

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CRUEL PROMISE

BEAUTY & THE BRATVA **BOOK ONE**

Mika Lane

ACIMASIZ VAAT

KARANLIK BİR TERS HAREM MAFYA

ROMANTİZMİ BEAUTY AND THE BRATVA

MIKA LANE

Çeviri Kitaplar

Telegram

SERBEST BİR ÇAYI GETİR İ N

Kitap kapağı

Kirli Oda Arkadaşlarım

***Üç seksi oda arkadaşım, istedikleri her şeyi yaptığım sürece bana yardım etmeyi kabul ettiğinde...
Hayır diyemem.***

Yeni bir şehirde işe girdiğimde beklediğim son şey, üç ateşli oda arkadaşıyla birlikte yaşamaya başlamaktı. Ki onlar aynı zamanda kişisel antrenörler. Onlar benim ligimin çok dışındalar ve ben de kendi elementimin çok dışındayım. Ama San Francisco'da tek başıma yaşamaya gücüm yetmiyor, o yüzden paylaşmayı kabul ettim.

Görünüşe göre, bu adamlar da paylaşmayı seviyor... Sevimli olduğumu söylediklerini duymak bana güzel bir ego artışı sağlıyor.

Ama forma girmek istiyorum ve bana sadece bir şartla yardım edecekler.
Bana *ne* söylerlerse, *ne zaman* yapmamı isterlerse yapmak zorundayım. Onların evinde olma düşüncesi beni korkutmak yerine

çok ateşli geliyor. Ve bir kez yaramaz taleplerine başladılar mı, asla durmamalarını istiyorum.
Beni spor salonunda ve diğer her yerde çok
çalıştırıyorlar.

Tüm bu oda arkadaşı durumu "paylaşma" kavramına yeni bir bakış açısı getirdi.

COPYRIGHT

Telif Hakkı© 2023 by Mika
Lane Headlands
Publishing 4200 Park
Blvd. #244
Oakland, CA 94602

Cormar Covers tarafından kapak

Zalim Vaat bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, (çoğu) yerler ve olaylar ya yazarın yaratıcılığının ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Fırsatlar ve diğer havalı şeyler gibi mi?
Haber bültenime kaydolun!

CONTENTS

<u>Ücretsiz bir</u>	
<u>kitap edinin</u>	
<u>Telif Hakkı</u>	
<u>İthaf Özet</u>	
<u>Yazarın Notu</u>	
<u>Önsöz Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2 Bölüm</u>	
<u>3 Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5 Bölüm</u>	
<u>6 Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8 Bölüm</u>	
<u>9 Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	
<u>Bölüm 26</u>	
<u>Bölüm 27</u>	
<u>Bölüm 28</u>	
<u>Bölüm 29</u>	
<u>Bölüm 30</u>	
<u>Bölüm 31</u>	
<u>Bölüm 32</u>	
<u>Bölüm 33</u>	
<u>Bölüm 34</u>	
<u>Bölüm 35</u>	
<u>Bölüm 36</u>	
<u>Bölüm 37</u>	
<u>Bölüm 38</u>	
<u>Bölüm 39</u>	
<u>Bölüm 40</u>	

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

Bölüm 61

Bölüm 62

Bölüm 63

Bölüm 64

Bölüm 65

Bölüm 66

Bölüm 67

Bölüm 68

Bölüm 69

Bölüm 70

Yazar Hakkında

D E D IC ATION

Sözünü tutmamaya.

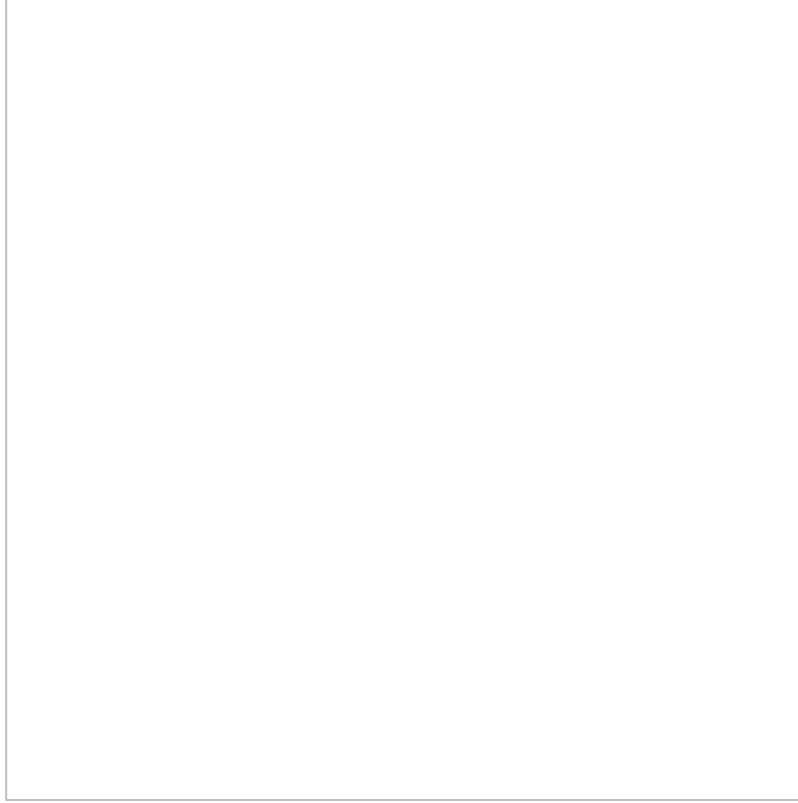

S YNOPS

Kitap kapağı

En yüksek teklifi verene satıldı. İki bratva grubunun arasında kaldım. Babamın günahlarının bedelini sahip olduğum tek değerli şeyle ödeyeceğim... Bekaretimle.
Açık artırmaya çıkacağım. Satıldı.
Paylaşıldı.
Mahvolacağım. Ve atılacağım.
Bu yapmak zorunda olduğum bir fedakarlık.
Babam beni Alekseev kardeşlere kirli ve acımasız bir ticaretle vaat etti.
Ama rakip Rus mafya gruplarının oynadığı çarpık bir oyunda kaçırılan bir piyon olduğumda, elimde bir koz olabilir.
Benim için kavga edecekler.
Ve bunu yaparken de birbirlerini yok ederler.
Durumu tersine çevirip zirveye çıkacağım.
Planım bu.
Ta ki Alekseev kardeşlerle boy ölçüşemeyeceğimi anlayana kadar.
Acımasız ve zalimler ve hem korku hem de arzuyla savaşıyorlar beni titretiyorlar. Ve... heyecan.
Kalbim ve bedenim bir savaşın içine sürüklendi.
Kazanacağımdan emin olmadığım bir savaşa.

YAZARIN NOTU

Zalim Vaat aşağıdaki olgun temaları içerir:

- Adam
- Kaçırma•
- Cinayet
- Şaplak•
- Kenar
- Üç ateşli mafya adamı•
- Sayfa eviren seksi
- zamanlar

18+. Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

PROLOG UE

VADIK

O piçlerin ortaya çıkacağını biliyordum.

Annemle babamın yatak odalarının kapısına bile ulaşamayacak kadar hızlı ve sıcak bir şekilde alev alan bir ev yangınında cips gibi yanarak ölmüş olmaları yeterli değil.

Amcam Mikey'nin -eski adıyla Misha, insanların kulağa daha Anglo gelen bir isimle Amerikalı olduğunu düşüneceklerine kendini inandırmadan önce- bir köşede, yüzü timsah gözyaşlarıyla ıslanmış, babamın kulübünü devralarak kazanacağı parayı sayarak böbürlenmesi yeterli değil. Karısı da hava hafif bir ceket giyilemeyecek kadar sıcak olmasına rağmen yepyeni bir kürk manto giymiş.

Günü atlatmama yardımcı olsun diye içtiğim iki kadeh viskinin midemde zehirli bir çamur gibi çalkalanması da yeterli değil.

İşleri daha da boktan hale getirmek için, Yegorov fraksiyonu ortaya çıkmak zorunda kaldı, sanki ailemin sergilenemeyecek kadar kötü yandıkları için kapalı tabutlarda olmaları umurlarındaymış gibi. Sanki en büyük rakipleri olan ve babam tarafından yönetilen hizbin lideri öldüğü için yas tutuyorlarmış gibi. Sanki kardeşlerime ve bana başsağlığı dilemek umurlarındaymış gibi.

Şüphesiz benim en kötü günümde onlar yılın en iyi gününü geçiriyorlar.

Ailem bugün onurlandırılmayı hak ediyor, bir avuç açgözlü, kibirli piç tarafından kuşatılmayı değil.

Babam en sevdiğim insan değildi. Değişken ve bencil biriydi. Ve zavallı annem, bir kadının katlanması gerekenden daha fazla onun saçmalıklarına katlandı.

Bir de metresler vardı, bir tanesi kabul sırasından kardeşlerime ve bana doğru ilerliyordu, sahte bronz yüzünde kalın, siyah rimelden nehirler akıyordu.

Tüm hataları bir yana, o hala benim babamdı.

"Sana ortaya çıkacaklarını söylemiştim," diyor Kir, sesini alçaltma zahmetine girmeden.

Cenaze direktörünün önerdiği iğrenç bir formalite olan kabul sırası odanın dışına doğru kıvrılıyor, sonu görünmüyor, kardeşlerimi ve beni saygılarını sunmak için gelen insan kalabalığıyla robot gibi el sıkışmak zorunda bırakıyor.

Çoğunun babama borcu olduğundan ve sadece gerçekten öldüğünden emin olmak için uğradıklarından hiç şüphem yok.

Bu şerefsizlerin kömürleşmiş kalıntılarını görebilmeleri için tabutunu açmaya yarı meyilliyim.

Evet, o öldü, millet. Ama bu borçlarınızın silineceği anlamına gelmiyor. "Oh, Vadik. Çok özür dilerim."

Babamın kulübünün müdürü Dominika Federova ile göz göze geldim, ailemle aynı zamanlarda ABD'ye gelmiş eski bir 'arkadaş'.

Tesadüf mü?

Tabii ki hayır.

Babam hayattayken, Dominika'nın onun için zorlu kulüp müdürü dışında bir şey olduğunu asla kabul etmedi - ve kadına bu kadarını vereceğim - işleri her zaman demir yumrukla yönetti. Ama orada daha fazlası olduğunu görmemek için aptal olmak gerekirdi.

Ama ne kadar istese de, babamın metresi olduğu yıllar boyunca Dominika hiçbir zaman annemin, yani Bayan Grigory Alekseev'in yerini alamadı. Babamla altı kez yatmış olabilir, ama bu hiçbir zaman babamla *gerçek* karısı olan annemin arasını açmaya yetmedi. Çünkü bizim dünyamızda evlilikler ticari işlemlerdir. Ve annemin aile bağlantıları, ailemin ABD'ye gelmesine ve babamın Bratva grubumuzun en tepesine yükselmesini finanse etmesine yardımcı oldu. Aslında, yeterince uzun yaşasaydı, *Pakhan* olacaktı. Örgütte o kadar yükseklerde olmak istediğinden değil. Kendi yerel hizbinde günlük işleri yönetmekten oldukça memnundu.

İşte Papa buydu. Hırslıydı ama düşman edinecek kadar değil. Ya da biz öyle sanıyorduk.

Dominika'nın babasının karısı olma şansı hiç olmamış olsa da, ona bir kariyer yapma fırsatı verildi. Para kazanmak için. Bu da uzun vadede onun için muhtemelen daha iyiydi.

Ne de olsa, yangın gecesi babamla aynı yatakta olsaydı, tabutta onunkinin hemen yanında yatıyor olacaktı.

"Gelmen ne güzel, Dominika."

Gözyaşlarını siliyor, yanaklarına daha fazla rimel sürüyor. Onun kuşağındaki Rus kadınları neden bu kadar çok makyaj yapıyor?

"Vadik," diyor sesini alçaltarak ve kulağıma yaklaşıp, "ne... kulübe ne olacak?"

Siktir et. O da buradaki herkesten farklı değil. Kendini kolluyor ve ailelerini gömen Alekseev kardeşlere lanet olsun.

Samimiyetsiz gülümsememin ardında kaynayan patlamayı yatıştırmak için sesimi sabitliyorum. "Dominika, bütün bunlar yakında hallolacak. Bugün o gün değil."

Hiç şüphesiz küçümseme olarak algıladığı bu durum karşısında kafasını geriye atıyor. Her zaman kaprisli olmuştur. Sorumlu kişi ben olsaydım, sırf gözümün önünden çekilsin diye onu yıllar önce kovardım. Ama babam sadıktı. İyi bir işçiyi gördüğünde tanırdı. Ve iyi bir yatağı.

Ancak bugün Dominika'nın aklında her şeyden çok geçim kaynağı olduğu açıktır. Ölü sevgilisini değil.

Sanırım ben de geleceğimi bilmek isterdim. Sanırım bunun için onu suçlayamam. Ama lanet olası cenazede mi? Birkaç gün bekleyemez mi?

Siktirip gidebilir.

Kovulduğunu bildirmek için sıradaki kişiye dönüyorum, her zaman babamın sosyal çevresinin bir parçası olmaya çalışmış, ancak çeşitli nedenlerle kenarda kalmış küçük bir sansar adam. Bu adamın babama borcu olduğunu biliyorum. Diğerleri kadar olmasa da, eğer kendine dikkat etmezse, asla kurtulamayacağı bir borç çukuruna düşecek. Başı belaya girecek ve buraya kardeşlerimle bana yaranmak için geldi.

Ama bu benim sorunum değil. O yetişkin bir adam ve kendi başının çaresine bakmalı.

"Baban için çok üzgünüm Vadik. O iyi bir adamdı," diyor.

Nemli elini sıkıyorum. "Teşekkür ederim Bay Gates. Minnettarım."

"Ben... Ben..." diye kekeledi.

Gerçekten iş konuşmaya da çalışacak mı? Bu samimiyetsiz pisliklerden bıktım.

"Şimdi sırası değil Bay Gates," diye araya girdim ve ucu hala açık olan alıcı hattına baktım

görünürde yok.

Tanrı
yardımcım
olsun.

Ama bir şey dikkatimi çekiyor. Kapının yanında, tek başına, sırtı duvara dönük, ince siyah bir elbise ve yıpranmış ayakkabılar giymiş genç bir kadın duruyor. Saçları uzun kahverengi bir örgüyle sağ omzunun üzerinden toplanmış ve sanki durumun ciddiyetini gerçekten takdir ediyormuş gibi aşağıya bakıyor. Burada bunu anlayan tek kişi o olabilir.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi bana bakıyor, dolgun kırmızı dudakları süt beyazı teniyle bir kontrast oluşturuyor. Bir an için sanki odada başka kimse yokmuş gibi. Her şey sessizleşiyor - alçak mırıltılar, burnunu çekmeler, el sıkışmalar.

Babamın öldüğüne sevinen diğer şakacıların ve kendini beğenmişlerin aksine, acıma saygı duyarak gözlerini kaçırmaya çalışıyor ama başaramıyor. Başını hafifçe eğiyor ve bir an için elini tutup onu cenaze evinden dışarı çıkarmak, etrafımı saran ikiyüzlülük ve çıkarıcılıktan uzaklaştırmak ve öfkemin kontrol altında olduğu ve bir makineli tüfek alıp bu odayı içindeki tüm pisliklerden boşaltmayı hayal etmediğim başka bir günmüş gibi davranmak istiyorum.

Sanki aramızdaki bağ çok yoğunmuş gibi, elini ağzına götürerek soluk soluğa kalıyor. Dönüp odadan dışarı koşuyor ve etrafımı saran gürültü geri dönüyor, öldürülen iki kişinin cenaze töreninin gürültüsü.

Ailem.

C H A P T E R O N E

İki yıl sonra

CHARLEIGH

Babam orada, kan gölünün içindeydi. Rehin dükkanına baktım. Trombon çalmaya çalışan çocuk nereye gitmişti? Ablam Lily ile konuşmaya devam etmek için banyoya kaçmak zorunda kaldığım o kadar gürültü yapan çocuk?

En küçük kız kardeşimiz Evie ile birlikte New York'ta ona katılmamı istiyor ve şu anda orada ya da en azından buradan başka bir yerde olmayı her şeyden çok istiyorum. Lily'nin yeni bir erkek arkadaşı ve kalmamız için bir yeri var. Bizi babamdan ve her zaman 'kötü bir etki' olduğunu ve 'genç kadınların büyümesi için uygun bir yer olmadığını' söylediği rehinci dükkanından uzaklaştırmak istiyor. Aynen annemin söylediği gibi.

Lily'nin para için ne yaptığı ve Manhattan'ın çok pahalı bir semtinde Evie ve bana birdenbire nasıl bakabildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sormuyorum.

New York'a hiç gitmedim. Illinois'in dışına bile çıkmadım. Ama Lily'min orada bulunduğu son birkaç yıl boyunca bana anlattığı hikayeler sayesinde Büyük Elma'yı biliyorum. Bazıları mutlu, bazıları değil. Ama orayı çok seviyor ve Evie ile benim de seveceğimize yemin ediyor.

Ona inandığımdan pek emin değilim. Ve burayı iddia ettiği kadar sevdiğinden de emin değilim. Anladığım kadarıyla, New York'ta başarılı olmak için belli bir insan tipi gerekiyor. Ve şimdiye kadar, bu yeni erkek arkadaşı sahneye çıkana kadar, Lily'nin o kadar da iyi geliştiğini söyleyemem. Bir köpek gibi çalışıyor ve karnını doyurabilmek için çalıştığı yemek şirketinden yemek aşırarak zorunda kalıyor.

Ancak kendisi için her şeyin değiştiğine ve daha iyiye gittiğine beni ikna etmek üzere ve yardım etmeye hazır. Ben oradaki toplum kolejlerinden birinde muhasebecilik sertifikam için çalışmaya devam edebilirim ve Evie de şu anda bulunduğu yerden daha iyi bir liseye kaydolabilir. Lily, New York'ta pek çok iyi devlet okulu olduğunu ve yeni bağlantıları sayesinde Evie'yi en iyi okullara yerleştirebileceğini söylüyor.

Söylemesi yapmasından daha kolay. Evie'yi arkadaşlarından uzaklaştırmak, ne kadar pis olsalar da, kolay olmayacak. Ve bana gelince, hayatım boyunca bana vaat edilen o kadar çok şey oldu ki, bir avuç sıcak havadan başka bir şey değildi, bu yüzden alaycı olmaktan daha fazlasıyım. İnsanlar sırf istediklerini elde etmek için gün boyu yalan söylüyor ve saçma sapan vaatlerde bulunuyor.

Eğer gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, muhtemelen öyledir.

Babam hep böyle der. Birisi ona ağır bir altın kolye ya da lüks bir saat getirdiğinde ve bunu ucuz bir fiyata bırakmaya razı olduğunda, bunun çalıntı ya da sahte olduğuna bahse girebilirsiniz.

Eğer bu eşyalara sahip olan ve değerini bilen biri varsa, asla onları üç kuruşta rehin bırakıp gitmezmiş.

Evet, babam kiminle iş yaptığına dikkat eder, bunu zor yoldan öğrendi. Eskiden önüne gelen her şeyi kabul ederdi, ancak bu yüzden başı derde girdikten sonra daha titiz davranmaya başladı.

Bunun onu üzdüğünü biliyorum, çünkü o şeylerden çok para kazanıyordu. Çalınıp çalınmadıkları umurunda değildi. Aslında, sanırım hala zaman zaman çalıntı malları satıyor. Sadece onları arka tarafta, yetkililerin bakma ihtimalinin en düşük olduğu yerde saklıyor.

Ne diyebilirim ki? Babamın ahlakı ya da ahlaksızlığı nadiren para kazanmasına engel olurdu. Ama hiçbir zaman dükkânın zemininde kanlar içinde yatmasına ve inlemesine de neden olmamışlardı.

"Ne oluyor-" diye söze başladım, Lily de arka planda uzun mesafeli konuşmamızda aynı şekilde bağıırıyordu.

Ara.

"Charleigh?" diye bağıırıyor telefonda. "Charleigh-"

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve keşke burada olsaydı diyorum. O her zaman ne yapacağını bilir. Evie ve beni hep korudu. Bu yüzden bizi bırakıp New York'a gittiği için kendini suçlu hissediyor.

Ama ben babamın kanını anlamlandıramadan ve kız kardeşime cevap veremeden telefon elimden kapıldı.

C H A P T E R İ K İ

CHARLEIGH

"Hey-" diye bağıyorum, arkamı dönüp telefonu kimin aldığını bile göremeden geri almaya çalışıyorum.

"Sessiz ol," diye homurdanıyor bir ses.

Başımı kaldırıp baktığımda burnu yamuk, kafası tıraşlı bir adam görüyorum. Tanıdık geliyor. Mavi gözleri kısılıyor ve dudakları birbirine sıkıca yapışarak sert ifadesini pekiştiriyor. Kontrol onda. Kibir derecesinde kendinden emin.

Ne oluyor be?

Bu adamı tanıyor muyum? İmkânsız görünüyor, hayatlarımız nasıl kesişebilir ki? Yine de yüzünü tanıdığıma yemin edebilirim.

Bakışlarımı adamdan kanlar içindeki babama çeviriyorum ve sanki yoğun bir sisin içinden bakıyormuşum gibi neler olduğunu anlamaya çalışarak dükkânı tarıyorum. İşin tuhafı, neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Tam bir anksiyete krizinin eşiğindeyim, beynim etrafındakiler tarafından aşırı yüklenmiş durumda. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Trombonu deneyen ve çıkardığı gürültüyle beni tuvalete kaçmak zorunda bırakan çocuk ortalıkta yok. Onun yerinde takım elbiseli üç adam var, sanki boyları uzamış ve çoğalmış gibi.

Bulanıklığın içinden, adamların kasvetli olduğunu görüyorum. Gülümsemiyorlar.

Bulaşılmaması gereken türden. Bir rehinci dükkânının etrafında büyüüp sokak zekâsı geliştiremezsin.

Görüşüm netleştğinde, *bana* baktıklarını fark ediyorum.

Bu adamlar dostça bir *merhaba* için uğramadılar. Ya da büyükannelerinin bodrumunda buldukları ve buradaki hurdaların çoğundan daha değerli olduğunu umdukları bir şeyi satmak için.

Bu adamlar herhangi biri olabilir. Babalık bir sürü insanla iş yapar. Yine de kimsenin ona zarar verdiğini görmedim.

Şehir ya da ilçe yönetiminden olmadıklarını tahmin edebiliyorum, Pops'un yine çalıntı mal satıp satmadığını kontrol etmeye gelmişler. Bu adamlar ne bu kadar güzel giyiniyor ne de bu üçü kadar yakışıklı.

Korkmuş olabilirim ama yine de bazı şeyleri fark ediyorum.

GQ dergisinin kapağını süsleyebilecek gibi görünen bu adamlar gibi.

Hayır, satmak ya da almak için burada değiller. Bundan eminim. Yakışıklı ama sert yüzleri bir yana, şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel takım elbiseleri giyiyorlar. Tek bir kırışıklık, buruşukluk ya da tüy bulunmuyor. Gıcır gıcır beyaz gömlekler ve kalın, sağlam ipekten kravatlar. Yıpranmamış siyah ayakkabılar.

Böyle insanlar rehin dükkanlarına gelmez.

Pops'u tutuyorlar mı? Rehin dükkanları çok nakit tutar. Bunu biliyorum çünkü babam yıllar boyunca birçok kez para yatırmak için beni bankaya götürdü. Yani, bankaya yatırmak istediği parayı.

vergilerinde talep etmek için. Geri kalanı arkadaki bir kasada, sahte bir duvarın arkasında saklı.

Anlamıyorum.

Telefonumu alan adam onu takım elbisesinin cebine atıyor, geri vermesi için elimi uzattığımda yüzünde bir eğlence ifadesi belirliyor.

O yapmaz.

Korkmuyormuşum gibi çenemi kaldırıyorum ama bunun gibi adamlar sahte kabadayılığımı hemen anlıyor. Korkunun kokusunu alıyorlar. Ondan besleniyorlar. Onu kahvaltı niyetine yerler.

Pops başını tutarak kıvranmaya devam ediyor, ancak kanamanın tam olarak nereden geldiğinden emin değilim. Kalın, kırmızı yapışkan madde, parlak bir hale gibi ağır çekimde atölye zeminine yayılmaya devam ediyor.

"Tatlım, depoya geri dön. Git orada bekle."

Babamın tek çalışanı olan Victoria beni nazikçe kolumdan tutuyor ve odadan dışarı çıkarmaya çalışıyor. "Hadi, Charleigh. Bunu görmene gerek yok."

Neredeyse babam burayı açtığından beri burada çalıştığından, kız kardeşlerime ve bana her zaman nazik davrandı, bizi tefeci hayatının keyifsiz yanlarından korumaya çalıştı.

Özellikle annem bir hırsızlık olayında öldürüldükten sonra elini taşın altına koymaya çalıştı. Ama babam bizimle sadece bu kadar ilgilenmesine izin verirdi. Ona annemizi hatırlattığını ve buna katlanamadığını söyledi. Aslında, bir noktada onu kovacaktı. Ama kız kardeşlerim ve ben kalması için ona yalvardık.

Victoria'nın benim için en iyisini düşündüğünü bilsem de, ona ve adamlara hiçbir yere gitmediğimi bildirmek için onu kolumdan silkeliyorum.

Yanında diz çökerek, "Baba, başını göreyim," diyorum.

Sonunda yarasını bulduğumda, başının yan tarafında büyük bir kesik vardı, kalbim iki kez çarpıyor ve sersemlemiş durumdayım.

Lanet olsun. Titiz olmanın zamanı değil.

Adamlar babama bağırıyor, o da onlara bağırınca kafasından kan biraz daha sert akıyor. Yıldızları görmeye başlıyorum, bu yüzden onun yanında yere oturuyorum ve kapüşonumu yarasına bastırıyorum.

Kafa yaralarının deli gibi kanadığını duymuştum ama bu delilik. "Neler oluyor baba?" Yalvarıyorum.

ÜÇ HAPTE R

CHARLEIGH

Babam cevap veremedi beni ayağa kaldırdılar.

"Ne istiyorsun?" Beni yakalayan adama bağıyorum, saçları garip bir erkek topuzu şeklinde olan adama.

En az telefonumu çalan kel kadar yakışıklı olan.

"Bu seni ilgilendirmez," diyor ve bana öyle dikkatle bakıyor ki bir an için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Tam boyuma kadar uzandım. Uzunum ama yine de bu adamı göz göze görecektense kadar uzun değilim. Bu yüzden ona bakıyorum çünkü başka seçeneğim yok. "Çekil üstümden, sürüngen," diye tıslayarak onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Boşuna.

Victoria babamın diğer tarafında, kollarını kavuşturmuş, yerde volta atıyor. Bir şey mi biliyor?

Yapmalı.

Tanıdık gelen ilk adam önüme geçiyor ve meraklı bir bakışla başını eğiyor. "Gerçekten de çok güzel olmuşsun."

Kim bu kişi?

Diğerlerine döner. "Çocuklar, bakın Gil Gates'in kızı ne kadar büyümüş. Sen kaç yaşındasın, güzel kız? On sekiz mi? On dokuz mu?" diye alay eder.

"Seni hiç ilgilendirmez-" diye söze başladım.

"O yirmi yaşında, Vadik. Şimdi onu rahat bırak. Lütfen," diyor Pops zayıf bir sesle.

Vadik'in gözleri genişler. "Vay be. Seni iki yıl önce babamın cenazesinde gördüğümde kesin hapisane kaçkını olduğunu düşünmüştüm. Kahretsin, on sekiz yaşındaydın. Sözde saygılarını sunmak için zamanımı çalan onca ezik olmasaydı sana asılabilirdim."

Kaba sözleri karşısında irkildim ve hatırladım. O gün babamla gittiğim cenazede onu görmüştüm. Birlikte iş yaptığı bir adam ve her ikisi de trajik bir kazada ölen karısı içindi. Cenazenin dışındaki tabelada adı Alekseev'di ve tonlarca insan vardı, annemin cenazesinde olduğundan çok daha fazla. Çok şık giyinmişlerdi, annemin arkadaşları gibi sade değillerdi.

Babam bana Alekseev'lerin Rusya'dan geldiğini söylemişti. Sanırım daha önce hiç Rus ismi duymadığım için bu isim aklımda kalmış.

"Seni hatırlıyorum. Babanı..." Sözümü

kesiyorum. Ne yapıyorum ben, bu adamla

mı uğraşıyorum?

Tanıdığım anda yüzü aydınlanıyor ve sırıtmaya başlıyor. "Evet. Babam bir ev yangınında yandı.

Annemle birlikte. Değil mi çocuklar?" diye soruyor, diğer iki adama bakarak.

Ona çok az benzeyen biri. Çünkü onlar kardeş.

Şimdi hepsi geri geliyor.

Babamdan ne istiyorlar? Ve bu adam babasının ölümü hakkında neden bu kadar neşeli konuşuyor? Onun nesi var böyle?

"Siz Alekseev'lersiniz o zaman, değil mi?" Kolumu tutan adama pis bir bakış atıyorum. "Başım ağrıyor," diye feryat ediyor babam yerden, hepimizin dikkati bir anlığına dağılıyor.

Ama sadece bir dakika. Görünüşe göre bu adamlar bunu daha önce de yapmış. "Biziz Bayan Gates, Alekseev kardeşler. Ben Vadik, kolunuzdaki adam Kir ve şuradaki de Niko. Ailenin bebeği."

Bu onayı nasıl karşıladığını görmek için Niko'ya bakıyorum. Küçük bir kahkaha atarak başını sallıyor.

"Neden babama zarar verdin? Ne istiyorsun?" Talep ediyorum. Cevap istiyorum.

Evet, doğru. Sanki bu adamları bir şey yapmaya zorlayabilirdim gibi, basit bir soruya cevap vermek şöyle dursun.

Kir kolumdaki tutuşunu gevşetiyor ama tamamen bırakmıyor. "Neden kızınıza neler olduğunu anlatmıyorsunuz Bay Gates? Sizin nasıl bir insan olduğunuzu bilmeyi hak ediyor."

İçimde öfke kabarıyor. Babam hiçbir zaman yılın babası ödülünü kazanamayacak. Ama o benim babam. Ve ben neler olduğunu bilmek istiyorum.

"Tatlım," diye inliyor, bana doğru uzanıyor ama sadece kot pantolonumun paçasına dokunuyor. "Benim... Benim bazı borçlarım var."

Vadik yüksek sesle kükreyerek başını geriye atar. "*Biraz* borç, Bay Gates? İçinde bulunduğunuz durumu küçümsüyormuşsunuz gibi görünüyor efendim. Başınızı ne kadar büyük bir belaya soktuğunuzu size tekrar göstermemiz mi gerekiyor?"

Borçlar mı? Babamın borcu mu var? Biz orta sınıf sayılabilecek bir aileyiz, babam rehinci dükkanından mütevazı bir gelir elde ediyor ve hayattaki temel ihtiyaçlarımızdan yoksun değiliz. Neden borcu olduğunu hayal bile edemiyorum.

Ve bu adamların neden umursadığını. Tabii...

Ona döndüm. "Baba, bu adamlara borcun var mı?"

C H A P T E R F O U R

CHARLEIGH

Victoria bakışlarımından kaçarak volta atmaya devam ediyor. Evet. Bir şeyler biliyor.

Kanaması neredeyse durduğu için etrafındaki kan koyu ve kabuklu bir hal alan Pops ise Vadik'in tehditkâr formu altında sinmiş durumda. Yerden, önce hafifçe başını sallıyor, sonra biraz daha gayretle. "Benim... kumar borcum var, Charleigh. Hem de çok. Bu adamlara borçluyum." Bu olamaz. Babamın kart oynadığını biliyorum. Her türlü poker oyunu. Ama arkadaşlarıyla dostça oyunlar oynar. Para için değil. En azından gerçek para için. Sadece bozuk para. Çeyreklikler, beşlikler, onluklar. O kadar.

Bir tür şey.

Boş ifadelerle bana bakan Alekseev kardeşlere bakıyorum. Bu onlar için her zamanki gibi bir iş olmalı. Ofiste, kendilerine ters gelen birini tartakladıkları sıradan bir gün daha.

Piçler. İçimdeki öfke büyüyor ve onları azarlamaya hazırlanıyorum. Ama dilim tutuldu.

Vadik'in mavi gözlü bakışı beni cenaze evinde göz göze geldiğimiz o ana geri götürdü. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum. Ama iki yıl önceki o delici bakışı beni derinden sarsmıştı. O günden sonra haftalarca açıklanamaz bir şekilde onu rüyamda gördüm. Ve bugünkü bakışları da daha az yoğun değil. Koruyucu bir önlem olarak kendimi onun bakışlarından uzaklaştırıyorum. Sanki bana uzun süre bakmasına izin verirsem büyüüne kapılacakmışım gibi. Ruhumu canlı canlı yutacak ve bana bir kabuktan başka bir şey bırakmayacak.

Korkarım bunu zaten yapıyor.

Babamı incitmiş birine karşı nasıl böyle garip bir çekim hissedebilirim? Ben nasıl bir kızım?

Ama şu anda çözmem gereken başka, daha önemli şeyler var.

"Babalık? Madem borcun var, neden ödemiyorsun? Paran var, değil mi? Bu adamlara ödeme yapalım ve yakandan düşsünler."

Babam yerden bana bakıyor, daha önce beyaz olan gömleğindeki kan kurumuş, çamurlu bir lekeye dönüşmüş. Kapüşonumu bana doğru uzatıyor. İlk fırsatta fırlatıp atmayı planlasam da alıyorum. "Char," diyor yumuşak bir sesle, "param olsaydı onlara verirdim. Tanrı aşkına."

Oh.

Anlıyorum. Ve ne kadar istesem de, yardım etmek için yapabileceğim çok az şey var. Rehin dükkanında yardım ederek kazandığım her kuruş, saygın bir meslek edinmemi sağlayacak bir sertifika kazanmayı umduğum muhasebe kurslarıma gidiyor. New York'taki kız kardeşim gibi.

Masa başında oturacağım ve her gün öğle yemeği için şarküteri sandviçleri alacağım bir yer. Target'tan başka bir yerden birkaç güzel etek ve bluzun yanı sıra sıcak Illinois aylarında ofis kızlarının işe giderken giydiklerini gördüğüm türden bir trençkot satın alabileceğim bir yer. Yüksek

topuklu ayakkabıları, güzel el çantaları ve parlak rujlarıyla çok şık görünüyorlar. Onlar önemli kişiler. Önemli işler yapıyorlar. Onlar

toplantılara giderler ve not alırlar.

Tüm bunları biliyorum çünkü eğitimcim bana muhasebecilerin bu şekilde çalıştığını söylüyor. Asla zengin olamayacağımı ama rahat edeceğimi söylüyor.

Benim için sorun değil. Çok paraya ihtiyacım yok. Sadece Chicago'da bir gösteri izlemek için ara sıra hafta sonu gezilerine çıkmaya yetecek kadar. Dışarıda güzel bir akşam yemeğinin tadını çıkarmak. Kız kardeşlerime hak ettikleri doğum günü hediyelerini almak için.

Ama sertifikamı bitirene kadar bunların hiçbirine sahip olamayacağım. Sorun değil, çünkü çok çalışırsam bunlara sahip *olacağımı* biliyorum.

Yine de bunun babamın durumuna bir faydası yok.

"Hey!" diye bağıryorum, küçük kardeş Niko babama doğru bir adım atarken. Keskin sesim onu durduruyor ve yüzünde eğlenmiş bir ifade beliriyor.

Sanki benim ne düşündüğüm bu adamların umurunda.

"Gates, bize borcun olan parayı bulmak için yirmi dört saatin var," diyor babama doğru usulca, sanki ağır olmak istemiyormuş gibi.

"Hayır!" Babam feryat ediyor. "O kadar hızlı alamam. Hadi çocuklar. Sizi yıllardır tanıyorum. Babanızla arkadaşlık."

Kir alay ediyor. "Babamın sırtından geçiniyordun, Gates. Onun arkadaşı falan değildin."

Aman Tanrım. Bu yüzden o cenazedeydik. Babamın tek başına gitmek istemediği cenazeye. Annem öldüğünden beri cenazelere tek başına gidemiyor.

Kardeşler kapıya doğru yöneliyor, ben de peşlerinden gidiyorum. "Tatlım," diyor Victoria, koluma uzanarak.

Yanından geçip gidiyorum.

"Bakın. Beyler," diyorum, kelimedede boğuluyorum, "burada bir şeyler yapabilir miyiz? Bir ödeme planı gibi?"

Vadik üzgün bir şekilde bana bakıyor. Tamam, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Ama her zaman her sorunun birden fazla çözümü vardır.

Değil mi?

"Ben... Ben ödemeye çalışacağım. Bana ne kadar zaman verebilirsin?" Umutsuzca soruyorum.

Üçü, dükkânın ön kapısını iterek açarken gülüyorlar ve hayatım boyunca dinlediğim eski zili şingirdatıyorlar.

"Kapının önünde durma evlat," diyor Kir, çenesiyle dükkâna geri dönmemi işaret ederek. "Dikkat çekmek istemezsin."

Ama şansımı zorlamaya ve onu görmezden gelmeye karar verdim. Bir kıza vurmaz, değil mi? "Bekle. Bak, parasının olmadığı çok açık. Eğer şimdi yoksa, yirmi dört saat içinde de olmayacak. O zaman ne olacak?"

Vadik ve Kir beni görmezden gelip arabalarına doğru yürüyorlar. Daha yumuşak dilli olan Niko bana döndü. "Göreceksin, Charleigh. Yirmi dört saat içinde göreceksin."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Vadik

Amcam kulübü nasıl bu kadar berbat etti? Babamın yıllarca emek verdiği kulübü?

Babamın asla ne yapacağını bilemeyen kardeşi Misha'ya bırakmaması gereken. Ya da Mikey'e. Rus köklerinden yeterince hızlı kaçamayan.

Bu yeterli bir uyarı olmalıydı. Adamın ne ailesi ne de işlerimiz umurundaydı.

Annemle babamın öldüğü ev yangınından bu yana iki yıl geçti. Öldürüldüler demeyi tercih ediyorum ama bu asla kanıtlanamadı. Ve Mikey'nin babamın çok sevdiği, çok kârlı kulübünü yerin dibine sokması tam iki yıl sürdü.

Ve şimdi bunu düzeltmek zorundayım. Mikey istediği için değil. Benden yardım istediği için değil, ki ben de birden fazla kez yardım teklif ettim. Şirketi onun sümüklü ellerinden çekip almalıydım ama babama ve bir bütün olarak aileye olan anlaşılmaz sadakatimden dolayı geri durdum. Babamın, parti çocuğu küçük kardeşine bir meslek kazandırmak için son arzularına saygı duydum. Gurur duyabileceği bir şey.

Peki o herif ne yaptı?

Kulübün son kuruşunu tembel kızı için egzotik arabalara ve çocuk gelin karısı için gösterişli kürk mantolara harcadı.

Şaka bile yapmıyorum.

Onu on dört yaşındayken Rusya'dan getirmiş -babası ve kendisi arasındaki bir iş anlaşmasıyla ilgili bir şey- ve on sekiz yaşına girdikten birkaç saniye sonra kirazını patlatmış. Bunu nereden mi biliyorum? Bu konuda övünüyordu.

Sanırım en azından çocuk tacizcisi olmadığı için onu takdir etmeliyim.

Ve şimdi herif ülkeden kaçtı, Federaller tarafından vergi kaçakçılığı suçlamasıyla aranıyor. Elbette gitmeden önce kasayı boşaltmaya çalışmış, parayı gittiği her yerden kolayca erişebileceği çeşitli offshore hesaplara aktarmıştır.

Ama bu konuda son sözü ben söyledim. Gitmeden hemen önce, onun bilmediği bir hesaba bir miktar para aktarabildim. İyi niyetli olmadığını biliyordum. Asla gerçek niyetini saklayacak kadar zeki olmadı.

Mikey'nin aradan çekilmesiyle kardeşlerim ve ben iki seçenekle baş başa kaldık. Ya arkamızda bıraktığımız pisliği temizleyeceğiz ya da kulübün kapılarını kapatacağız.

Sanırım çekip gitmek daha kolay olurdu. Tüm çalışanlarımıza başka bir yerde yeni bir iş bulmalarını söyleyin.

Dominika da dahil, kibirli kulüp müdürümüz. Zaten hayatımızdan çıkmasını istediğim kişi.

Ama siktir et, diye karar verdik. Babam, ölümünden sadece iki yıl sonra kulübün bu halde olduğunu bilseydi mezarında ters dönerdi. Kardeşlerim ve ben onun için doğru olanı yapacağız ve yapacağımız son şey olsa bile mekâna yeniden hayat vereceğiz.

Yürüttüğümüz diğer çok sayıda iş iyi gidiyor. Gerektiği sürece bu girişimi destekleyecekler. Tek dezavantajı, şimdilik, aptal amcamın bana bıraktığı bir karmaşanın migren ağrısı ile uğraşmak zorunda olmam.

Ama fikirlerim var. Bir sürü fikir. Çok kârlı olabilecek türden. Ve bize borcu olan tüm şerefsizlerin peşine düşmekle başlıyorlar.

Kart oyunları oynuyoruz. Kulüp bundan ibaret değil ama gerçek bir nakit ineği. Ve amcam oyuncuların evden borç almasına izin verme konusunda çok hoşgörülüydü. Aslında, birçok oyuncunun evden *çok fazla* borç almasına izin verirdi.

Mikey kimsenin önünü kesmeyecek kadar korkaktı.

Babam bile kendisine olan borçları tahsil etmeyi pek sevmezdi. İşler yolunda gittiği sürece, hiçbir şey için ter dökmezdi.

Ama şimdi, tabiri caizse, faturaların vadesi geldi.

Bazı oyuncularımızın bize cüzi miktarlarda borcu var. Onlarla uğraşmıyoruz. Ama bize on bin dolar ya da daha fazla borcu olan herkesin peşine düşeceğiz.

Buna Gil Gates de dahil, yerel rehin dükkanı sahibi. Kumar bağımlısı. Ve güzel Charleigh'in babası.

Babasının boktan küçük dükkanından ayrıldığımızdan beri düşünmeden edemediğim kişi.

C H A P T E R S I X

Vadik

Gates borçlularımız arasında en kötüsü değil, açık ara farkla. Ve aslında, bazı açılardan şanslı bir adam. Bize borçlu olanların çoğu yalnız ve yaşlı ezikler. Kart oyunları onların tek sosyal çıkışı noktası, market alışverişi ve sosyal güvenlik çeklerini bozdurmak dışında evden çıktıkları tek zaman.

Ama Gates'in bir kızı var. Uzun kahverengi saçlı, kilometrelerce uzunlukta bacakları olan, kardeşlerime ve bana karşı koymaya çalışacak kadar onu önemseyen bir afet.

İtiraf etmeliyim ki, sahte kabadayılığı beni neredeyse birkaç kez güldürdü. Ama kendimi tuttum. Eğer babasını savunmak istiyorsa, ona daha fazla güç. Ve bunu yaparken de çok tatlıydı.

Aslında, gözlerini bana dikip yumruklarını sıktığında taşaklarımda o tanıdık seğirmeyi hissetmediğimi itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Güzel bir kıza sakso çektirmeyeli çok uzun zaman olduğunu, hatta sert adam rolüne bürünmeyeli daha da uzun zaman olduğunu hatırlatan o seğirmeyi.

Tanrım, buna bayılıyorum. Hiç de öyle olmayan, kötü rol yapan kadınlar.

Bunun değerini bildiğinden emin olmamakla birlikte, Gates kendisini önemseyen birileri olduğu için çok şanslı bir piç. Aslında, üç kızı olduğunu duydum, ancak diğer ikisi hakkında, birinin New York'ta yaşadığı ve diğerinin de lise öğrencisi olduğu dışında hiçbir şey bilmiyorum.

Kızı Charleigh'in -bana sorarsanız bir kız için garip bir isim- kan fışkırdığını gördüğünde yanına koşması çok dokunaklıydı. Tabii ki bu piç kurusu, eski ülkede -babamın eski ülkesinde demeliyim- başına böyle bir bela gelmediği için şanslı; orada uyarılar kafaya silah kabzasıyla vurulmaktan çok daha ağırdı. Hayır, babamın anlattığı hikayeler çok daha korkunçtu, Gates'inkinden çok daha az ciddi suçlar için kopmuş parmaklar ve hatta uzuvlar gibi şeyler içeriyordu.

Ama bu onun eski hayatıydı. Amerika daha 'medeni'.

Aslında medeni doğru kelime değil. Amerika, Rusya'nın eski Sovyet günlerinde olduğu kadar kanunsuz değil. Birincisi, *Pakhan*'ımız şiddetin en kötüsünü kontrol altında tutuyor. Gerektiğinden fazla dikkat çekmek istemediğini söylüyor. Biz de elimizden geldiğince radara yakalanmadan, faaliyetlerimize dair çok az iz bırakarak ya da hiç iz bırakmadan hareket ediyoruz.

Yani Gates parmaklarından birini kırmadığımız için şanslı. Bunun ne kadar acı verici olduğunu biliyorum, bana da yapılmıştı. Ancak bu tür sert önlemler acil servislere ve benzerlerine gitmeyi gerektiriyor -her ne kadar benimkinde tıbbi bakım olmadan acı çekmek zorunda kalmış olsam da- bu da başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde dikkat çekiyor.

Onu tartaklamamız gerçekten göstermelikti, başka bir şey değil. Zavallı piç kurusu asla borcunu ödeyemeyecek. Defterlerine üstünkörü bir göz atık ve dükkanının iki yakasını zar zor bir araya

getiriyor,

Muhtemelen bu yüzden kart oyunlarına başladı. Biraz fazladan pasta yapabileceğini, bazı faturaları ödeyebileceğini ve belki de kızlarını güzel bir yemeğe çıkarabileceğini düşündü.

Bak nasıl sonuçlandı.

En az amcam kadar kötü bir işletmeci, tek fark Mikey'nin ülkeden kaçacak kadar zeki olması, Gates'in ise kendini kolay hedef haline getirmesi.

Ciddiyim. Başarılı bir iş yürütmek ne kadar zor olabilir ki? Kardeşlerim ve ben, silah taşımak, güvenlik hizmetleri sağlamak ve yasadışı kumar oynatmakla sınırlı olmayan her türlü kuruluştaki ellerimizle, defterlerimizi siyahta tutmayı başarıyoruz. Bu yaptığımız işin kolay olduğu anlamına gelmiyor. Çok tehlikeli ve sürekli alarm halindeyiz. Ama işlerini yerin dibine sokan bu adamlar beni şaşırtıyor.

Ofis kapısını kapatıyorum çünkü kimsenin ruh halimi bilmesine ihtiyacım yok, babamın eski masasına oturuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum, migrenim aklıktan ölmek üzere olan bir akbaba gibi başımın etrafında dönüyor. Şu anda aklımda bir sürü şey var ve başımı dik tutmam gerekiyor.

Ve lanet olası bir nedenden dolayı, Charleigh denen o kızı aklımdan çıkaramıyorum. Babasını nasıl savunduğunu, cesurluğunu falan. Ama beni kandıramadı. Bırakın kendini, kimseyi kandıramadı. Ama denediği için ona büyük bir övgü veriyorum.

Bu beni mutlu ediyor. Hem de çok mutlu ediyor. Çünkü Charleigh ile ilişkilerimiz henüz bitmedi ve onun arkadaşlığını dört gözle bekliyorum.

CHAPTE R S E V E N

Vadik

Güzel, uzun bacaklı arkadaşımızı tanımayı planlıyorum. Çünkü her ne kadar babasına yardım etmek istese de, onun borcuna dokunamıyor. Görünüşe bakılırsa, yırtık Converse ayakkabılarını değiştirmeye bile gücü yetmiyor. Yine de babasını kurtarmayı teklif etmesi çok hoştu. Her babanın sahip olmaktan gurur duyacağı türden bir kız.

Çok güzel kokuyor, kokacağını biliyordum, saf cennet gibi, eğer şişeleysen. Hiç parfüm gibi değil, sadece temiz, taze ve tatlı, kokladığın en ince çiçek gibi. O boktan küçük rehin dükkanında takılması çok kötü.

Bize karşı durmaya çalışırken omuzlarını geriye çekmesi, küçük göğüslerini sanki bir zırhmış gibi öne çıkarması, sanırım hayatımda gördüğüm en kurnazca şeydi.

Onun tipini bilirim. İyi değil ama tanıyorum. Charleigh gibi kızlar kardeşlerim ve benim gibi erkeklerle takılmazlar. Aslında, yollarımız nadiren kesişir. Genelde kötü kızlarla, kirli kızlarla takılırız, yasadışı işler yaparak hayatımızı kazanmamızı umursamazlar. Onlar sadece paramızı ve bunun sağladığı güvenliğini istiyorlar. En güçlü adamla birlikte olmak isterler, böylece arkadaşları da dahil olmak üzere diğer kadınlara hükmedebilirler. Karşılığında bizi gece gündüz sikecekler -hatta istersek arkadaşlarımızı bile- ve bizim dünyamızdaki kadınların katlanmak zorunda olduğu bir yığın saçmalığa katlanacaklar. Para akmaya devam ettiği sürece, ne yapmaları gerektiği umurlarında bile değil.

Ama Charleigh gibi biri, benim gibi bir adama karşı ne yapacağını bilemez -kuşkusuz tehlikeli ve korkutucu bir pislik. Karanlık bir sokakta benimle yüzleşecek olsa, seçim şansı olsa ters yöne koşardı. Ben onun olmadığı her şeyi temsil ediyorum. Dünyada karanlık, yasaklayıcı ve hain olan her şeyi.

Babasına zarar verecek bir adamda var olan her şey.

Ve Tanrı adamı korusun. Ya da cehenneme kadar yolu var, bakış açınıza göre değişir. Kardeşlerim ve ben onun çöplük gibi dükkanından çıkarken arkamızdan seslendi ve *kızını teklif* etti. Evet, bize kızını teklif etti. Belki bizim istediğimiz şekilde değil. Ama belki onun için bir iş bulabileceğimizi söyleyerek bunu ortaya koydu. Dükkandaki küçük işinden daha iyi para veren bir iş.

Görünüşe göre adam sandığımdan daha zeki olabilir. Ya da en azından daha becerikli.

Eminim aklında oyun odasında kokteyl ya da benzeri bir şey servis etmek vardı. Kulübün geri kalanında ne yaptığımız hakkında pek bir şey bildiğinden emin değilim. Ama yeterince biliyor. Ve yine de onu aç bir aslan sürüsünün önüne atılmış bir et parçası gibi önümüzde sallandırdı. Charleigh'sinin buraya çok iyi uyum sağlayacağını bilecek kadar çok güzel kadının çeşitli nedenlerle

kulübe gelip gittiğini gördü.

İstese de istemese de.

Bu gerçek, onun umurunda bile değil.

Yaptığım işe bakılırsa, bazı pisliklerle takılıyorum. Bazen ben de bir pislik oluyorum. Ama bu adam, Gil Gates, bu pisliği yeni bir seviyeye taşıdı.

Kızını teklif ediyor. Söylemeliyim ki, ben bile bundan biraz rahatsız oldum. Ama çok da alınmadım.

"Hey."

Başımı ellerimin arasından çekip kafamı kaldırdığımda ağabeyim Kir'in kapıda olduğunu görüyorum. "Yine mi migrenin tuttu?" diye soruyor, çenesini savurarak bana doğru işaret ediyor.

Sanki beynimin etrafındaki sıkılaştan kemeri rahatlatmış gibi bir elimi o sabah berberim tarafından kel olarak tıraş edilmiş pürüzsüz başımın üzerinde gezdiriyorum. "Ben iyiyim. N'aber Kir?"

Babamın sandalyesinde arkama yaslanıyorum - iki yıldır Mikey'nin olsa bile, bunların hiçbirine asla onun demeyeceğim - ve parmak eklemlerimi kırıyorum.

Kardeşim masamın karşısında kendini evinde gibi hissediyor. "Rakamlar nasıl görünüyor?" diye soruyor. "Mikey'nin rakamları mı?"

Başımı sallıyorum. Artık kızgın olmaya değmez. Enerjimi boşa harcıyorum. İleriye bakmanın zamanı geldi.

"Şey," diye başlıyorum, "muhasibeciyle görüştüm ve Mikey'nin burayı neredeyse kişisel ATM makinesi olarak kullandığını doğruladı."

Kir alay ediyor. "Bana bilmediğim bir şey söyle. Yemin ederim, eğer ellerimi o herifin boynuna dolayabilseydim-"

Ama onu el salladım. "Eğer "lerden bıktım. Durumla başa çıkmanın zamanı geldi. Ne kadar sinir bozucu olursa olsun geçmişe takılıp kalmamalıyım.

"Bundan kurtulabiliriz Kir. İhtiyacımız olduğu sürece diğer işletmelerden nakit çekebiliriz. Alacağımızı tahsil eder, Mikey'nin biriktirdiği borçları öder ve kısa sürede burayı babamın standartlarına geri getiririz."

"Peki ya kız?" Charleigh.

Hay sikeyim. Konuyu ona getireceğini biliyordum.

Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. Kardeşimin, günün büyük bir kısmını bu güzel bayanı düşünerek geçirdiğimi bilmesine gerek yok.

"O... o bize yardım edebilir. Bize yardım *edecek*."

Kardeşimin yüzünde boktan bir sırıtiş beliriyor.

Çelişkiye düştüm mü? Hiç çelişkiye düştüm mü? Tanrı aşkına, hiç tanımadığım bir kadından dayak mı yiyorum? İki yıl önce babamın cenazesinde uzaktan gördüğüm ve babasına bir uyarı dayacağı atarken on beş dakika gördüğüm kadın mı?

Benim neyim var böyle?

Kir omuz silkiyor. "Ona nasıl baktığını gördüm. Kendine hakim olsan iyi olur kardeşim."

Piç kurusu. Aileyle çalışmanın sorunu da bu. Seni çok iyi tanıyorlar. Bir sonraki hareketinizi tahmin edebilirler. Sonraki sözlerini. Sonraki düşüncelerinizi.

Düğmelerine basmak falan.

Kardeşimi görmezden geliyorum. Onu da kıza bakarken gördüm. Ama bir şey söylemiyorum. Henüz söylemiyorum. "Babası kulüp hakkında ne biliyor? Kart odaları dışında?" Ben soruyorum.

"Vadik, o her şeyi bilir. O total kriz bu kadar borca nasıl soktu sanıyorsun? İyi bir çocuk gibi

odanın arkasında oturarak mı? Girtlağına kadar buraya batmış durumda. Ödemeleri

kucak dansı için striptizciler, iyi vakit geçirmek için fahişeler kiralyor. Adam aziz değil."

Bu da kızını pazarlamaya istekli olmasını daha da iğrenç kılıyor.

Bu bir şeyi değiştirmez. Ama her ne kadar etrafta olsam da, insanların zaman zaman aldıkları kararlar beni hala şaşırtabiliyor.

Aklımı başımdan aldı bu.

C H A P T E R E I G H T

Vadik

Babamın masasından bir kağıt ağırlığını kaldırıyorum, annemin ona çalışma tatillerinden birinde aldığı bir hediye, oradaki kardeşlikle tanışmak için İtalya'ya yapılan bir gezi. Sararmış camın içinde Pisa Kulesi'nin bir kopyası var. Bu kadar klişe bir şeyin ona bu kadar mutluluk getirmesi çok komik.

Soğuk bardağı ellerimde yuvarlıyorum ve o gün yaklaşık onuncu kez, yaşlı piçin hâlâ etrafta olmasını diliyorum.

"Kızını kurtların önüne atıyor," diyorum, bariz olanı ifade ederek.

Kir yavaşça başını sallıyor, beni inceliyor. Keşke geri çekilse. "Bu konuda endişelerin mi var?"

Cevap vermeden önce şakaklarımı tekrar ovuyorum. "Hayır, hayır. Yapacak işlerimiz var." "Vadik. Bu bizim için bir sorun olacak mı?" Kir soruyor.

Onun baş belası sorgusunu onurlandırmayacağım. Ayağa kalkıyorum. "Hadi gel. Bir içki alalım." Kapıya doğru giderken sırtımı sıvazladı. "İşte benim ağabeyim."

Bu da benim *ortanca* kardeşim. Konuyu değiştirmenin tek yolu alkolden bahsetmek. "Dominika!"

Karanlık, panelli duvarlı salona yerleşirken sesleniyorum.

Çatlak deri bir koltuğa gömülüyorum ve çocukluğumdan hatırladığım her şeyin kokusu beni karşılamak için yükseliyor - mobilyalardaki limon yağı, purolar ve pahalı viski. Çocukken kulübe gelmeyi çok severdim. Üçümüz de severdik.

Tabii ki annem sadece mesai saatleri dışında, etrafta yarı çıplak koşuşturan kızların ve evlerini bir kart oyununa yatırdıkları için ağlayan yetişkin adamların olmadığı zamanlarda gelmemize izin veriyordu.

"Vadik. Kir," diyor Dominika biraz fazla istekli bir şekilde.

Yalakalık yapmak ona göre değil. Ama gergin. Kulüp kapanırsa, gidecek hiçbir yeri yok. Babamın vasiyetinde ona bir kuruş bile bırakmamasına hâlâ içerliyorum.

Uzun zamandır metresi olan birine kötü davranıyor ama kendine göre sebepleri olduğundan şüphem yok. "Birkaç viski lütfen," diyor Kir.

Dominika'nın barın arkasında kayboluşunu, kardeşlerimle benim tercih ettiğimizi bildiği en üst raf markasını seçişini izliyorum.

Bize iki Baccarat kristal buzlu bardak getiriyor, Kir'inkiler buzlu, benimkiler buzsuz. Likörü uzun bir çekişte emdim. Tehdit eden migren, doktorumun yazdığı ağrı kesici haplar sayesinde nihayet geçiyordu. Alkolle birlikte alınmaması gereken haplar.

Ama bazen acıyı dindirmek için her şeyi yaparım. Gil Gates'in kardeşlerimi ve beni sırtından

atmak için her şeyi yapması gibi.

C H A P T E R N I N E

CHARLEIGH

"Bugün neyin var senin?"

Ugh. Dikkat dağınıklığımı sakladığımı
sanıyordum. Lanet olsun.

Konuşmadan önce dikkatlice düşünüyorum. Luci sadece çalışma arkadaşım değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım oldu. Aslında, o benim tek arkadaşım. Ona yalan söylemek isteyeceğim son şey ama babamın borçlarını ve o korkunç adamların ziyaretini ona nasıl anlatabilirim?

Eğer sözlerinde dururlarsa ve Pops'u tehdit edip dövdükten yirmi dört saat sonra geri dönerlerse, akşam beş gibi rehinci dükkanında olacaklar. Henüz bir planım yok, ama bir tane bulmaya çalışıyorum.

Şu ana kadar bir şey çıkmadı.

Böylece Luci için çok açık olan dikkat dağınıklığı.

"Ben... Ben özür dilerim. Sanırım ben burada değilim. Babam... bazı sağlık sorunları yaşıyor."

Bu tamamen yalan değil. Yani, atölyenin her yerinde kanaması vardı. Ben buna sağlık sorunu derdim.

Neyse ki küçük kız kardeşim bu karmaşaya şahit olmadı ve aslında Evie'nin dükkandan uzak durmasını sağlamak için bu gece en yakın arkadaşının evinde kalmasını ayarladım. Evie'nin arkadaşının annesi beni pek heyecanlandırmıyor -sanki evi ve gitmek istedikleri her yeri onlara bırakıyormuş gibi bir his var içimde- ama en azından sayıca fazlalar ve şehrin öbür ucundalar. Babama uğramalarına imkan yok.

"Babanın nesi var?" Luci kaşlarını çatarak sorar.

Benim 'durumum' hakkında biraz bilgisi var, annem öldüğünden beri kız kardeşlerim ve ben neredeyse tek başımıza kaldık. Babamın çalışanı Victoria elinden gelen her şeyi yaptı ama ablam New York'a gittiğinde Evie'ye bakma sorumluluğu bana geçti. Sorun ettiğimden değil. Annemi kaybettikten sonra babam içine kapandı, üç küçük kızına bakmak şöyle dursun, her gün dükkana gitmek için yataktan zar zor kalkıyordu. Biz de işleri kendi başımıza hallettik. Çok zor olmadı.

Evie babamın suçlu hissettiğini söylüyor, bu kadar genç biri için ilginç bir gözlem. Ama neden suçlu hissetmesi gerektiğini bilmiyorum. Annemin yanlış zamanda yanlış yerde olması onun suçu değil.

"Babam... şey, başını incitti. Bir yere çarptı. Dükkanda. Sert bir şeye. Her yeri kanıyordu. Görmeliydin. Ne karmaşa ama," diye geveliyorum, kelimeler söyledikçe daha kolay geliyor.

Ve hala *tam olarak* yalan söylemediğimi düşünüyorum.

Sadık annem buna 'ihmal günahı' derdi. Evet, kilise değerlerini kızlarına aşılama için çok çabaladı. Ama o öldüğünde tüm bunlar pencereden uçup gitti.

Aslında öldürüldü. Bunu söylemek hâlâ zor. "M" kelimesi. O yüzden genelde söylemem.

"Kahretsin kızım, bunu duyduğuma üzüldüm. O iyi olacak mı?" Luci soruyor, yüzü yalan söylediğim için kendimi bok gibi hissetmeme neden olan bir endişeyle kaplı.

Çabucak başımı sallıyorum. Muhtemelen ikna edici olamayacak kadar hızlı. "Oh, evet.

Biliyorsun, bu sadece... endişe verici.

Kafa yarısından gelen tüm o kan çok çılgıncaydı. Korkutucuydu." Korkunç mu? Korkunçtu. Ve korkarım en kötüsü henüz gelmedi.

Luci elini benimkine uzatıyor. "Berbat bir durum. Çok üzüldüm. Ama bak, yaklaşan bir sınavımız var.

Sınıfın en iyisiyiz. Bunu başaracağız, Char."

Haklıymış. İkimizden de hoşlanan öğretmen -muhassebe sınıfında hiç bu kadar sıkı çalışan birini görmediğini söylüyor- en iyi öğrencilerini okulun yerleştirme merkezine tavsiye ediyor.

Bu da iş demek. Ve para demek. Ve artık babamın dükkanda ona yardım ettiğim birkaç saat için bana verdiği asgari ücretle geçinmek yok. Elbette Evie liseden mezun olana kadar evimizden taşınmam. Ama bağımsızlığımı kazanabilir ve zamanı geldiğinde kullanmak üzere bankada biraz para biriktirebilirim.

Öğretmenimizin önümüzde sallandığı bu ödüle bağlı çok şey var. Ve şimdi, babamla olan bu iş hakkında endişelenmeliyim.

Annem ölmeden önce iyi bir baba değildi. Sanırım kısmen bu yüzden dine yöneldi. Üç kızına ebeveynlik yaptığı uzun günleri neredeyse tek başına atlatmasına yardımcı oldu. Annem öldükten sonra ise her zamankinden daha da koptu.

Ama o benim babam ve ona elimden geldiğince yardım edeceğim. Belki de bunu söylemeden önce iyice düşünmeliyim.

Luci aklımı okuyabiliyormuş gibi bana bakıyor. Tanrım, umarım okuyamaz ama dini terbiyemiz, çektiğimiz zorluklar ve diğer konularda pek çok ortak noktamız var.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor.

Ve şimdi gözyaşları geliyor. Lanet olsun. İstedğim son şey babamın durumunun ne kadar berbat olduğunu ona anlatmak. Neden onu endişelendireyim ki? Ne kadar istese de yardım etmek için bir şey yapamaz.

"Çok teşekkürler Luci. Gerçekten minnettarım. Çok fazla şey oldu, biliyorsun. Okula devam etmek, Evie'yi beladan uzak tutmak ve şimdi de babam."

Başını sallar. "Dayan tatlım. Zirveye çıkacaksın. Başaracağını biliyorum. İş başa düştüğünde, başka seçeneğimiz yok."

O haklı. Bizim gibi insanlar için başka seçenek yok.

C H A P T E R T E N

CHARLEIGH

Pops'un rehin dükkanının bulunduğu köhne alışveriş merkezine giriyorum. Diğer tüm işyerleri - iki manikür salonu, bir çamaşırhane ve gölgeli görünümlü bir vergi hazırlama servisi- karanlık, uzun zamandan beri günü kapatmışlar. Babamın dükkânı, ışıkları hâlâ yanan tek dükkân; yabancı otlarla kaplı, çukurlarla dolu otoparkıyla bu hüznü küçük alışveriş merkezindeki son ticaret ışığı.

Arabamı onunkinin yanına park ettim. Victoria bugünlük gitmiş olmalı. Benim arabam ondan elden düşme, gerçekten de birkaç yıl önce aldığı dandik sayılan bir araçtı. Şu anda kullandığı araba da çok daha iyi değil ama geçen Noel sezonunda birkaç ay tamirhanede kalınca, uzun zamandır gecikmiş olan bir yenileme için yeterli parası oldu.

Böylece, çırpıcı bana geçti ve bu beni çok heyecanlandırdı. Benim minimum çabamla (tabii ki benzin ve yağ değişimi) çalışmaya devam etmesi, annemin mucize olarak adlandıracağı bir şey. Dışarıda bir yerlerde 'birilerinin' beni kolladığının kanıtı.

Bir zamanlar buna inanabilirdim. Şimdi buna aptal şans diyorum.

Akşamın bu erken saatlerinde babamın iş yeri de genellikle kapalıdır. Genellikle dükkânın arka tarafında o gün gelen mallarla uğraşır ya da küçük bir muhasebe işi yapıyor. Muhasebe sertifikam üzerinde çalıştığım için ona bu konuda yardım etmeyi teklif ettim. Ama bunu duymak bile istemedi.

Ki bence bu garip. Sanırım kendine göre sebepleri var.

Dükkân bugünlük kapalı olduğundan, otoparkta bizimkinden başka araba olmaması gerekiyor. Yine de uzak köşede, gölgeler arasında park etmiş bir tane var. Markasını ve modelini tanımlamak için çok karanlık ama siyah ya da en azından koyu mavi veya gri olduğundan eminim. Güzel bir şey. Benim ve babamın gibi değil.

Bunun korktuğum anlama gelmemesi için dua ediyorum.

Dükkânın kapısını çalıyorum ve babam hemen açıp beni içeri alıyor ve kapıyı arkamdan kilitliyor. Yanağına bir öpücük kondururken, daha bir gün önce çok kötü kanayan başının yanından kaçınarak etrafı tarıyorum. Neyse ki orada başka kimse yoktu. Henüz yoktu.

"Baba, geri gelmediler," diyorum, şansımıza inanamıyormuş gibi etrafa bakarak. "Şimdi her şey yolunda mı?" İyi haber almak için nefesimi tutuyorum.

Bana bakıyor, bir zamanlar parlak olan mavi gözleri güneşte uzun süre kalmış bir gazete parçası gibi solmuş. Gençlik günlerinde oldukça yakışıklıydı, ama hayat size payınıza düşenden daha fazla kabalık verdiğinde, bu onun gösterdiği yerlerden biridir. Bugünlerde, sürekli koşuştururken, kursumla meşgulken ve küçük kız kardeşimin peşinden koşarken, babamın yüzüne bakmaya - gerçekten bakmaya- pek zaman ayıramıyorum. Ve şimdi baktığımda, başına gelen tüm saçmalıkların bir yol haritasını görüyorum. Gözleri kısık, kaşları gri, güre ve vahşi ve sanki o sabah

tıraş olmuş gibi görünüyor.

karanlık. Yüzünde bazı pürüzsüz noktalar ve bazı düzensiz kirli sakallar var. Teni, hastanede yatan hasta birinden bekleyebileceğim gri-sarı bir renkte.

Kalbimi bir hüznün kaplıyor ve adam için üzülüyorum. Pek baba olamadı ama hayatın boktan yardımlarından payını aldığı kesin.

Ziyaretçilerle ilgili soruma cevap olarak hiçbir şey söylemiyor, sadece ayaklarına bakıyor ve istemeden de olsa dikkatleri değiştirilmesi gereken Hush Puppies'ine çekiyor.

Bir iş bulduğumda yapacağım ilk şey bu olacak. Gerçek bir iş. Babama yeni ayakkabılar alacağım.

Sonunda babamın paylaşacak kötü haberleri olduğu için cevap vermediğini anladığımda, içinde bulunduğu karmaşadan kurtulabileceğine dair beslediğim dağ gibi umut, bir hiçlik birikintisi içinde eriyip gidiyor.

Üç Alekseev kardeş bir tür kâbus gibi dükkânın arkasından belirdiğinde, midemde nefesimi kesecek kadar sıkı bir düğüm olarak kendini gösteriyor. Ama bu bir rüya değil. Hiç düşünmeden kendimi babamla onların arasında konumlandırıyorum. Bir şey yapmalarına engel olamayacağımı biliyorum ama belki geçici de olsa bir engel olabilirim. Babama kaçması için zaman tanıyabilirim.

Kimi kandırıyorum? Charleigh, baş belası.

Hayır.

Yapacaklarından emin olduğum gibi Babalık'ın peşinden gitmek yerine, birinin omzuna kaldırıldığımda ayaklarımın yerden kesildiğini görüyorum.

"Vadik, hayır," diye bağılıyor babam.

"Aman Tanrım," diye bağııyorum ama tüm ağırlığınız diyaframınız üzerindeyken ve sadece bir canavarın kaslı omzuyla desteklenirken fazla hava çıkarmak zor.

Ben de bacaklarımı tekmeleyip adamın sırtına vuruyorum. Dengesini bozacak kadar kıvrnabilirsem, beni düşürebilir ve bana karşılık verme şansı verebilir.

Bir kez daha, kimi kandırıyorum ben?

Baş aşağı durduğum için kafası tıraşlı adamı, Vadik'i göremiyorum ama diğer ikisini görüyorum. Beni taşıyan o olmalı. Dükkânın arka tarafına doğru gidiyoruz.

"Bay Gates, olduğunuz yerde kalın. Niko sizinle bekleyecek."

Aman Tanrım. Ne yapacaklar? Zihnim, tüm kadınların yıkıcı bir yoğunlukla korktuğu en kötü durum senaryosuna koşuyor ve daha sert tekmeliyor ve çılgılık atıyorum. Vadik duruyor ve saçında topuz olan kardeşinin katlanır bir sandalyeye oturmasını bekliyor ve sanki her zaman böyle şeyler yapıyormuş gibi beni bir patates çuvalı gibi ona uzatıyor.

"Onu yakaladın mı, Kir?"

Dayak yemek üzere olan kötü bir kız gibi kucağına uzanmıştım. Vay anasını.

Bir şaplak yemek üzereyim.

CHAPTE R E L E V E N

CHARLEIGH

Vur.

İlk vuruşta nefesim kesildi.

Vur.

İkincisi boğuk bir çığlığa neden olur.

Vur.

Ve ardından gelenler beni merhamet çığlıkları atmaya zorluyor.

Tanrı'ya şükür kot pantolon giyiyorum, şüphesiz ki darbelerin bir kısmını emiyor.

On ya da daha fazla şaplaktan sonra -saymayı çok çabuk unutuyorum- Kir açık avucunu popoma

yerleştiriyor ve yumuşak daireler çizerek ovuyor. Şaplağın acısı hala orada, ama bir şekilde

değişiyor. Acıtıyor.

Ama aynı zamanda iyi hissettiriyor.

"Artık uslu durabileceğini düşünüyor musun? Kendine ait olmayan işlere karışmayacak mısın?" diye soruyor. Yaşadığım tuhaf zevki ele vermekten korkarak hiçbir şey söylemiyorum.

Cevap alamayınca saçlarımı yumruklayarak yüzümü kendine doğru çekti. Acı veren tutuşunu

pençeliyorum ama çabalarım işe yaramıyor. İşe yarayan tek şey sonunda sorusuna cevap vermem.

"Y... evet," diye

kekeliyorum. "Evet *ne*?"

diye homurdanıyor.

"Evet, şimdi uslu duracağım."

İç geçiriyor ve Vadik beni koltuk altlarımdan tutarak ayağa kaldırıyor. Başım aşağı sarktığı için

sersemlemiş durumdayım ve bir anlığına kendimi toparlayana kadar ona tutunuyorum.

Tanrım, çok sağlam. Kımıldamaz. Bir dağa tutunmak gibi. Ona bakmak için başımı

kaldırdığımda mavi gözleri sanki gerçek bir insanmış gibi parlıyor. Ki öyle olmadığını biliyorum.

Dükkanın önüne dönüyoruz, Niko babamı izliyor, şimdi bir sandalyeye yığılmış, yüzünden

gözyaşları damladığına eminim.

Babalık bana bakmıyor.

Kir, zayıf bir güvenlik girişimi olarak rehin verilen mücevherlerin saklandığı cam kasayı işaret

ederek, "Sözleşme şuradaki tezgâhın üzerinde," diyor.

Babam bir keresinde anneme bir parça vermeye çalıştı, birinin rehin bıraktığı altın bir bilezik,

ama annem reddetti. Sıkıntılı bir durumdan gelen hiçbir şeyi istememişti. O böyle söyleyince ben de

aynı şeyi hissettim. Çok fazla kötü büyü. Ondan sonra bir daha hiçbir mücevheri denemedim.

Ama bir keresinde ona yeni aldığı bir şeyi vermişti. En azından verdiğini söylemişti. Ve şimdi bende. Bildiğinden değil. Ya da hiç fark etmedi.

"Um, sözleşme?" İstemsiz bir gıcırtyla soruyorum.

Önce kardeşlerime, sonra da babama baktım. Kimse cevap vermiyor.

"Bizim için çalışmaya geliyorsun, Charleigh. Baban sözleşmeyi imzaladı. Bu onun tüm borcunu silecek. Şimdi senin imzalaman gerekiyor."

Yediğim dayaktan dolayı kığım acırken bile kaşlarımı çatıyorum, içimde bir korkusuzluk dalgası yükseliyor. "Hiçbir şey imzalamıyorum."

Kir bana vurmak istiyormuş gibi bakıyor. Sanki kimse ona meydan okumuyormuş gibi. Ya da meydan okusalar bile bunu konuşacak kadar yaşamıyorlar.

Tırnaklarımı yakışıklı yüzünde gezdirmek istiyorum, yırtılmış etten çiğ çizgiler bırakarak. Cehennem gibi acıtacak bir şey, ama en çok gururunu nasıl inciteceği ilgisini çekiyor.

Bu hoşuma giderdi.

Vadik, "Yerinde olsam bu kadar kibirli konuşmazdım, Charleigh," diyor. "Baban sana bir teklifte bulundu."

Bu bir yalan.

Bakışlarımdan kaçmak için elinden geleni yaparak beni telaşlandıran babama bakıyorum. "Hayır. Hayır, babalık. Sen yapmadın."

Utancından iki büklüm olmuş bir halde yere bakmaya devam ediyor ve başını hafifçe sallıyor. Evet, öz babamın beni sattığını anlamama yetecek kadar.

Nasıl... bunu nasıl yapabilir? Bu hangi dünyada olur? Ve *bana*? Yeni bir hayatın eşiğindeyim. Bu adamlar için çalışacak vaktim yok, her ne yapmamı istiyorlarsa.

Kendi babam. Ondan çok şey beklemeyebilirdim, ama *bu*?

Biri karnıma yumruk atmış gibi karnımı sıkıyorum. İki büklüm olup hıçkıra hıçkıra ağlamak, sonra da yalvarmak istiyorum, yalnız bırakılmak için yalvarmak.

Üç kardeş, yakışıklı oldukları kadar soğukkanlı bir şekilde beni izliyorlar. Gözlerinde ne merhamet ne de acıma var. Sadece ilgisizlik. Ve kayıtsızlık o kadar çirkin ki, neredeyse yakışıklılıklarını bir kademe aşağı çekiyor.

Neredeyse.

"Ne... *size* ne önerebilirim?" Bir adamdan diğerine bakarken sesimi sabit tutmaya çalışarak soruyorum.

"Burayı imzalayın," diye tekrarlıyor Kir.

Bana doğru uzatılan kalemi aldım. Birinin yüzünde hiç bu kadar ciddi ve kararlı bir ifade görmemiştim. Yine de kendime yardım etmek için bir kez daha zorlamam gerekiyor.

"Ya yapmazsam?" Elimden gelen tüm kibri toplayarak söylüyorum.

Kir önce babasına, sonra kardeşlerine baktı. Sonra da bana. "Anladığımız kadarıyla başka bir kız kardeşin daha var.

Biraz genç olabilir ama..." Evie mi?

Zaten kötü durumda olan midem kasılıyor ve aşağıda kalmak istemeyen safranın tadını alabiliyorum.

Hayır, Evie olmaz. Asla Evie değil.

Önce ben öleceğim.

"Siktirin gidin," diye tükürdüm onlara.

Kir gür bir kahkaha atıyor. "Bunlar bir bakire için büyük, kirli kelimeler."

Az önce ne dedi?

Yavaşça bana yaklaşıyor, parmaklarını karışmış saçlarımda gezdiriyor. Sarsılarak uzaklaşıyorum ve o da sanki kendisine aitmiş gibi bir avuç tutuyor.

Öyle mi?

"Sadece kız kardeşini değil, Charleigh, muhtemelen babanı da vurmak zorunda kalacağız. Tam gözlerinin arasından."

Bu sefer bacaklarım bükölüyor ama Kir'in saçlarımı tutması sayesinde yere düşmekten kurtuluyorum. Acı dayanılmaz ve görüşüm farklı renk ve boyutlarda komik noktalarla dolu ve bir insanın bayılmadan hemen önce nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

"Kalk," diye kükrüyor ve beni saçlarımdan çekiyor.

Bir hıçkırık kaçır. Sonra bir tane daha. Daha önce hiç olmadığım kadar kendimi kaybediyorum ve hepsinin önünde çirkin bir şekilde ağlıyorum ve bu umurumda değil. Yüzümün şekli bozulurken ve burnumdan sümük akarken feryat ediyorum. O kadar zor nefes alıyorum ki boğuluyorum ve öksürüyorum ve kimse nefesimi tutmama yardım etmek için bir şey yapmıyor. En kötüsü de göğsümde kalbimin kırıldığı yerde hissettiğim acı. Sanki ikiye bölünecekmişim gibi kendimi oraya sıkıştırıyorum.

Kimse bana yardım etmiyor.

Kimse bana yardım etmeye gelmiyor.

C H A P T E R T W E L V E

CHARLEIGH

Limuzinin bulabildiğim en uzak köşesinde, yüzümü pahalı deri koltuğa gömüyorum. Şoför gaza basıyor, hızlanıyor ve ben daha bakmadan otobana çıktığımızı anlıyorum. Nereye gittiğimiz umurumda değil. Önemi yok. Önemli olan tek şey, götürülüyor olmam.

Bu adamları kendimden uzak tutacak bir kabuğa, bir topun içine kıvrılıyorum. Yine de, limuzinin sınırları içinde, ne kadar bastırmak istesem de sözleri kolayca kulaklarıma ulaşıyor.

"Biraz çalışmayla oldukça iyi olacak."

"Memeleri küçük ama ne yapabilirsin ki?"

"Bugünlerde pek çok kızın sahip olduğu o devasa şeylerden daha iyiler."

Onların bu saldırgan değerlendirmeleri karşısında utanç içinde sürünmek istiyorum.

Aslında, ölmek istiyorum.

Önümde ne var bilmiyorum ama iyi olmayacağını biliyorum. Ve babamın beni tamamen ve bütünüyle sattığı gerçeği, yaşayabileceğimden emin olmadığım bir acı. Kalbim acıyor. Gerçekten acıyor.

Annemin öldüğü zamandan bile daha kötü.

Adamların iş yeri olması gereken, pencereleri karartılmış eski bir depo görünümlü binaya yanaşıyoruz ve beni yine donuk bir siyaha boyanmış, dış kolu olmayan bir kapıya yönlendiriyorlar. Daha iyi bilmesem, buranın şehrin kötü bir bölgesindeki terk edilmiş bir bina olduğunu düşünürdüm. Ama kapı içeriden biri bizi izliyormuş gibi açıldığında, heykelsi bir kadın bizi içeri buyur ediyor. Bir an için bana yardım edip etmeyeceğini merak ediyorum. Başka bir kadın mutlaka durumumu anlayacaktır, değil mi? Kir'ün ölümcül tutuşu hâlâ kolumdayken, ona doğru yöneliyorum ve olabildiğince yaklaşıyorum. Ama loş ışıktaki gözlerini gördüğümde, gerçekten gördüğümde, gerçekten boku yediğimi anlıyorum.

ÜÇÜNCÜ HAPTE R

Kir

"Bu o mu? Bana bahsettiğin kişi mi?"

Dominika, Charleigh'e açık bir hoşnutsuzlukla yukarıdan aşağıya baktı. Onun gerçekten onaylamıyor ya da sadece güç gösterisi yapıyor. Amcam Mikey birkaç hafta önce ülkeden kaçana kadar, kardeşlerim ve ben kulüple sadece uzaktan ilgiliydik. Bu yüzden, belki de anlaşılabilir bir şekilde, yönetimi devraldığımız için bize kızgın. Kendini kenara itilmiş hissediyor. Yeni uygulamalı yaklaşımımızdan rahatsız. Ama boktan tavırlarına dikkat etmezse, gerçekten kenara itilecek, tıpkı *sokaktaki* gibi kenara itilecek.

Babamın onu bunca yıl neden yanında tuttuğu bir sır değil. Mikey Amca da aynısını yaptı, ama farklı nedenlerle, öncelikle kulübün hesaplarını boşaltmak dışında bir dakika bile çalışmak zorunda kalmamak için. Kadın, Mikey'nin saltanatının büyük bir kısmında mekanın dizginlerini elinde tuttu. Kraliçe arı olmaya alışkın.

Ama o günler geride kaldı ve eğer başaramazsa, lanet olası kapının nerede olduğunu biliyor.

"Onun adı Charleigh, Dominika. Charleigh Gates. Babasının borçlarını ödemek için şu anda bizim için çalışıyor."

Dominika, Charleigh'nin mavi kot pantolonu ve yıpranmış spor ayakkabılarıyla hoşnutsuzca alay ediyor. Hiç şüphem yok ki kızın makyajsızlığı ve basit örgüsü onu da çıldırtıyor.

Sık sık Amerikalı kadınların erkekler gibi giyinmesinden yakınıyor. Sokakta kimi görececeklerini umursamadan çok rahat giyindiklerini söylüyor.

Onu tanıdığım, babamın kulübünde ve aile toplantılarında gördüğüm onca yıl boyunca, her zaman aşırı boyalı kızıl saçlarını başının tepesinden birkaç santim yukarıda topladı ve iki, hatta belki üç kadına yetecek kadar makyaj yaptı. Heykel gibi olsa da, sonuç çekici değildir ve sigara içmesi ve diğer sağlıksız alışkanlıkları nedeniyle iyi yaşlanmadığı için daha da az çekicidir. Aslında, biz çocukken, yani gerçekten küçükken, kardeşlerim ve ben bir süre onun bir cadı olduğunu düşündük.

Bu konu hakkında konuşurken hâlâ gülüyoruz.

"Ne... burası neresi?" Charleigh gözlerini kocaman açarak sorar.

Evet, korkuyor. Korkmalı da. Yani, piç babası onu sattı ve bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikri yok. Bu çok kötü. İyi bir çocuğa benziyor. Ama hayat adil değil ve aksini söyleyen herkes lanet bir aptaldır.

"Burada çok çeşitli şeyler yapıyoruz, Charleigh. Kart oyunlarımız, egzotik dansçılarımız, bir salonumuz var ve hatta gerektiğinde üyelerimize daha *samimi* yetişkin eğlenceleri sunuyoruz." Charleigh oldukça uzun olmasına rağmen, Dominika, altı inçlik topuklu ayakkabılarıyla, vahşi

doğadaki bir kurt gibi hakimiyet kurarak ona tepeden bakmayı başarıyor.

Bu durum Charleigh'nin dikkatinden kaçmaz ve endişeyle etrafına bakınır. "Striptizcileri mi kastediyorsun?"

Şey, ben... Ben dans edemem."

Dominika kibirli bir sürtük gibi gülüyor. "Merak etme hayatım. Sana içki servisi yaptıracağız. Herkes orada başlar."

"Peki ya samimi eğlence? Ya da her ne diyorsanız. Bu yasadışı değil mi?"

"Ne değil ki?" Dominika çarpık sarı dişlerini göstererek alay ediyor. Kardeşlerimin ve benim çocukken ondan korkmamıza şaşmamalı. "Dünyamıza hoş geldiniz."

Charleigh'i tam olarak ne için kullanmayı planladığımızı biliyor. Ve o kediye çantadan çıkarmayacak kadar akıllı. Henüz değil.

Bir yandan Dominika'nın Charleigh'i incelemesini anlıyorum. İlk bakışta pek bir şeye benzemiyor. Sırık gibi, küçük göğüsleri var, teni o kadar beyaz ki neredeyse bir hayalet gibi. Ama biraz daha uzun ve derin baktığınızda, içinde kaybolabileceğiniz kadar derin bir havuz gibi mavi gözlerini ya da üzerlerine biraz kırmızı sürüldüğünde büyüleyici olacak dolgun dudaklarını kaçıramazsınız. Saçları uzun ve parlaktır ve bir kuaför onunla harikalar yaratabilir.

Kısacası, kadın büyüleyici bir boş levha. Bizim işimizde umabileceğimizin en iyisi bu. Kutsal bir kase gibi. Değerini tahmin etmek neredeyse imkansızdır.

Ama belki de en değerli olan şey, sözde bekareti. Elbette bunu bir doktora doğrulatacağız ama ezik babası onu bize satmaya çalışırken hiç erkek arkadaşı olmadığına yemin etmişti.

Yalan söylemiyor olsa iyi olur. Aynı zamanda, bir adam kızı hakkında nasıl bu şekilde konuşabilir bilmiyorum. Sanırım çaresiz bir orospu çocuğu olduğunuzda böyle yaparsınız. Onu bizim üzerimize atarak anlık sorunlarını azaltmış olabilir, ancak toz duman dağıldığında, yaptığı şey için hayatının geri kalanında kendinden nefret edeceğini garanti edebilirim.

Ama benim sorunum değil.

Eğer Gates kızı hakkında doğruyu söylüyorsa, ki gerçekten söylüyorsa, açık artırmada oldukça iyi para eder. Gerçi benim şüphelerim var. Hangi yirmi yaşındaki Amerikalı kız bir salak tarafından becerilmemiştir ki? Ancak iddiası doğruysa, bu kulübü büyük bir başarıya taşıyacak, Mikey Amca'nın neden olduğu mali sıkıntıları ortadan kaldıracak ve hatta karar vermemiz halinde faaliyetlerimizi genişletmek için gereken nakdi sağlayacaktır. Kulübe bebek bakıcılığı yapmayı bırakıp daha kârlı girişimlerimize geri dönebiliriz.

Babam gurur duyardı.

Charleigh açıkça korkmuş olsa da, bu onu sorularımızı yanıtlamaktan alıkoymuyor. Cevaplarını reddettikçe sesi daha da tizleşiyor. Bu standart operasyon prosedürü. Yeni kızların dengesini bozuyor. Rahatsızlıklarını artırıyor. Ve sonunda, uyumluluklarını sağlamaya yardımcı olur. Bizim işimizde uyum iyidir. Dramayı minimumda tutar.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

Dominika ondan çoktan sıkılmıştı, bu yüzden Niko ve ben onu yeni kalacağı yere götürdük.

Sadece asansörle ulaşılabilen kulübün en üst katı uzun zaman önce özel, ayrıcalıklı üyeler tarafından genellikle saatlik kiralanan süitlere dönüştürüldü. Kardeşlerim ve ben yönetimi devraldığımızdan beri, olan biten her şeyi takip edebilmek için bu süitlerde kalmaya başladık. Çalışanlar bizi yirmi dört-yedi civarında görmeye alışmaya başladılar, Mikey Amca sadece para çekmecesini yağmalamak için uğradığından beri bu bir şoktu.

Şerefsiz.

Charleigh'i muhtemelen hayatında gördüğü her şeyden daha güzel olan odasına kilitliyorum ve biraz dinlenmek için kendi odama gidiyorum. Vadik ve Niko birlikte maç izliyorlar, böylece nihayet

kendime biraz zaman ayırabiliyorum.

Ta ki odamın Charleigh'in odasıyla aynı duvarı paylaştığını fark edene kadar.

Ağlıyordu.

K HAPTE R FOURTE E N

Kir

Tanrı aşkına.

Tek yapmak istediğim rahatlamak. Bu hafta birbiri ardına sıkıntılarla geçti.

İçki dükkanlarımızdan birinde 'kayıp' olan birinden, kart oyunlarımızdan birinde silah çeken birine kadar. Rahatlamak yerine bu kadının saçmalamasını dinlemek zorundayım. Bu yüzden gürültü önleyici kulaklıklarımı taktım ve uzun zamandır dinlemediğim bir müzik açtım.

Kulaklarıma bir Fransız kafe şarkısı doluyor ve sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi kapatarak daha mutlu günlere gidiyorum. Yakıcı acı ve özlemin ne olduğunu bilmeden önce.

Sevgilim öldürülmeden önce.

Kaydettiği müziğin sesini ayarlıyorum. Ondan bana kalan tek şey bu. Öldürüldüğünde, pislik ailesi evimize girip ona ait her izi yok etti.

O zamanlar onları durduramayacak kadar kederliydim, bir yıldan daha uzun bir süre katatonik haldeydim.

Her zaman favorilerimden biri olan bir şarkıyı bitirirken derin bir nefes alıyorum. Sahnede kulağının arkasında bir çiçekle söylediğini hatırlıyorum, dudakları neredeyse mikrofonu öpüyordu, odadaki tek kişi benmişim gibi bana bakıyordu.

Kalabalık bir kulüpte olabilirdik ama her zaman sadece ikimiz vardık.

Onu hak etmemiştim. Eğer hayatta olsaydı, bunu ona söylerdim.

Gözlerim kapanıyor ve onun kokusunu hatırlıyordum ki bir el omzuma konuyor ve irkiliyorum. Gözlerimi açıyorum. Kulaklıkları çıkarıyorum ve oda Clara'nın güzel sesiyle doluyor.

"Kahretsin Niko, ödümü kopardın," diye bağıyorum.

Kardeşim bir adım geri çekiliyor, ellerini teslim olmuş gibi kaldırıyor. "Sakin ol dostum. Kapıyı birkaç kez çaldım ama açan olmadı. O kulaklıklar takılıyken hiçbir şey duyamazsın."

"Evet. Mesele de bu zaten."

Niko kulaklıklara bakıyor, şimdi onları düşürdüğüm yerde, Clara'nın şarkıları akıyor.

Ne söyleyeceğini biliyorum. Daha önce yüzlerce kez söyledi. Ve yine söyleyecek.

"Bunu kendine neden yaptığını bilmiyorum dostum." Hayır, bilmiyor. Asla da bilmeyecek.

Kimse bilmeyecek. Bu benim yüküm.

"Ne için geldin Nik?" diye sordum.

Başını benim odamın Charleigh'ninkiyle paylaştığı duvara doğru eğiyor. "Sanırım onu duyduğun,

huh?"

Başımı sallıyorum, kulaklıklarımı yerden alıp telefonumun müzik uygulamasını kapatıyorum.

Kardeşim Niko iyi bir adamdır. Neredeyse fazla iyi. Gerektiğinde sert biri olabiliyor ama aynı zamanda evde bir örümcek bulup biri üzerine basmadan önce onu dışarı çıkarmak için elinden geleni yapan biri.

Vadik ve benim aksime o hep böyleydi. Ve bana sorarsanız bunun bir nedeni var. "Onunla konuşmaya gitmeyi düşünüyordum," diye söze başladı.

Oh, Tanrım.

"Bunu yapamazsın Niko. Yapamayacağını biliyorsun. Hem sen ne derdin ki? Bakire kıcını zengin bir orospu çocuğuna mı satıyoruz? Eminim bunu duymak hoşuna giderdi."

"Onun için üzülüyorum, Kir-" diye söze başladı.

Onu durdurdum. "Biliyorum dostum, ama kuralları biliyorsun. İşleri nasıl yaptığımızı biliyorsun. Her zaman yaptığımız gibi. Bu değişmeyecek."

Niko iyi kalpli bir adam. Vadik ve benden çok daha fazla. Ve ihanetin nasıl bir his olduğunu biliyor. Yani bu hatunla ortak bir noktası var. Bu yüzden empati kuruyor.

Yine de herkesle empati kurabiliyor.

Bu da onu her zaman izlememiz gerektiği anlamına geliyor.

Beş dakika geçmeden akşam yemeğine çağırıyoruz. Zengin yemek salonuna yerleştik ve Şefin bizim için her zaman hazırladığı inanılmaz yemekler servis edildi.

"Şef, misafir odasındaki kadının da kendisi için güzel bir tabak aldığından emin olabilir misiniz?" Niko sorar.

"Elbette, Bay Alekseev," diyor ve mutfaka geri dönüyor.

Lanet olsun, Şef yetenekli bir orospu çocuğu değil mi? Filet mignonuma yumuluyorum ve yumuşak et ağzımda eriyor.

Ama Vadik henüz kaplarını almadı.

Isırıkların arasında -açlıktan ölüyorum- ona bakıyorum ve Niko'ya baktığını görüyorum.

Aslında, sadece ona bakmıyor. Gözlerini dikmiş ona bakıyor.

Ve bu sonunda Niko'nun da kafasına dank ediyor. Kaşlarını çatarak kardeşimize bakar. "Ne var? Neyin var senin?"

Vadik gerginliğini atmaya çalışır gibi başını boynunun üzerinde geriye doğru yuvarlıyor ve bakışlarını kardeşimize çeviriyor. "Neden Charleigh için bir tabak yemek istediniz? Tanrı aşkına, onun açlıktan ölmesine izin vermeyecektik."

Niko omuz silkiyor. "Sanırım bir tabak güzel şeyler yemesini istedim."

"Nik, aletini pantolonunun içinde tutmalısın. O kız hakkında hiçbir fikre kapılma. O bizim nakit ineğimiz ve biz de bunu orospu çocukları gibi kullanacağız. Ona tatlı davranma."

Vadik bir şeyi, özellikle de bir kadını çok fazla istemenin belaya davetiye çıkarmak olduğunu bilir. Bunu hepimiz biliyoruz. Ve Niko hatırlatılmaktan hoşlanmıyor.

Dişlerini gıcırdatıyor. Üçümüz arasında yumuşak olan o olabilir ama bu ağabeyine kızmadığı anlamına gelmiyor. "Ağlıyordu, göt herif. Duyabiliyordum. Kir de duydu. Ben de güzel bir akşam yemeği uygun olur diye düşündüm. Hepsi bu kadar. Sakin ol lan. Seni de ona bakarken gördüm, dostum."

Niko geri adım atmış olabilir ama Vadik'in mesajı açık ve nettir. Çatal ve bıçağını alıp yemeğine dalıyor.

"Şef!" diye bağıyor bir dakika sonra.

"Evet, Bay Alekseev?" diye sorar, kafasını mutfaktan çıkararak.

"Dominika'yı buraya getirin. Onunla konuşmamız gerek." Sonradan aklına gelmiş gibi *lütfe*n diye ekliyor. Tipik Vadik.

Şef başını sallır. "Masada onun için bir yer hazırlayayım mı?"

Kardeşim başını kuvvetle sallıyor. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

Dominika'nın yemeğimize davet edilmemesini büyük bir hakaret olarak göreceği Vadik'in gözünden kaçmaz. Niko'nun deyimiyle 'sorumlu baş kaltak' olma arzularıyla ikisi bazı yönlerden birbirine benziyor. Onunla konuşmamız gereken bazı acil konular var ama ben şahsen onu muhteşem bir akşam yemeğini yerken bizi izleyeceği bir toplantıya davet etmezdim.

Ama Vadik bu yönden tam bir hödük.

C H A P T E R F I F T E E N

Kir

"Beyler," diyor Dominika yaklaşık on dakika sonra selamlarken. Masanın etrafına bakar ve Kendisi için bir yer ayarlanmadığını görünce mesajı anında alıyor. Neredeyse belli belirsiz, çünkü o böyle iyidir, tepki olarak kafası sarsılır. Kendisiyle dalga geçildiğini biliyor. Ve sağ olsun, kendini yarı gülümseyen bir hoşluk maskesi takmaya zorluyor.

Dayanılmaz olmalı.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor ayakta durduğu odanın diğer ucundan. Bir hizmetçi gibi.

Vadik bifteğinden bir ısırık alır ve ardından onu bekletmek için bir yudum şarap içer. Klasik Vadik, onu sakinleştiriyor.

Ve eğer kendimi koruma duygum olmasaydı, bu çocukça çekişmelerine kahkahalarla gülerdim.

"Domi, müzayedeye nasıl hazırlanıyorsun? Zamanında toparlayabilecek misin?" diye soruyor yüzünü peçeteyle silerken.

Bu lakaptan nefret eder. Tam da bu yüzden kardeşim kullanıyor.

Kaşlarını kaldıran Niko'ya bir bakış atıyorum. Herkes onların itişmesini izliyor. Kimse bir şey söylemiyor.

"Evet Vadik, şu anda tüm yüksek bahisçileri arıyorum. Listenin yarısına geldim. Biri Suudi Arabistan'dan gelebilir."

Yüce İsa. Bu büyük para demek. Büyük para. Böyle adamlar istedikleri bir şeyi görürlerse, başka kimse alamayana kadar teklif verirler.

Çünkü kimsenin onlardan daha fazla parası

yok. Piçler.

Ancak her şey plana uygun giderse, yakında onların lanet paralarından bir parça alacağız.

"Biraz önce kızın odasının önünden geçtim. Güzel bir akşam yemeği yiyor gibi görünüyor," diyor Dominika masanın etrafına bakarak.

Bir bakışın ne kadar çok şey anlatabildiği komik. Kızgın. Babam burayı işletirken ona kraliçe gibi davranırdı. Amcam işin başındayken de ne isterse yapmasına izin verirdi.

Ama şimdi kardeşlerim ve ben sorumlu olduğumuza göre? Her

şey farklı. Çok farklı.

Niko, her zamanki barışçı tavrıyla araya giriyor. "Evet, zor zamanlar geçiriyordu, ben de güzel bir akşam yemeğinin ona iyi geleceğini düşündüm."

Dominika'nın umurunda bile değildi.

Ciddiyim. Kız açlıktan ölseydi, kadın gözünü bile kırpmazdı.

Vadik devam ediyor. "Bu hafta onu hazırlayacaksın, değil mi?" "Kesinlikle.

Onunla işim bittiğinde bir milyon dolar gibi görünecek."

Dominika bu alanda çok başarılı. Sokaktaki birçok kıızı podyum modellerine benzeyen kadınlara dönüştürdüğünü gördüm.

Bir evi düzenlemek gibi. Ne kadar güzel görünürse, o kadar çok satar. Sağduyu, gerçekten.

Vadik başını sallıyor, ruh hali gözle görülür şekilde düzelmiş. Kulübe olan bağlılığı takıntı derecesinde, tıpkı en büyük mükemmel evlat olmak gibi. "Güzel. İyi iş çıkardın. Her şey plana uygun giderse Dominika, senin için de bir bonus var. Kızda büyük bir potansiyel var."

Bunun üzerine yüzü aydınlanır. "Katılıyorum patron. Oldukça iyi para getirecektir."

Kapıya yöneliyor, hakaretler unutuluyor. İşin içinde para varsa, Dominika'nın ne yapacağı hiç belli olmaz.

Görünüşe göre sevgili Charleigh'imiz çok uzun süre evde kalmayacak. Bu da muhtemelen iyi bir şey. Niko'nun ondan hoşlandığını şimdiden görebiliyorum ve onu daha yakından tanımak istediğimi itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Kızlığını bozmam şart değil ama ona şehvetli bir kadının nasıl olması gerektiğini öğretmekten zevk alırım.

Sikimi ilk kez ağzına aldığı anda sabırlı olurdum, uzunluğumun dilinin üzerinden geçmesine izin vermeden önce prekumumun tadına bakmasını söyledim. Rahatlamasına yardımcı olmak için boğazını gıdıklardım, böylece beni bir kadının yapması gerektiği kadar derinden alabilirdi.

Bir dakika sonra, yüzüne pompalarken başını tutardım, ama çok sert değil. Onu korkutmak istemedim, en azından ilk seferde. Bırakalım sert şeyler sonra gelsin, başka bir adamla.

Benim için boğazını aç, güzelim, derdim.

Tıpkı Clara'yı eğittiğim gibi. Gece gündüz demeden sikimi emerdi. İnanılmazdı.

Ve Tanrı aşkına, bunu daha fazla inkar edemem. Charleigh ona benziyor. Aynısı değil, ama herhangi birimizin iki kez bakmasına neden olacak kadar yakın. Vadik ve Niko fark etti. Ve beni izliyorlar.

Dominika da öyle.

Ve ne var biliyor

musun?

Hepsi siktirip gidebilir.

C H A P T E R S I X T E E N

CHARLEIGH

"Uyan. Uyan, lanet olsun."

Nefesim kesiliyor, uyku halinden acımasız yeni gerçekliğime şiddetli bir geçiş yapıyorum. Biri beni omzumdan şiddetle sarsmasaydı ve kendi başıma uyansaydım bile, hayatımın içine düştüğü cehennem çukurunu hatırlamam sadece saniyelerimi alırdı.

Eğer şanslıysanız, rüyalar sizi uyanıkken yaşadığınız sorunlardan uzaklaştırır. Annemi kaybettiğimde, yirmi dört saatlik korkunç bir keder döngüsü içinde bulabildiğim tek mola geceydi. 'Önceki zamanlar'da basit ama güneşli yatak odamda önümüzdeki günü düşünerek uyanırdım. Okula kiminle yürüyecektim? Ev ödevimi bitirmiş miydim? Öğle yemeğinde ne yiyeceğim? Sonra aniden bunların hiçbirinin artık önemli olmadığını hatırlardım. Hiçbirinin. Annem gitmişti. Onu bir daha asla göremeyecektim. Dünyaya bakışım bir anda renkten donuk bir siyah beyaza dönüştü.

Ama Dominika yatağında bana bakarken, hayatımın aldığı yönü bir anlığına unutmak yok. Rüya aleminin masumiyetinden uyanıklığa ani ya da başka türlü bir geçiş yok. Muhtemelen böylesi daha iyi. Kaçınılmaz olanı neden erteleyeyim? Neden hiçbir şeyin saniyeler önce görüldüğü gibi olmadığını fark etmenin ıstırabını yaşayayım?

Yorganı ayak bileklerime kadar çekmişken, buz gibi odada titriyorum. Bana uyumam için bir şey verilmemişti, bu yüzden yatarken sadece külotumu giydim. Neyse ki yatağında güzel, kabarık bir kuştüyü yorgan var - aslında esir olan biri için garip bir şekilde lüks. Dominika bana tekrar dokunmadan önce ayağa kalkıyorum, kollarım göğsümü örtmek için uçuşuyor. Solgun, titreyen ve tüylerim diken diken olmuş bir halde onun önünde duruyorum.

Odanın etrafına bakıyor. "Bu lanet olası yerde neden hiç ısı yok?" diye çıkışıyor.

Bir termostat bulup, ona kızmış gibi üzerine yürüyor. Birkaç düğmeye basıyor ve başıyla onaylıyor. Bir vınlama odayı dolduruyor ve bir süpürgelik ısıtıcı sıcak hava üflemeye başlıyor.

En azından bana ısı veriyorlar.

Aslında, kapatıldığım oda beklenmedik derecede güzel. Babam tarafından kaçırılıp satılmam, bana bir çöplükten başka bir yere gitme umudu bırakmamıştı. Adamların beni bıraktığı odada geniş ve rahat bir yatak ve şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak çarşaf lar olduğunu görmek beni mutlu etti. Yatağın kendisi, bir duvarda uyumlu bir şifonyer ve diğer duvarda güzel bir makyaj masası ile tamamen beyaz, kadınsı bir dört direkli. Şehrin istenmeyen bir yerinde olduğumuzu bilsem de, en üst katta olmak kilometrelerce uzanan bir manzara sağlıyor.

Çelişkiyi kavramak neredeyse çok zor.

Gerçekten mi?

Bir gece önce geldiğimde bunların hiçbirini, nerede olduğumu ya da etrafımda neler olduğunu özümsememiştim. Histeri insana bunu yapar. Tek odaklanabildiğim şey, bildiğim hayatın nasıl sona erdiği ve önümde uzanan şeyin oldukça korkunç göründüğüydü.

"Kollarını indir," diye bağıyor Dominika. "Şimdi arkanı dön," diyor ve parmağını vurgu için çeviriyor.

Yavaşça dönüyorum, sanırım beni kontrol edebilmesi için, belki de bir tür değerlendirme yapmak için. Bir tür eksiklik bulmasını -çarpık dişler, garip bir BO kokusu, hatta batık bir ayak tırnağı- ve adamlara kulüpteki operasyonlarına herhangi bir değer katamayacağımı rapor etmesini umuyorum. Çirkin, sıska, düz göğüslü ve genel olarak işe yaramaz olduğumu ve beni buraya getirmekle hata yaptıklarını. Ve beni gecikmeden babama geri vermeleri gerektiğini.

Keşke o kadar şanslı olsaydım.

Ama umut, inanç, iyimserlik -ne dersiniz deyin- umurumuzda değil. Ne benim ne de bir başkasının. On yaşındayken, annemin bana geri dönmesi için yanıp tutuşuyordum ama dönmedi. Yalvarışlarım kulak ardı edilmedi. Kulak *asmadılar*. Bizi gözetten bir iyilik perisi yok, en azından benim için. Ve ne kadar istesem de, yetersizliklerim yüzünden buradan eve gönderilmeyeceğimi çok iyi biliyorum. Dominika becerikli bir tipe benziyor. Eksikliklere aldırmadan beni kendisi ve adamlarının istediği kalıba sokacak.

Dilini şaklatarak onaylamaz bir ifadeyle başını sallıyor. "Çocuklar bununla ne düşünüyorlar?" diye mırıldanıyor, beni kırmamak için değil -bunun aklından geçtiğinden bile şüpheliyim- sadece sesli düşündüğü için.

"Dişlerine bir daha bakayım," diye bağıyor.

Ağzımı açık artırmadaki bir at gibi açıyorum, henüz dişlerimi fırçalamadığım için onun üzerine nefes almamaya dikkat ediyorum.

Fark etmemiş gibi görünüyor.

Sonra daha da yaklaşıyor ve sağ gözümün altındaki deriyi aşağı çekiyor, sonra sol gözüme geçiyor. Bakışları omuzlarımda, kollarımda, göğüslerimde ve karnımda geziniyor. Karnıma öyle hızlı vuruyor ki irkilmek için zamanım olmuyor, yine nefesinin altında mırıldanıyor. "Sağlam. En azından bu var."

Benim için bir tane yaz!

"Dümdüzsün ama bazı erkekler bundan hoşlanıyor. Pek çok kızın sahip olduğu devasa sahte göğüslerden sıkılıyorlar." Başını onaylarcasına ya da en azından eğilimi kadar onaylarcasına sallıyor. "Şimdi külotunu indir."

Gerçekten mi? Bunu yapmama neden ihtiyacı olsun ki?

Ama ben daha ne olduğunu anlayamadan, başparmağım bikini külotumun lastiğine takılıyken tereddüt ettiğim için, külotumu kendisi kaptı ve ayak bileklerime kadar yırttı. Artık çıırılçıplaktım. Ve bu sefer hiçbir şeyi örtmüyorum. Neden uğraşayım ki?

"Ugh. Gerçekten de tüm kılların orada mı? Bugünlerde senin yaşındaki tüm kızların o şeyi ağda yaptığını ya da tıraş ettiğini bilmiyor musun?"

Bana bakıyor. Gerçekten bir cevap bekliyor.

O yüzden omuz silkiyorum, onu tatmin edecek ne söyleyebileceğimden emin değilim. "Şey, hayır. Arkadaşlarıma kasık kıllarını sormak gibi bir alışkanlığım yok."

Küçük alaycılığım karşısında gözleri kısılıyor ve umutsuzmuşum gibi başını sallıyor. "Fiziksel muayenenden önce seni orada temizleyeceğiz."

Fiziksel mi? Temizlenmiş mi? Ne?

Sormuyorum. Sormama gerek yok. Yüzümdeki şaşkınlığı görüyor.

Sabırsızca gözlerini deviriyor. Sanki bütün bunları bilmem gerekiyormuş gibi. Sanki babamın borcu yüzünden yakalanmışım gibi.

Sahipler günlük bir şeydir. "Bir doktor tarafından muayene edileceksiniz. Kan testleri, kızlık zarı testi, tüm bu işler."

C H A P T E R S E V E N T E E N

CHARLEIGH

Kızlık zarı testi mi? Tanrı aşkına bu da ne?

"Neden?" Kollarımı tekrar kendime sarıp küçük bir koruma kabuğu oluşturarak soruyorum.

Yüksek sesle homurdanıyor. "İlk olarak, cinsel yolla bulaşan hastalıkların olmadığından emin olmak için. Ya da en azından tedavi edilemeyecek bir şey." Başını geriye atıyor ve bir cadı gibi kıkırdıyor. "Ve sonra, gerçekten bakire olduğundan emin olmak için."

"Ben... Ben anlamıyorum," diye mırıldandım.

"Tatlım, içki servisi yapmaya başlayabilirsin ama burada yapacağın tek şey bu değil. Eğer sürungen babanın dediği gibi gerçekten bakireysen, Alekseev kardeşlere çok para kazandıracaksın."

Ağzımda iğrenç bir safra tadı yükseliyor ve onu yutmak için çok uğraşıyorum. Bir gece önce güzel bir akşam yemeği getirmişlerdi ama sadece birkaç ısırık alabilmişim. Şimdi o kadar açım ki başım dönüyor ve Dominika'nın geleceğim hakkındaki sıradan yorumları mide bulantımı artırıyor.

"Ben... Sanırım hasta olacağım," diye fısıldıyorum, elimi ağzıma götürerek.

Dominika kolumun üstünden tutarak beni yatağın kenarına oturtuyor. "İşte," diyor beni iterek, "başını dizlerinin arasına koy. Gececek. Derin nefes al."

Gözlerimi kapatıyorum ve keşke başka bir yerde olsaydım diyorum. Gerçekten, herhangi bir yerde. Neresi olduğu umurumda değil. Sadece Alekseev kardeşlerin kulübü olmayan bir yer olsun. Ya da bu garip yer her ne haltsa.

Bayılma hissi geçtiğinde, iyileşen tek şey bu oluyor. Dominika'ya bakıyorum. "Bakire olmakla ne demek istiyorsun? Ve para kazanmak?"

Ellerini kalçalarına koyar. "Bak. Şimdilik bunun için endişelenme. Sadece bu bornozu giy. Kuaföre gidiyoruz."

Bana doğru fırlattığı pelüş bornozu yakalıyorum ama yeni bir korkuyla sarsılıyorum. "Bundan daha fazla bir şey giymem gerekmiyor mu? Eğer bir kuaföre gideceksek?"

Bana hareket etmemi işaret ediyor. "Binadan ayrılmıyoruz. Burada bir salonumuz var."

Burada mı? Bu iğrenç yerde mi? Süslü bir yatak odası ve görkemli akşam yemeklerini saklayan bu ürkütücü deponun bir de *salonu mu* var?

Bu çok... kafa karıştırıcı. Benim için büyük planları olmasa bile, beynimdeki karmaşa yeterince işkence.

Evdeki yırtık pırtık olana hiç benzemeyen kalın bornozu üzerime geçiriyorum ve Dominika'yı odamdan dışarı kadar takip ediyorum. Çıplak ayaklarım altımdaki zemini tokatlarken, Dominika'nın giydiği gök yüksekliğindeki platform ayakkabılar tarafından neredeyse boğuluyor, etrafımı daha önce yapamadığım bir şekilde, histerik olduğum gibi alıyorum.

Koridor karanlık, ürkütücü bir şekilde değil ama ısıltılı avizeler ve kapıların etrafındaki altın boyalı süslemelerle süslü-şık bir tarzda. İleride hafifçe açık bir kapı görüyorum, bu yüzden yürüyüşümü yavaşlatıyorum, bornozumu düzeltiyormuş gibi yapıyorum ve geçerken içeri bakıyorum. Kirli sarı saçlı ağabey Niko'yu bir an için görebiliyorum ve ben gözden kaybolmadan önce masasından başını kaldırıp ağzının bir köşesini kaldırarak bana bakıyor.

Bir anlık bir görüş, ama durumumdan ne kadar dehşete düşmüş olsam da, bu kadar zarif yakışıklı bir adamın bana gülümsemesinden garip bir heyecan duyuyorum. Koridorda daha fazla ilerleyemeden Dominika ve bana sesleniyor.

"Hanımlar, işler nasıl?" diyor kapısından.

Koridorun loş ışığında, eğer mümkünse, bir önceki geceden daha iyi görünüyor. Yüzünde biraz tıraşsız bir kırıklılık var ve kravatı gevşemiş. Kemerini kalçalarından güzelce sarkıyor ve inanılmaz düz bir karnı vurguluyor. Bize doğru iki ya da üç adımda yürüyor, bacakları o kadar uzun.

Ve çok titriyorum.

İkimizi arıyor olabilir ama Dominika'ya bakmıyor bile. Bakışları benimkilere kilitlenmişti. Keşke odamdan çıkmadan önce saçımı taramayı falan akıl etseydim çünkü berbat bir haldeyim. Bornozun içinde ve çıplak ayaklarımla birlikte, üzgün küçük bir öksüz gibi görünüyor olmalıyım.

Ona cevap veremeden, zaten ne diyeceğimi bildiğimden değil, Dominika yanımda, çenesini kaldırmış ve dudaklarını tamamen sahte bir gülümsemenin etrafında sıkıyor. "Her şey yolunda gidiyor Niko," diyor. "Yeni kızı kuaföre götürüp biraz düzeltebilir miyiz diye bakıyoruz."

Beni küçümseyerek bir aşağı bir yukarı bakıyor, çünkü bakabiliyor. Ben de aynısını ona yapmak istiyorum. Bu kadın bir ödül *değil*. Yani, o turuncu saçları ve makyajıyla aynaya hiç baktı mı? İğrenç biri.

Tanrım.

Niko bana bakmaya devam ediyor ve Dominika tek kelime etmemiş gibi davranarak yaklaşıyor. Sanki orada değilmiş gibi. Bize ulaştığında, saçımdan bir tutam alıyor ve sanki gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi parmaklarının arasında yavaşça döndürüyor.

İyi bir şey yapmayacak ya da durumumu değiştirmeyecek olsa da ondan uzaklaşmayı düşünüyorum. Ama yapmıyorum. Durumum üzerinde hiçbir gücüm olmamasına rağmen, garip bir şekilde onun devam etmesini istiyorum. Esasen bir tutsak olmama, iradem dışında alıkonulmama rağmen -her ne kadar lanet bir sözleşme imzalamış olsam da- onun dokunuşuyla sakinleşiyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Ama böyle bir şey olmayacak, en azından şu anda.

Dominika beni üst kolumdan tutup Niko'nun dokunuşundan uzaklaştırıyor. Niko ona kaşlarını çatarak bakmakla yetiniyor ama Dominika'nın gözü arkada kalmıyor. Ona sırtını dönerek, tek kelime bile etmeden beni koridorun sonuna doğru sürüklüyor.

Beni öyle bir çekiştiriyor ki neredeyse dengemi kaybedeceğim, omzumun üzerinden arkama bakmayı başarıyorum ve Niko'nun o yarım gülümsemesiyle beni izlediğini görüyorum. Gözlerimiz buluştuğunda bana hafifçe başını salladı, sanki şöyle der gibiydi...

Sanki ne demek istiyorsun?

Her şey yoluna girecek mi?

Evet, doğru.

Onun sevgisini hayal ettiğimden hiç şüphem yok. O adam benim iyiliğimi hiç umursamıyor. Umursasaydı, beni buraya getirip hapsetmezdi.

C H A P T E R E I G H T E E N

CHARLEIGH

Dominika'nın beni götürdüğü odaya 'salon' demek gülünç derecede cömertlik olur. Bir yastıklı tedavi masası ve 'beni düzeltmek' için ihtiyaç duyduklarını düşündüğüm her şeyle dolu bir kitaplık için yeterince büyük.

Ara sıra satın aldığım moda dergilerinde 'spa günleri' ve 'spa uygulamaları' hakkında bir şeyler okudum. Bunlar varlıklı kadınların her zaman, genellikle de arkadaşlarıyla birlikte yaptıkları bir şey gibi görünüyor.

Böyle bir şımarıklığı hayal bile edemiyorum, sanki bir tanrıçaymışsınız gibi arkadaşlarınızla birlikte tepeden tırnağa şımartılmak. Acaba sonrasında bu kadınlar günlerce kendilerini önemli, güzel ve şımartılmış hissederek hayatın içinde süzülüyorlar mı?

Luci ve ben, kurslarımızı bitirip iyi işlerde çalışan kadınlar olduktan sonra bir gün spa günü yapmaktan bahsettik. Bu her zaman yapacağımız bir şey değil. Gerçekten, sadece bir kez denemek istiyoruz. İkram için.

Ve işte buradayım, ilk spa deneyimimi yaşıyorum. Ama bir spa'da değil, arkadaşımın değil ve şımartılmak için değil.

Dominika küçük odayı varlığıyla dolduruyor. Beyaz önlüklü ufak tefek bir kadına, "Şunun kaşlarını düzelt, amına ağda yap ve manikür-pedikür yap," diye bağıyor.

"Olur, Bayan Dominika," diyor itaatkâr bir baş hareketiyle.

Dominika kapıyı arkasından kapattığında kadın bana "Merhaba," diyor. Yakın mesafedeyiz ve birbirimizin yolundan çekilmemiz gerekiyor, şimdiden daha rahat nefes alabiliyorum. "Zor kısmı aradan çıkaralım." Bornozu omuzlarımdan kaydırıyor ve kapıya asıyor.

Yabancıların önünde çıplak olmaya alışabileceğimden emin değilim.

"Masanın üzerine sırtüstü uzanın," diyor ve masayı korumak için kırışık beyaz bir kâğıt çektikten sonra. "Dizlerinizi yukarı çekin ve ayaklarınızın altını birleştirin. Bir kurbağa gibi."

İğrenç.

Masanın üzerine uzandım ve kadının talimatlarına rağmen, o küçük bir elektrikli tencerede bir şeyler karıştırırken dizlerimi sıkıca birbirine kenetledim.

Benimle yüzleştğinde gözlerini deviriyor. "Bunu olması gerekenden daha da mı zorlaştıracaksın? Hadi ama. Dağıt onları."

Ayak tabanlarımı birleştiriyorum ve dizlerimi masanın kenarlarına bırakarak doktorumdan başka hiç kimseye göstermediğim bir şekilde kendimi teşhir ediyorum.

Kurbağa gibi.

Kadın ayaklarımı tutup bana doğru itiyor, bacaklarımı daha da açıyor ve ben utançtan ölmek

istiyorum. Ama en kötüsü henüz gelmemiştir.

Dehşete kapıldım, eldivenli elleriyle labialarımı kabaca ayırdı, bir tarafa sıcak balmumu sürdü

bir sopayla. Birkaç saniye sonra -belki de daha uzun, emin değilim- şiddetli bir çekişle onu çıkarıyor, kasık kıllarımın yarısını ve eminim birkaç kat derimi de beraberinde götürüyor. O kadar yoğun bir acıdan çılgılık atıyorum ki, üzerimden bir mide bulantısı dalgası geçiyor ve ben farkına bile varmadan diğer tarafımı da yapıyor, sonra dizlerimi göğsüme doğru itiyor ki kıcıma ulaşabilsin.

Nasıl oturabileceğim?

"Böyle nefes almayı kes," diye azarlıyor. "Hiperventilasyon geçireceksin."

Çılgılık atan kasıklarımın soğuk bir kompres uyguluyor ve bir yudum su içmeme yardım etmek için başımı kaldırıyor. Küçük bir iyilik gibi görünen bu davranışına, beni rahatlatmak için gösterdiği küçük çabaya ağlamak istiyorum ama gerçek şu ki kadın sadece işini yapıyor. Ben onun umurunda bile değilim.

Bu ilk işkencenin ardından birkaç saat süren düzeltme, cımbızlama, törpüleme ve boyama işlemleri, benim zorlu başlangıcımın ardından çocuk oyuncağı oldu. Sanki bir işaretmiş gibi Dominika ortaya çıkıyor ve bana memnuniyetle bakıyor. "Daha iyi. Bu daha iyi."

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Kasıklarım için bir buz torbası daha istedim.

Dominika bornozumu bana fırlatırken spa'daki kadın bir tane alıyor. Onu, çok dar kıyafetlere benzeyen rafların, sandalyeler ve makyaj aynalarıyla kaplı uzun bir masanın bulunduğu bir soyunma odasına kadar takip ediyorum.

"Bu Stacey. Sizi vardiyanız için hazırlayacak."

Ve beni, makyajını yapabilsin diye saçları arkaya toplanmış küçük, güzel bir kadınla bırakıyor.

Takma kirpiklerini takarken Stacey bana sempatik bir şekilde bakıyor. Kollarına düşmek istiyorum. Burada iyi biriyle karşılaşmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Belki de biliyordur.

K HAPTE R DOKUZ TE E N

CHARLEIGH

"Hey," diyor. "Sana makyajını nasıl yapacağını göstereceğim ve sonra da kıyafetini seçmene yardım edeceğim."

Ağlamamak için elimden geleni yapıyorum. Stacey sabırlı davranıyor ve sohbet etmeye çalışıyor ama ben sadece tek kelimelik cevaplar verebiliyorum. Anlıyor gibi görünüyor ve ona benimle aynı durumda olup olmadığını sormak istesem de, bu konuda konuşmaya başlarsam kendimi kaybedeceğimi biliyorum. Buz torbasını bırakıyorum ve o da bana çoraplarımı, kısa eteğimi, büstiyerimi ve şimdiye kadar giydiğim en yüksek topuklu ayakkabıları giymeme yardım ediyor. Gülünç görünüyorum. Bir Cadılar Bayramı kostüm mağazasının sokak kadını fikri gibi.

Kollarımı okşuyor. "Merak etme, bu şeylerin içinde fazla yürümene gerek yok. Tek yapman gereken siparişleri almak ve erkeklere içeceklerini getirmek. Oldukça kolay bir iş. Bazen bahşış bile alıyorsun, her ne kadar kabul etmememiz gerekse de." Sesini alçaltıyor. "Ama hepimiz alıyoruz."

"Bekle, şimdi mi başlıyorum? İçki servisi mi? Daha öğlen bile olmadı."

Omuz silkiyor. "Biliyorum. Ama kulüp yirmi dört saat açık. Üyeler istedikleri zaman gelebilirler."

Beni onaylayarak aşağı yukarı süzdükten sonra ışığın loş ve müziğin kısık olduğu bir salona götürüyor. Erkek seslerinin mırıltısı var, yüksek sesle değil, sadece sessiz sohbet ve ara sıra kahkahalar ve beni orada bırakıyor. Barmen bana el sallıyor.

"Demek yeni kız sensin. İşte tepsin. Bir süre bu işi yapana kadar bu not defteri ve kalemi alsan iyi olur."

Ona bakıyorum, hareket edemiyorum.

Derin bir iç çeker. "Odanın diğer tarafındaki masayı görüyor musun? Üç adamın olduğu masayı?" Başımı salladım.

"Tamam. Daha yeni geldiler. Git onlara ne içmek istediklerini sor. Bu kadar kolay."

Yutkunuyorum, sanki bu bana biraz alçakgönüllülük sağlayacakmış gibi kısa eteğimi çekiştiriyorum ve odayı geçiyorum. "Görünüşe göre bugün yeni biri var," diyor gümüş rengi saçları olan yaşlı bir adam, bana bakarak

ve aşağı.

İçimden bir ses bana aval aval bakılmasına alışacağımı söylüyor. Artık bunu fark etmediğim zaman güzel olacak. Tabii o gün gelirse.

"Size içecek bir şey getirebilir miyim?" Titreyen bir sesle sordum.

Masadaki uzun sakallı genç adam kahkahalarla gülüyor. "Korkacak bir şey yok tatlım. Isırmayacağız. Değil mi çocuklar?" diye soruyor arkadaşlarına bakarak.

"Isırmayacağımızı söyleyemem. Ama çok *sert* ısırmayacağımızı söyleyebilirim," diyor üçüncüsü

ve kahkahalara boğuluyorlar.

Gerginliğimi azaltmak için gülümsemeye ve hatta biraz gülmeye zorluyorum. Bana siparişlerini veriyorlar ve ben de birkaç dakika sonra üç burbonla dönüyorum.

Sonuncuyu yere bıraktığımda, birinin eli kıcımlı buldu. Sıçradım, neredeyse içkiyi döküyordum ve sakallı adamın ulaşamayacağı bir yere doğru hızla geri çekildim.

Onu azarlamak için ağzımı açtım ama bir şey beni durdurdu. Burası gerçek dünya değil, bu yüzden gerçek dünya kuralları burada geçerli değil. Bana dokunduğu için bir adamı dışarıda tokatladığım gibi tokatlayamam. Yüzüne içki fırlatamam ya da ona bağıraramam.

Ne yapmam gerekiyor?

Bir sonraki masaya, sonra bir sonrakine geçiyorum ve ne olduğunu anlamadan önce, bir teslimat robotu gibi ileri geri içecek taşıyorum. Ama bardağı taşıran son damla, adamın birinin kıcıma öyle sert bir şaplak atması oluyor ki, taşıdığım içecekler tepside uçup gidiyor.

Yere yuvarlanışlarını, buz küplerinin her yöne sıçrayışını, alkolün halıda kayboluşunu izliyorum.

Soyunma odasına koşuyorum ve gözyaşları içinde iki büklüm oluyorum.

Bir dakika geçmeden Dominika beni buldu. "Burada ne haltlar dönüyor?" "BEN... BEN..." Çırpınıyorum. Ama kelimeleri çıkaramıyorum.

Ta ki yüzüme inen sert bir tokat beni çılgılık atmaya zorlayana kadar. O kadar sersemlemiştim ki, yanan yanağımı ovuştururken ağlamayı bırakıp Dominika'nın karanlık, kayıtsız gözlerine baktım.

"Kendine gel, genç bayan. Yoksa işler senin için daha da kötüleşecek." Daha kötü mü? İşler nasıl daha kötüye gidebilir ki?

"Bu senin yeni gerçekliğin ve bunu kabul etmen gerekiyor. Büyü artık. Kolay sokaklardaki hayatın artık sona erdi, küçük aptal. Bunların hiçbirinden üstün değilsin ve öyleymiş gibi mızımızlanmayı bırak." Bana yaklaşıyor ve parmağıyla yüzümden birkaç santim ötesini işaret ediyor. "Katlanamadığım bir şey varsa, o da titiz küçük bir kaltaktır. Kendine gel, Charleigh. Bana yardım et."

Gözleri daralıyor ve dudakları ince, çirkin bir çizgi halinde bastırarak özensiz dudak kalemini vurguluyor. Ona berbat makyajının görünüşüne yaklaşık on yıl eklediğini söylemek istiyorum ama aynı zamanda yarını görecektik kadar yaşamak istiyorum.

Burnumu sildim ve işime geri döndüm. Başka ne yapabilirim ki?

K HAPTE R TWE NTY

Niko

Kardeşlerimin haberi olmadan, sabahın büyük bir bölümünü kapalı devre kamera yayınımla aracılığıyla Charleigh'in çalıştığı kokteyl salonunu izleyerek geçirdim. Kadın her açıdan güzel, ama saçları ve makyajı yapıldığında bir film yıldızına rakip olabilir. Konukları tahrik etmek ve büyük paralarını bizimle nasıl harcamak isteyebileceklerini düşünmelerini sağlamak için tasarlanan kokteyl garsonu kıyafeti, eminim nefret etse de üzerinde çok sevimli duruyor.

Ama sorun değil.

Buna alışacaktır.

İlk vardiyasında topuklu ayakkabılarının üzerinde biraz sallanıyordu ama salonda geçirdiği birkaç günün ardından artık oldukça dengeli ve yanılmıyorsa yürürken kışını biraz sallamaya bile başladı. Uyluklarının dantelli üst kısımları kısa, sallanan eteğinin altından görünüyor ve büstiyeri ona her erkeği baştan çıkarmaya yetecek kadar dekolte veriyor.

Özellikle de ben.

Charleigh'nin kusursuz bir şekilde temsil ettiği komşu kız tipleriyle pek fazla karşılaşmıyorum. Onun dönüşümünü görmek bir tırtılın kelebeğe dönüşmesini izlemek gibiydi.

Tırtılda yanlış bir şey olduğundan değil.

Her erkeğin komşu kız hakkında fanteziler kurmasının bir nedeni vardır. Genellikle kız kardeşler ve kuzenler dışında her erkeğin tanıdığı ilk kızdır. Ve yaşlandıkça zevklerimiz değişse de, neredeyse hepimiz bir zamanlar sık sık fantezilerimizin nesnesi olan mütevazı, doğal tatlıya karşı bir şeyler hissediyoruz. O yaşlarda o kadar çok mastürbasyon yapardım ki aletimin düşeceğinden emindim. En azından Vadik'in kavgası bizi okuldan attırana kadar gittiğimiz Katolik okulunda bize böyle söylediler.

Evet, yeni kızımız Charleigh'e karşı küçük bir çocukluk aşkı besliyor olabilirim. Ama kontrolüm altında. Burada yaptığımız hiçbir şeyi etkilemeyecek. Ayrıca, yalnız değilim. Vadik ona sanki diz çöküp evlenme teklif edecekmiş gibi bakıyor ve Kir gözlerini ondan alamıyor çünkü kaybettiği kadın Clara'ya benziyor.

Görünüşe göre Charleigh'i çekici bulma konusunda üçümüz yalnız değiliz. Kulübe sık sık gelen yaşlı sapıklardan birkaçı onun vardiyaları sırasında ellerini kendilerine saklayamadılar. Bu beklenen bir şey ve genellikle tolere edilir. Her zaman söylediğimiz gibi, piçlerin küçük kafalarıyla düşünmelerini istiyoruz. İşte o zaman gerçek para harcamaya başlarlar. Yaptıkları soytarlıklar genellikle zararsızdır. Müdahale etmek zorunda kaldığım tek zaman, içkiyi fazla kaçırmış, özellikle eli sıkı bir misafirdi. Meğer kötü bir boşanma süreci geçiriyormuş ve garson kız ona yakında boşanacağı eski sevgilisini hatırlatmış. Onu yere itti ve üzerine çıktı, barmen onu yakalayana kadar

kapalı yumruk atmaya hazırды.

Söylemeye gerek yok, adamın buraya dönmesine asla izin verilmedi. Bir daha asla yumruk atamayacak ve aslında sağ eliyle yazı yazamayacak, tıraş olamayacak, çatal tutamayacak ya da kıcını silemeyecek.

Sahip olduğumuz birkaç kural konusunda bu kadar ciddiyiz. Ve bir garsonu yumruklamak lanet kurallara aykırıdır.

Charleigh bugünkü üç saatlik mesaisini bitirdiğinde, bacaklarımı uzatıp merhaba demeye karar veriyorum. Ama bunu yapmadan önce, salonun hemen dışındaki koridordaki kameraya dönüyorum ve onun çıkarken durduğunu görüyorum. Sesi açıyorum.

Dimitri Yegorov'la konuştuğunu anlamam saniyelerimi alıyor ve görünüşe bakılırsa, her zamanki dalkavuk takımıyla seyahat ediyor.

"Ah, işte yeni bir kız. Seni tanımıyorum," diye mırıldanıyor sesi teneke ses sisteminden. Charleigh'nin elini kaldırır ve dudaklarına götürür.

"Adın ne güzelim?" diye soruyor, hâlâ onun elini tutarken.

Burnunu çekiyor. Dominika bunu görürse üzerine çullandır. Ağlayan kızlardan nefret eder. "Benim adım Charleigh."

Dimitri güler. "Bir kadın için ilginç bir isim. Ama Amerikalılar biz Ruslardan farklı şeyler yapar, değil mi çocuklar?"

Yandaşları başlarını sallıyor ve sanki çok zekice bir şey söylemiş gibi ona katıldıklarını ifade ediyorlar. Aksini yaptıklarını hiç sanmıyorum. Buna cesaret edemezler. O kötü haber.

Ve ondan hoşlanmıyoruz.

Aslında kulübümüzden mümkün olduğunca uzak durmasını tercih ediyoruz, ancak *Pakhan* ona ve arkadaşlarına izin vermemizin bölge için daha iyi olacağını düşünüyor. Bu yüzden Dimitri buraya mümkün olduğunca sık geliyor, sadece kulübümüzün eşi benzeri olmadığı için değil, aynı zamanda istediği gibi gelip gidebileceği gerçeğini yüzümüze vurmak için.

Ne kadar akıl almaz olsa da, bu adamla hayat boyu sürececek bir bağımız var. Çocukken birlikte oynadık ve ailelerimiz bayramları ve tatilleri birlikte geçirdi. Bu kulübü babalarımız kurdu, benim babam ve onun babası. Babalarımız artık hayatta olmadığına göre, onların bıraktığı yerden devam edeceğimizi ve en iyi iş ortakları olacağımızı düşünebiliriz. Ama hayır. Hem de hiç.

Dimitri'nin babası vefat ettiğinde, kulübün tek sahibi olarak babamı bıraktı. Kulüp yüzde yüz onun oldu ve babam öldüğüne göre artık kardeşlerim ve bana ait. Dimitri'nin bunun nasıl ve neden olduğuna dair kendi fikirleri var, ancak gerçekler tartışılmaz. Bay Yegorov kulübü babama bıraktı. Oğluna değil. Bu kadar basit ve Dimitri yıllardır bu konuda kızgın. Hâlâ kulüpte bir çıkarı olduğunu düşünüyor çünkü ona göre kulüp bir şekilde babasının elinden alınmıştı.

Kardeşlerim ve benim, ailemizi öldüren ev yangınının arkasında onun olduğundan şüphelenmemizin bir nedeni de bu.

İKİ YILDA BİR

Niko

Bunu ve Dimitri'nin çirkin yüzünü buralarda bu kadar sık göstermeye nasıl cüret ettiğini düşündüğümde, parmaklarım onun boynuna dolanmak için kaşınıyor.

Ve sık.

Bu yüzden çok fazla düşünmüyorum. Tabii şu an olduğu gibi yüzüme vurulmadığı sürece.

Monitörümdeki videoyu büyütüyorum, böylece tam olarak neyin peşinde olduğunu görebiliyorum, Charleigh'nin elini tutuyor ve onu daha yakına çekiyor. Bu hoşuma gitmiyor. Ona dokunması hoşuma gitmiyor. Ona bakması bile hoşuma gitmiyor.

"Zavallı kızım," diye mırıldanıyor bir tür beyefendi gibi. "Neden üzgünsün? Burada sana iyi davranmıyorlar mı?" Etrafındaki arkadaşlarına bakıyor, onlar da birer dalkavuk gibi başlarını sallıyorlar.

"Ben... Ben alışmaya çalışıyorum. İyi olacağım, gerçekten," diye ısrar ediyor Charleigh, ondan uzaklaşmaya çalışarak. Kızın iyi içgüdüleri var, hakkını vermeliyim.

"Nereden geliyorsun çocuk?" diye soruyor, sanki gerçekten ilgileniyormuş gibi.

Adam ona mendilini uzatır ve kadın, adamın gözleriyle onu nasıl yiyip bitirdiğinden habersiz burnunu siler.

Buralı olduğunu açıklayıp babasının dükkânından bahsederken, Dimitri tüm bu süre boyunca avuçlarını yalıyor ve büyük olasılıkla kızın pantolonuna ne zaman girebileceğini anlamaya çalışıyor. Yeni kan fetişi olan biri varsa, o da odur.

Ama Charleigh'i asla ele geçiremeyecek.

İşte o zaman kamera görüntülerini izlemeyi bırakıyorum ve küçük randevularını yarıda kesmek için koridorda koşturuyorum.

"Dimitri!" Onu gördüğüme sevinmiş gibi söylüyorum.

Şerefsiz ondan nefret ettiğimi biliyor. Ama kulübün içinde başka türlü davranıyorum. En azından deniyorum.

Onu sırtından alkışlıyorum, başkasına yapacağımdan biraz daha sert bir şekilde. Elbette sırf hıyarlık olsun diye ve ben bunu yaparken o da nasıl başa çıkacağını bilmediği bir durumda gülümsemek için elinden geleni yapan, her şeyden habersiz Charleigh'ye yaklaşıyor.

"Niko, dostum," diye gürleri Dimitri. Yardakçıları da ellerini önlerinde kavuşturmuş, geniş geniş gülümseyerek onu takip ediyor.

Bir avuç yalaka tarafından takip edilmeye nasıl dayanıyor bilmiyorum. Ama şu anda Charleigh'den uzak durmasını istiyorum.

Uzattığı elini sıkıyorum çünkü başka ne seçeneğim var ki... Boş kalır kalmaz erkekler tuvaletine

koşup sümüğünü temizlemeyi aklıma not ediyorum.

Dimitri sanki bir işaretmiş gibi, nasıl tepki vereceğimi görmek için kolunu Charleigh'nin omuzlarına atıyor. Biliyorum.

ve o da benim bildiğimi biliyor, ama yine de bu lanet açmazı yaşamak zorundayız.

Çocukken girdiğiniz bir kavga gibi. Daireler çizer, birbirimizi ölçer biçer, birinin ilk yumruğu atmasını bekleriz. Yetişkinler olarak gerçek yumruklar atmamamız dışında. Üstü kapalı tehditler savurup silah çekmek gibi şeyler yapıyoruz.

Bazı şeyler değişmez. Çok şey.

Charleigh bana bakıyor, gözleri kocaman. Dimitri ile aramızdaki gerginliği anladığına hiç şüphem yok. Ve şimdi cevaplar için bana bakıyor. Bundan sonra ne yapacağını. Ondan ne bekleniyor?

Onu suçlamıyorum. Onu hareket edemeyeceği kadar kendine çekmekle kalmadı, boştaki eliyle çenesinden tutup başını kendine doğru çekti. Rahatsız edici görünüyor. İzlemesi bile rahatsız edici.

Ben de sinirleniyorum. Pislik, kardeşlerim burada olmadığı için şanslı. Benden çok daha kısa sigortaları var.

"Dostum," diye söze başladı Dimitri, Charleigh yalvaran gözlerle bana bakarken, "iyi niyet ruhu içinde, bilirsin, bir jest olarak, tabiri caizse, siz Alekseyevler bana bu güzel bayanı gece için vereceksiniz. Tamam mı Niko?"

Charleigh'nin gözleri şişiyor ve Dimitri tarafından sıkıştırılmamış tek kolu çırpınmaya başlıyor. Bana doğru uzanıyor.

Ama hareket etmiyorum. Bu iş kelimelerle çözülecek. Ta ki çözülmeyene kadar.

"Dimitri, bu kadınla bir dakika bile vakit geçirmene imkân yok," diyorum kocaman, sahte bir gülümsemeyle.

Verdiği tek tepki sol gözünün hafifçe seğirmesi. "Oh, Niko. Artık iyi arkadaş olmamızın zamanı geldi. Artık rekabet yok. *Pakhan*'ın bundan ne kadar hoşlanacağını bir düşün."

Evet, *Pakhan* aramızda barış istiyor. Eski hakaretlerin bir kenara bırakılmasını. Ama o mantıklı bir adam ve ne pahasına olursa olsun barış beklemiyor. Öyle olsa bile, Dimitri Charleigh'e asla elini süremez.

Aslında, kızın etrafındaki kolu beni rahatsız etmeye başladı. Gerçekten kötü.

Bana doğru savrulan serbest koluna uzanıyorum ve onu öyle hızlı çekiyorum ki Dimitri'nin kolundan kurtulup benimkine doğru dönüyor. Kendine rağmen, hızlı hareketten dolayı ciyaklıyor ve bir an için mutlu olduğunda nasıl ses çıkardığını bildiğimi hayal edebiliyorum.

Keşke bunu tekrar duyabilseydim.

Charleigh'yi sadece kolumun arasına çekmekle kalmıyorum, aynı zamanda kendini daha da güvence altına almak için kollarını etrafıma sarıyor, sanki kendini gerçekten sabitliyormuş gibi takım elbise ceketimi sıkı yumruklarla kavıyor.

Saçları güzel kokuyor. Yeni yıkanmış sanırım. Kolları ince ama sağlam ve beni oldukça iyi kavıyor. Onu daha sıkı çekiyorum. Onu iki kolumla da sarabilirdim ama Dimitri gibi bir sikle uğraşırken birini serbest bırakmam gerektiğini biliyorum. Onun gibi bir pisliğin ne yapacağını asla bilemezsin.

Öğrendiğim ilk şeylerden biri. Atış elinizi serbest bırakın.

Charleigh'nin bana sarılması hoşuma gidiyor, özellikle de bu pisliğin önünde. Bana sokulduğunda kendini iyi hissediyor. Sanki aitmiş gibi. Sanki uyuyor. Yavaşça dönüyorum, onu koridora ve ofisime doğru yönlendiriyorum, sırtımız Dimitri'ye tamamen dönük, büyük bir siktir git olarak.

Bu onu kızdıracak, ki bundan son derece keyif alıyorum.

"Niko," diye sesleniyor arkamdan. Onu görmezden gelmeyi tartışıyorum ama o da bir üye ve

ayrıca ona patronluk taslamak çok eğlenceli.

Charleigh ve ben döndük. "Evet, Dimitri?" Kocaman bir gülümsemeyle sordum. O da bana gülümsedi. Tek kelime etmeden.

K HAPTE R TWE NTY-TWO

Niko

Charleigh ile ofisime geldiğimizde derin bir nefes verdi. "O adam tüyler ürperticiydi," diyor. "Yani, burada bir sürü ürkütücü adam var ama o-" Bana bakıyor ve az önce kulüp üyeleri hakkında konuşurken ayağını ağzına soktuğunu fark ediyor.

Bir kahkaha patlattım. Charleigh bir an şaşırды, yaptığı hatadan dolayı dehşete kapıldı, ta ki sadece hakarete uğramadığımı değil, aynı zamanda söylediği şeyin acayip komik olduğunu düşündüğümü anlayana kadar. Çok çiğ. Çok masum. Çok düşüncesizce.

Güzel hissettiren de bu. Dürtüsellik. Onunla birkaç günden fazla birlikte olmadım ve tanıdığım çoğu insan gibi kelimelerini dikkatle seçme konusunda endişelenmediğini söyleyebilirim. O, insanların yanlış bir şey söyleyip kendilerini silahın yanlış ucunda buldukları o dünyadan değil. Böyle bir şeyin varlığından bile haberi yok.

Ona çekilmemin bir başka nedeni. O çok... taze.

Ofisime girdiğimizde deri bir kanepeyi işaret ederek, "Buyur Charleigh, otur," diyorum.

Karşıdaki sandalyeye oturuyorum. Rahatlamasını istiyorum, belki bir içki içer. Arkanıza yaslanın ve sohbet edin. Kardeşlerim ve ben geçen hafta babasının evine gittiğimizden beri gergin olduğunu tahmin ediyorum. Yemyeşil konaklama ve şefin hazırladığı yemeklerle onu rahat ettirmeye çalıştık. Ama o burada olmamayı tercih ediyor. Onu suçlayamam. Babasını kurtarmak zorunda olduğu için zor bir durumda. Anlıyorum.

Vadik ya da Kir aklımda böyle şefkatli düşünceler olduğunu öğrenirlerse sıçarlar. Mutlu olmayacaklar.

Charleigh daha sert bir şeyi geri çevirdikten sonra ona verdiğim Perrier'den uzun bir nefes çekiyor. "Niko," diyor, "sen sarışsın ama kardeşlerin siyah saçlı."

Soru sormuyor. Sadece bir cevap beklenecek şekilde bariz olanı ifade ediyor. Ya da en azından umulan.

Bu konuyu gündeme getiren çoğu insana hiçbir şey önermiyorum. Bu onları ilgilendirmez. Ne kadar meraklı oldukları umurumda değil. Ama Charleigh farklı bir hikaye. Ben de onun gibi ihaneti yaşadım. Belki aynı seviyede değil ama insanın içine işliyor. Bunu kendimde gördüğüm gibi onda da görebiliyorum.

Yavaş başlıyorum. Hikâyemi paylaşmaya alışık değilim. "Çocuklarla hepimizin babası aynı değil."

Derin bir nefes alıyorum. Sik beni. O birkaç kelimeyi söylemek bile yeterince zor. Hikayenin geri kalanına nasıl devam edeceğim?

"Anlıyorum."

Başımı sallıyorum, şimdi kalçalarıma yayılmış olan parmaklarıma bakıyorum.

Durmayı düşünüyorum. Charleigh'i ne yapması gerekiyorsa yapması için göndermeyi ve işime geri dönmeyi. Başka hiçbir şey düşünmeden.

Ama konuşmak istiyorum. Benim onu tanımak istediğim gibi onun da beni tanımasını istiyorum.

"Çocukluğumun büyük bölümünde," diye başlıyorum, "Grigory Alekseev'in babam olduğunu sanıyordum. Ama on iki yaşına geldiğimde annem beni oturttu ve Vadik ile Kir'den farklı bir babam olduğunu söyledi. Grigory Alekseev *olmayan* bir baba."

"Vay canına," diyor Charleigh.

"Meğer," diye devam ettim, "annemin bir ilişkisi varmış... şey, kim olduğu önemli değil. Her neyse, ben bunun sonucuyum. Gerçek babam benimle hiçbir şey yapmak istemedi, bu yüzden Grigory beni evlat edindi."

Ona bakıyorum, acıma ya da iğrenme duygusuyla, gayrimeşru bir ilişkinin ürünü olduğumu tahmin ediyorum. Annemin evlilik yeminlerine rağmen kocasına sadık kalmadığının yürüyen, yaşayan kanıtıyım. Her gün aileme annemin berbatlığını hatırlatıyorum.

Her ne kadar zampara babam ondan gelen her ihaneti hak etmiş olsa da. Ve daha fazlasını.

Ama çifte standartlar falan.

Charleigh'nin bakışında bunların hiçbirisi yok. Düzgünce başını sallıyor. Yargılamadan. Bana sempati göstererek bir şey kazanamayacağını biliyor. Beni yatıştırmaya çalışarak elde edilecek bir şey yok.

O da kendi sorunları olan bir insan ve herkesin de sorunları olduğunu biliyor.

Ben doğduğumda, neyse ki benim için -ve annem için- Grigory sahneye çıktı ve tıpkı kardeşlerim gibi, ilk günden itibaren bana ailenin tam bir üyesi gibi davrandı. Hayatımın hiçbir anında kendimi yabancı hissetmeme izin vermediler. Ve bu yüzden ölene kadar onlara sarsılmaz bir sadakatle bağlı kalacağım.

Bu Grigory'yi kaybetmeyi daha da zorlaştırdı. Neler başarabildiğimi asla göremeyecek. Bu da Dimitri Yegorov'dan daha çok nefret etmeme neden oluyor. Her şeyimi borçlu olduğum babamı çaldı. Her şeyimi.

İKİ YÜZ KIRK ÜÇ

CHARLEIGH

Niko'nun derin, yıpranmış deri koltuğuna yayılıyorum, kulüp salonunda üç saat boyunca içki servisi yaptıktan sonra ayaklarımın yerden kesilmesinden heyecan duyuyorum ve Dominika'nın bana giydirdiği striptizci topuklu ayakkabılarımı tekmeliyorum. Sıkışmış ayak parmaklarıma biraz kan dolaşımı kazandırıyorum ve Niko'nun önünde yapmamın uygunsuz bir şey olup olmadığını umursamıyorum.

Burada ne tür nezaket kuralları olduğunu bilmiyorum, ancak bunları ihlal ettiğimde birilerinin bana haber vereceğini tahmin ediyorum. Yani, onların önünde ayaklarımı ovuşturmamı istemiyorlarsa, bana bu ayakkabıları giydirmemeliler.

Ama Niko hiçbir şey söylemiyor, sadece izliyor, ağzının köşesi sanki eğleniyormuş gibi yukarı kalkık.

Ofisi çok güzel, kulübün her yerinde gördüğüm koyu renkli ahşap panellerle kaplı, belli ki pahalı bir dekoratörün erkeksi dekor fikri. Yerleşik kitap rafları tamamen dolu ve evimizdeki gibi yırtık pırtık kitaplarla dolu değil. Bunlar koyu renk kapaklı ve sırtlarında altın harflerle yazılmış ciddi kitaplar. Niko'nun neler sunduğunu görmek için oraya gitmek isterdim ama kitaplar muhtemelen sadece göstermelik.

Burayı istedikleri gibi süsleyebilirler ama bu adamların gerçekte kim olduklarını gizleyemezler.

Kanepenin yastıklarından birine uzanıp kalçalarımı örtmek için kucağıma çekiyorum. Bana verdikleri kısa etek hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor ve oturduğumda tüm dünyanın görebileceği kadar açıkta kalıyorum. Ama bir yastığın arkasına saklanmak yerine soğukkanlı davranmam gerekiyor, bu yüzden sadece geriniyormuş gibi yapıyorum. Beni rahatsız ettiklerini bilmelerine izin vermeyeceğim. Bir sonraki köşede ne olduğunu bilmediğimi ve çok korktuğumu. Bunların iyi insanlar olmadığını ve beni öğle yemeği niyetine yemekte tereddüt etmeyeceklerini biliyorum.

Özellikle de şu Dominika. Kadın bir cadı, açık ve net. Tepeleme saçları ve spatulayla yapılmış makyajıyla bir cadı gibi görünüyor, tiz sesi ve Rus aksanıyla bir cadı gibi konuşuyor ve insanlara bağırıp çağırarak onlara emirler yağdırarak bir cadı gibi davranıyor.

Normal bir insan gibi davrandığı tek zamanın misafirlerle ya da kardeşler Vadik, Kir ya da Niko ile birlikte olduğu zamanlar olduğunu fark ettim.

İlginç olan şu ki, yüzlerine gülümsemesine rağmen onlardan ne kadar hoşlanmadığını anlamam için kulüpte yirmi dört saat geçmemiştii. Bundan daha bariz bir şey olamazdı. Yine de onların yanında kendine dikkat etmesi gerektiğini biliyor. Onlara boyun eğmek. Bırakın yetki onlarda kalsın. Tüm bunlar ne kadar samimiyetsiz olsa da.

Belki ondan bir şeyler öğrenebilirim. Bu sahte uyumluluk bir hayatta kalma taktiği. Ve ben de hayatta kalmak istiyorum.

Niko ayağa kalkarak, "Bir içki içeceğim," dedi.

Tanrım. Buradaki insanlar günün her saati içiyor. Saatin kaç olduğundan emin olmasam da -saat göremiyorum ve Niko'nun ofisindeki pencereler karanlık- öğlen gibi olduğunu tahmin ediyorum. Yani evet, bir içki iyi olurdu. Ve ben içmem. Nerede olduğumu unutmak ve önümde ne olduğunu düşünüp endişelenmeyi bırakmak istiyorum. Ama aklımı başımda tutmalıyım. Zinde kalmalıyım. Dışarı çıkmak için fırsat kollamalıyım.

Ayrılmak muhtemelen babam için en kötüsü olacak. Ama sorunlarını hafifletmek için beni kullanmak isteyen bir adama olan sadakatim, yükümlülüğüm nereye kadar uzanır? Peki ya babam bir daha işleri berbat ettiğinde sırada küçük kız kardeşim Evie varsa? Eğer gitmenin bir yolunu bulursam -yani *ne zaman*- o da benimle gelmek zorunda.

Kibar bir gülümsemeye zorladım. "Bir su daha alayım. Teşekkürler Niko."

Sanki bu bir tür testmiş gibi bana onaylarcasına bakıyor ve küçük buzdolabına uzanıp bir Perrier daha alıyor. Kapağını çevirip bana uzattı.

Elbette bu bir test. Her şey bir test. Sürekli beni izliyorlar, tıpkı benim onları anlamaya çalıştığım gibi onlar da beni anlamaya çalışıyorlar. Çelişen hedeflerimiz var ve ikimiz de kazanmak istiyoruz. Sorun şu ki, onlar bu işte profesyonel ve ben bir bok bilmiyorum.

Niko bana suyumuzu uzatırken parmakları benimkilere değiyor. İkimizin de elleri yeşil şişenin üzerinde, bir süre öylece duruyorlar ve garip bir şekilde, koridorda saçlarımı okşadığı zamanki gibi, dokunuşu rahatlatıcı oluyor.

Aman Tanrım.

Adam bana kaçırılmayı kabul etmem için bir sözleşme imzalattı ve ben onun parmaklarının benimkiler üzerindeki hissini mi seviyorum?

Neyim var benim? Ve bu yerin nesi var?

Sanki önemli bir misafirmişim gibi bana güzel bir oda ve güzel yemekler veriyorlar. Sonra beni Dominika'nın tüm kasık kıllarımı acı verici bir şekilde koparmak da dahil olmak üzere cehennem oryantasyonuna tabi tutuyorlar ve sabahın dokuzunda bir grup iğrenç yaşlı sapığa kokteyl servisi yapan striptizci topuklu ayakkabılarla yarı çıplak dolaşmamı sağlıyorlar. Koridorda yağlı bir suçlu tarafından durduruluyorum ve Niko beni lüks ofisine götürüyor, yakışıklı gülümsemesini takınıyor ve bana süslü şişe su veriyor. Söylendiği gibi, her hapisanede parmaklık yoktur.

Eğer bu insanlar benimle dalga geçmeye çalışıyorlarsa, çok iyi iş çıkarıyorlar. Tamamen dengesizim. Kime güveneceğim?

Sırada ne var?

Bu cehennemden çıkma şansım olacak mı? Ve eğer varsa, nereye gideceğim?

İKİ YÜZ KIRK DÖRT

CHARLEIGH

Niko'nun ofis kapısı uçarak açıldı ve ikimiz de irkildik. Perrier şişemi düşürdüm ve aşağıdaki pelüş halıya yuvarlanarak boşalmaya başladı.

Nefesim kesildi ve olabildiğince hızlı kaptım.

Vadik ikimizin arasına bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Yanlış bir şey mi yaptım?

Ama Niko hiç tereddüt etmeden iki uzun adımda odayı geçiyor ve bar arabasından bir bez peçete alıyor. O çoraplı ayaklarımın yanındaki ıslak halıyı silerken ben de yer açmak için dizlerimi yana çekiyorum.

Güzel kokmuyorsa ne olayım. O bu kadar yakınımda çömelmişken, bir tutam sarı saçın alnına düştüğünü izliyorum ve onu yüzünden itmek için güçlü bir dürtü duyuyorum. Bu dürtüye karşı koymak için ellerimin üzerine oturuyorum ve o da sonunda boştaki eliyle saçını geri çekiyor.

Benim neyim var böyle? Bu adamlar beni burada kendi isteğim dışında tutuyorlar. Temelde diyorum, çünkü o lanet sözleşmeyi imzaladım, ama başka ne seçeneğim vardı ki? Ya ben ya da babam.

Ya da Evie, Tanrı korusun.

Dürtüler bir yana, buraya Niko'nun arkadaşı ya da kardeşi olmaya gelmedim. Hayır, buraya 'çalışmak' için geldim, her ne halt gerektiriyorsa artık. Şimdiye kadar bu, ürkütücü, eli yüzü düzgün adamlara kokteyl servisi yapmak ve koridordaki sümüklü baş belalarından kaçınmak anlamına geliyordu.

Oh, ve değişken Dominika'yı kızdırmamaya çalışıyorum. Rüya iş, yo.

Nasıl bir cehennem çukuruna düştüm.

Vadik çıplak omzuma bir elini koyuyor. Sıcak ve rahatlatıcı ve bir kez daha bunun gerçekte olduğundan daha fazla bir şey olabileceğini düşündüğüm için kendime lanet ediyorum.

Bu adamların umurunda bile değilsin, aptal.

Beni hafifçe sıkıyor. Ne cinsel ne de uygunsuz. Sadece arkadaşça. "Charleigh, öğle yemeği vakti geldi. Bize katılmanı istiyoruz."

İşte yine kibarlık saçmalığına başladılar. Ama diğer ayakkabının düşmesinin an meselesi olduğunu biliyorum. Tımar edildiğimi bilecek kadar suç dizisi izledim. Size özel olduğunuzu, yanınızda olduklarını ve güvende olduğunuzu düşündürüyorlar. Sonra bir gün her şey patlar. Hayal bile edemeyeceğiniz kadar kötü bir şey yapıyorlar. Ve siz şaşırırsınız çünkü pohpohlamaların arasında bunun geldiğini görememişsinizdir.

Bu olduğunda Tanrı yardımcım olsun. Çünkü olacağını biliyorum.
Niko'nun kanepesinde dinlenirken ayaklarım biraz mola verdiği için mutluydu ama

Ayakkabılarımı tekrar giyip ayağa kalktığımda sessizce tekrar bağırmaya başladılar. Vadik kapıya doğru eliyle işaret ediyor ve iki kardeş de sanki gerçek birer centilmenmiş gibi önce benim geçmeme izin veriyor.

Babamı bir anda öldürmeye hazır olan beyler.

Topallamamak için elimden geleni yaparak loş koridora adımımı attığımda Dimitri'den başka kime çarpacaktım ki? Yine.

Bu ilginç olacak.

Gülümsüyor, sarı dişleri sigara kokusunu gizleyemiyor ve başım istemsiz bir iğrenmeyle geriye kayıyor. Biraz daha aklımı kullanabilseydim, ki bunun üzerinde çalışmam gerektiği açık, tiksintimi gizleyebilirdim.

"Bu benim güzel yeni arkadaşım Charleigh değil mi?" diye gürliyor ve ben elini çekmeyi düşünemedim elimi tutuyor.

Yine de arkamdaki duvara geri döndüm. Ve

o ne yaptı, daha da yaklaştı.

Bu da onlara doğru bir bakışla Vadik ve Niko'yu mutsuz eder.

Düzelteyorum. *Çok* mutsuz.

Burada ciddi bir tarih var ve hiç de hoş değil.

Niko ona doğru bir adım atar. "Dimitri, sana ellerini çekmeni söylemiştim," diye homurdanır.

Vadik üçümüzün arasına bakıyor ve neler olup bittiğini hızlıca değerlendiriyor. Çok uzun sürmedi.

Elini traşlı başının üzerinde gezdiriyor, durumu sakinleştirmek için yaptığını söyleyebileceğim sıradan, zararsız bir hareket. Bu da durumun muhtemelen sakin kalmayacağı anlamına geliyor.

Büyülenmiş durumdayım, tuhaf bir şekilde ön sıradaki yerimden keyif alıyorum ve aynı zamanda şu anda Dünya'da başka bir yerde olmayı diliyorum.

"Dimitri, kardeşim seninle Charleigh hakkında konuştu mu?" Vadik hoş bir gülümsemeyle soruyor. Bu adamlar çok iyi. Akademi Ödülleri'ndeki gibi.

Ve Dimitri, ya aptalca ya da ustaca düşmanca, onu sinir bozucu bir sinek gibi sallıyor. "Vadik, her şey yolunda. Niko sadece senin son kızına karşı biraz *korumacı*."

Bu saçmalıkta yeni olsam da, Dimitri'nin şansını zorladığını ben bile görebiliyorum, muhtemelen kasıtlı olarak, çocuklardan bir artış elde etmek için. Ve bunu ikiye katlamak için kolunu omzuma dolayarak beni kendine çekiyor.

Tekrar.

Bir ayıyı dürtmekten bahsediyoruz. Adam deli. Ve belli ki elinde bir şeyler var.

Vadik Dimitri'ye yaklaşıp yüzüne yaklaştığında ağzım kuruyor, tam da ateş hattındayım. Tutuşundan kurtulmak için hafifçe dönüyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

"Bırak onu," diye uyarıyor Vadik, sesi uyarıcı bir ton alıyor. Yakından bakınca kaşlarının arasındaki küçük çizgileri görebiliyorum, o anki ruh halini gösterdiğinden emin olduğum çizgiler.

Ki bu hiç mutlu değil.

Dimitri gülüyor. Çünkü tabii ki. Kardeşlerin damarına nasıl basacağını çok iyi biliyor. Bu şikayetler eski. Uzun süredir var. Ve sonsuz derecede derin.

Ve her şey birbirine girecekmiş gibi görünse bile, yine de kendimi kurtaramıyorum. Bu iyiye işaret değil. Zamanında birkaç yumruk kavgası gördüm ve en iyisinin onlardan mümkün olduğunca uzaklaşmak olduğunu biliyorum.

Niko kardeşinin yanında pozisyon alır. "Vad, Dimitri bir şekilde Charleigh üzerinde hakkı olduğunu düşünüyor. Ona aksini söyledim ama nedense bu mesaj votkadan kafayı yemiş beynine bir türlü girmedir."

Hepsi öfkeli bir çekişme içindeyken, gergin bir şekilde birinden diğerine bakıyorum. Eğer biri kendini kaybederse

gözüm morarır, burnum kırılır ya da daha kötüsü olur.

Boğazımı sessizce temizliyorum. Belki dikkatlerini çekebilirim. Beni yollarından çekmeleri gerektiğini anlarlar. "Hey, çocuklar, sakıncası yoksa-"

Ama duruyorum. Ses tonumda kasıtlı ve kendimden emin olsam da, itirazımın hiçbir işe yaramayacağı açık. Tam karşılarında duruyorum ama sanki orada bile değilim. Sanki görünmezim. Yüzlerindeki kızgın boğa gibi ifadeler, söyleyeceğim hiçbir şeyi duymayacaklarını söylüyor. O anki çatışma bir açıdan benimle ilgili olsa da, aslında başka bir şey. Bu adamlar bir kurabiye için kavga ediyor olabilirler ve aynı derecede tehditkâr olurlar, en iyi köpek pozisyonu için yarışrlar, geçmiş hakaretler, şikayetler ve ihanetlerden başka bir şey hatırlamazlar.

Ben sadece kavga edilecek başka bir şey için bahaneyim. Bu benimle ilgili değil. Hem de hiç.

Dimitri'nin yüzündeki sırtıma azalmaya başlıyor ve işlerin daha da ciddileştiğini hissediyorum. Beni tutuşu gevşiyor ve hızla yoldan çekiliyorum. Bu, ön sıradaki yerimden vazgeçtiğim anlamına gelmiyor. Hayır, bunu yapmayacağım. Bu adamlar ve operasyonları hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, neyle karşı karşıya olduğumu o kadar iyi anlayabilirim.

Bu da olaylara nasıl tepki vereceğimi belirleyecek. Artık her şey kendini korumakla ilgili. Başka bir şey değil.

Eğer bu adamlar arasında uzun süredir devam eden sert bir anlaşmazlık varsa, bunu istismar etmenin bir yolunu bulacağım.

İKİ YIL BEŞ YIL

CHARLEIGH

Sanki ben usta bir suç stratejistiymişim gibi.

Ne şaka ama. Muhasebe öğretmenim beni şimdi görebilseydi.

"Bu kulüp," diyor Dimitri sonunda, kirli tükürüğünü püskürterek, "*babamın* cömertliği olmasaydı var olamazdı. Ailen hala lanet gemiden indiklerinde olduğu gibi boktan karaborsa votka satıyor olurdu. Tıpkı babanız Rusya'dan ilk geldiğinde olduğu gibi hiç kimse olurdunuz." Yüzlerinden birkaç santim uzakta, sonuçları umursamadan alay ediyor. Ne de olsa sayıca azdır, ekibi görünürde yoktur.

Vadik duruşunu genişletir ve kendini tam boyuna çeker. Zaten Dimitri'den daha uzun, ama hayvanlar dövüşürken böyle yapar. Kendilerini olabildiğince büyük gösterirler.

Dimitri etkilenmedi. En azından dışarıdan.

"Siktir git," diyor Vadik sessizce ve sanki yarın yağmur yağabilir mi diye soruyormuş gibi aynı tonda.

Dimitri'nin ağzı seğiriyor ama hareket eden tek kısmı bu. "Vadik, ailelerimiz arasındaki ateşkesin en iyi ihtimalle kırılgan olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Sen, dostum, en iyi şekilde davranmalısın. Çünkü seni alaşağı edebilirim. Sahip olduğun her şeyi elinden alabilir ve sana hiçbir şeyden daha azını bırakabilirim. Babam sana acımadan önce senin ailenin olduğu gibi. Kendi ayakları üzerinde durabilmesi için babana her şeyi öğretmek zorunda kaldı. *Babanın kıcını silmek* zorunda kaldı."

Dimitri ustaca bir sırtış sergiliyor; bu sırtış, koca bir Alekseev eliyle, iğrenç dişleriyle birlikte yüzünden kolayca silinebilir. Yine de endişeli görünmüyor.

Burada güç kimde? Bunu söylemek imkansız.

Belki de çatışmanın sebebi budur.

Birkaç adım geri atıyorum ve sonra iyi bir önlem için bir adım daha. Neler olup bittiğine tanık olmak istesem de, işin şiddete dönüşeceğine dair bir his var içimde. Ve uçuşan yumrukların ortasında kalmayı planlamıyorum.

Yine de kalbim çarpıyor.

Bir kez olsun Dominika'nın uğramasını isterdim.

Vadik konuşurken dişlerini sıkıyor. "Dimitri, ailene olan borcumuz defalarca ödendi. Uzun zaman önce silindi. Buraya gelip sorun çıkardığın için kıcına hızlı bir tekme yemek dışında sana hiçbir şey borçlu değiliz. Artık zamanın farklı olduğunu ve basitçe ifade etmek gerekirse artık bir öneminin kalmadığını kabul etmelisin. Ayrıca, ailelerimiz arasında ateşkes olmadığını biliyorsun. Asla da olmayacak. Buraya sadece çok para harcayan bir üye olarak girebilirsin."

"Ve paranı almaktan mutluluk duyarız Dimitri," diye ekliyor Niko. "*Pakhan*'ın size savaş ilan etmemizi yasaklamış olması dost olduğumuz anlamına gelmez. Aramızda barış yok. Asla da olmayacak."

Vadik yavaşça başını sallar. "Savaşın olmaması bir ateşkes olduğunu göstermez."

Çocuklar bu karşılaşmaya savaş demeyebilir ama bana öyle geliyor. Dimitri, belki de bu son savaşta yenilmiş olarak, topuklarının üzerinde dönüyor ve asansöre doğru gidiyor, yalnız, yenilmiş ve nefesinin altında mırıldanıyor.

Başka bir şey söylemiyor, arkasına bakmıyor, sadece asansör düğmesine basıyor ve kapılar açıldığında içeri giriyor.

Kapatıldıktan sonra derin bir nefes alıyorum. Biliyorum, bu adamların uzun süredir devam eden şikâyetleri sona ermiş değil ama şimdilik ortalık sakin ve sessiz.

"Ee, aç olan var mı?" Vadik, guruldayan karnım beni ele verdiğiğinde gülümseyerek soruyor.

Kardeşler Dimitri'yle konuşurken duvardaki bir sinek olarak tedbirli davrandım. Ama onlar dikkatlerini bana çevirip gülümseyerek öğle yemeğine doğru yol alırken ben artık bir sinek değilim.

"İyi ki gitti," diyorum yemek odasına girdiğimizde, hassas bir konuyu gündeme getirme şansımı deniyorum.

Tüm bu olanlarla ilgili nerede durduğumu öğrenmeliyim. Elimden geldiğince bilgi toplamalıyım. Tabiri caizse, adamların Aşil topuğunu bulmalıyım.

Öylece oturup önüme gelene bakacağımı düşünüyorlarsa, tamamen çıldırmışlar demektir.

Ama kendimi kurtarmanın bir yolunu bulana kadar, önüme attıkları saçmalıkları hoş bir gülümsemeyle geçiştireceğim. Bu şekilde, hamlemi yaptığımda, tamamen habersiz yakalanacaklar.

En azından ben buna güveniyorum.

CHAPTE R TWE NTY- S IX

Vadik

"Bakın kim gelmiş," diyor kardeşim, Charleigh'nin sandalyesini çekmek için yemek masasından kalkarken. "Anladığım kadarıyla epey bir hayran kulübü kurmuşsun."

Saçlarını gülerek savurarak Kir'in sandalyesini içeri itmesine izin veriyor. Eteğinin gülünç derecede kısa olduğu gerçeğini örtmek için peçetesini kucağına koyuyor ve her zaman straplez üstlerle dolaşıyormuş gibi omuzlarını geriye çekiyor.

Etrafında olup biten her şeyi umursuyormuş gibi davranıyor ama kimseyi kandıramıyor. Belki küçük kardeşlerimi, ama bu kız gibi birinin bizim dünyamıza birkaç gün içinde uyum sağlamasının mümkün olmadığını biliyorum.

Görkemli evler ve güzel yemeklerin hiçbir önemi yok.

Etrafında olup biten her şeyi anlaması zaman alacaktır. Ve başına gelenleri kabullenmesi.

Dördümüz masadayken, öğle yemeğimizi servis etmeye başlayan Şef'e sesleniyorum.

Lezzetli bir çeşit çorbadan oluşan küçük bir *amuse-bouche* shot bardağı ile başlıyoruz, ardından lezzetli bir tavada somon ve keskin bir frize salatası geliyor. Şef'in bizim için her zaman yaptığı gibi mükemmel bir öğlen yemeği ve beni tatmin edecek ama aşırı tok bırakmayacak.

Öğle yemeğinde aşırı yemekten hoşlanmam. Günümün geri kalanını berbat eder. Aslında, *amuse-bouche* içeren süslü yemeklerden bile hoşlanmam, ama babam Rusya'dan geldiğinde, bunları servis eden ünlü bir Fransız restoranına aşık oldu. Ondan sonra şeften her öğünde bir tane servis etmesini istedi, tabii kahvaltı hariç.

Bir lokma yemek için çok fazla iş yapıyorlar ve şahsen ben öğle yemeğinde hindili sandviçle mutlu olurdum, ama bu sadece benim.

"Kim bu Dimitri denen adam? Olayı ne?" Charleigh soruyor. Sesi sıradan, sanki saatin kaç olduğunu sorar gibi.

Ama niyeti öyle değil.

Israrcı olduğu için hakkını vermek lazım. Onun hakkında ilk kez bir konuşma başlatmaya çalıştığında, hiçbirimiz yanıt vermedik. Sanırım çok fazla soru sormaması gerektiği mesajını aldı. Ne de olsa onu daha yakından tanımak için yemeğe davet etmiştik, başka bir şey için değil.

Ama konuyu tekrar açtığında, ya satır aralarını okumadığını ya da okuduğunu ve umursamadığını görüyorum. Neyin peşinde olduğundan emin değilim - bizleri kışkırtmaya mı çalışıyor yoksa o pisliği gerçekten merak mı ediyor?

Ona şüpheyile yaklaşmaya karar verdim. Soruları varsa, cevaplarını alacaktır. Yine de duydukları hoşuna gitmeyebilir.

Ama bu onun suçu.

Ona doğru bakıyorum ve kardeşlerimle benim kendi yemeğimizin yarısını zar zor yememiz için geçen sürede onun tüm öğle yemeğini bitirdiğini görüyorum. Açlıktan ölüyor olmalıydı. İyi beslendiğinden emin olmak için Şefle konuşmayı aklıma not ediyorum. Dominika'ya bırakılırsa, kız hapishane erzakı aldığı için şanslı olacak.

Niko onun da tabağını ne kadar hızlı temizlediğini fark eder. "Yemeğini beğendin mi, Charleigh?" diye sorar.

Gözleri kapanır. "Aman Tanrım. İnanılmazdı. Daha önce sadece bir kez somon yemiştım ve o da pek iyi değildi. Bu harikaydı ve açlıktan ölüyordum."

Bunu söyler söylemez eli ağzına gidiyor, sanki açlığını itiraf etmek istememiş gibi.

Niko bundan hoşlanmadı. "Tanrım, Charleigh, görünüşe göre seni yeterince besleyememiştiz. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğiz."

Bu Niko. Her zaman yaralı kuşlara göz kulak olur.

Ama ben de onun aç kalmasını istemiyorum. O bizim için çok değerli -tüm kulüp için- ve onu aç bırakmak olmaz.

"Ne zaman yiyecek bir şey istersen, Charleigh," diye devam ediyor Niko, "seslenmen yeterli. Şef sana hemen bir şeyler hazırlayabilir. Ne istersen. Tamam mı?"

Minnetle başını sallıyor ve şarabından yalandan bir yudum alıyor. İlginç.

Niko'yu düzeltmek üzereydim, ona kimsenin mutfakta serbestçe dolaşamayacağını belirtecektim ama onun nezaket anını berbat etmemeye karar verdim. Öğle yemeğine oturduğumuzdan beri Charleigh ilk kez gerçekten rahatlamış görünüyor. Bir sonraki köşede ne olacağı konusunda endişeli değil.

Fazla rahatlamasa iyi olur. Ama bu konuyu açmanın sırası değil.

"Charleigh, sorunuza cevap olarak, Dimitri'nin babası ve bizim babamız iş ortağıydı. Bu kulübü ve bugüne kadar işlettiğimiz diğer birçok işletmeyi birlikte açtılar. Dimitri'nin babası öldüğünde kulübü ve her şeyi oğlundan ziyade babamıza bıraktı. Anlayacağınız, Dimitri biraz serseridir. Babasının parasını genel bir parti çocuğu gibi dünyanın dört bir yanında jetlere binerek harcıyor."

Kıbarca söylüyorum. Adam birinci dereceden işe yaramaz bir pislik.

Charleigh bana bakıyor, gözleri kocaman. "Anladığım kadarıyla bundan pek hoşlanmamış."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı sallıyorum. Yüzyılın ifadesi. Adamın kızgınlığı efsanevi.

Ama bunu kendi yapıyor. Suçlayacak başka kimse yok.

Kir devam ediyor. "Haklısın. Bundan hiç hoşlanmadığı gibi, geçilme takıntısı yıllar içinde bazı kötü kararlar almasına neden oldu."

"Ailemizi öldürmek gibi," diyorum.

K HAPTE R İKİ-ÜÇ- S E V E N

Vadik

Oda sessiz. Bir çatal bile tabağa çarpmıyor.

"Ailenin ölümünden o mu sorumluydu?" Charleigh zorlukla yutkunarak fısıldıyor.

Tereddüt ediyorum, bu konuda konuşmak istediğimden asla emin değilim. İki yıl oldu ama hala dün gibi geliyor. Yine de konuyu açtım, bu yüzden hikayeyi bitireceğim. "Olayın arkasında onun olduğunu henüz kanıtlayamadık. Ama o olduğundan hep emindik."

"Yine de bu sadece bir zaman meselesi. Bir gün hata yapacak, belki kabul edecek, belki etmeyecek ama bedelini ödeyecek," diye ekliyor Kir, boş bakışlarla odanın diğer ucuna bakarak. "İşin kötüsü, babamız Dimitri için üzüldü ve uzun süreli arkadaşını onurlandırmak için, babası öldükten sonra ona bakmaya çalıştı. Babam ona karşı çok nazikti. Her iki ebeveynimiz de öyleydi. Ve sonunda onlara nasıl davranıldığına bir bakın..."

Kir durur. Söylenecek fazla bir şey yok.

Çenem ağrıyor ve dişlerimi gıcırdattığımı fark ediyorum. Ailem öldürülmeden önce hiç yapmadığım bir şey.

"Charleigh, o adamdan uzak dur. O bir yırtıcı. Sana yaklaşırsa bize söyle," diyor Niko.

Charleigh sessizce başını sallıyor, gözleri kocaman.

Evet, artık tamamen yeni bir dünyada. Önünde ne olduğunu göremeyebilir ama bunun daha önce bildiği hiçbir şeye benzemeyeceğini kesinlikle biliyor.

Gözleri parlıyor ve burnu pembeleşmeye başlıyor. Sertçe burnunu çekiyor ve boğazını temizleyerek tehditkâr gözyaşlarını kovalıyor. Birkaç dakika önceki rahat tavrı tamamen kayboldu. "Annenle baban öldüğünde ne oldu?" diye soruyor sessizce. "Cenazesine katıldıklarım mı? Yangınla ilgili bir şey mi?"

Tabaklarımızı toplayan Şef'in yardımcısı dışında odada yine sessizlik hakim.

"Evet. Bir yangın çıktı. Yangını kim çıkardıysa ailemizin uyuduğu odayı hedef almış. O kadar hızlı yayıldı ki kaçmaya çalıştıklarında yatak odasının kapısına bile ulaşamadılar," diyorum kendimi nefes almaya zorlayarak.

İçeri, dışarı, içeri, dışarı.

Yangın şüphesiz bir profesyonelin işiydi. Dimitri kendi başına yapmadı. Böyle bir şeyi başaramayacak kadar aptaldır. Birini tuttuğuna eminim. Ne yaptığını bilen birini.

"Seni ilk orada görmüştüm," diyorum Charleigh'ye bakarak. "Baban cenazeye saygılarını sunmak için gelmişti. Sen odanın diğer tarafındaydın."

Ne günlerdi ama. Ziyaretçiler, telefonlar, çiçekler. Avukatlarla toplantılar, vasiyetin düzenlenmesi. Bir de insanların gönderdiği yiyecekler vardı. O kadar çoktu ki, gülünçtü. Tek bir

lokma bile yemedik.

Ailemizden kim kurtulduysa, sırada kardeşlerim ve benden de kurtulmak isteyebilir.

Charleigh ellerine bakarak başını sallar. "Çok özür dilerim."

O beni o günden tam olarak hatırlamıyor olabilir ama ben onu hatırlıyorum, sade siyah bir elbise ve yıpranmış ayakkabılar içinde. Bir yandan, kabul kuyruğuna akın eden kalabalığın geri kalanı kadar güzel giyinmediği için yerinde değildi. Ama aynı zamanda, tabiri caizse, elini uzatmış olarak orada bulunmayan birkaç kişiden biriydi. Diğerleri gibi o da bir şey istemiyordu.

Kir omuzlarını yuvarlıyor ve boynu gürültüyle çatlıyor. "Babam öldükten sonra beceriksiz amcamız kulübün başına geçti. Ve şimdi o da gitti."

"Gitti mi?" Charleigh soruyor. "Ölmüş, gitmiş gibi mi?" Keşke öyle olsaydı.

"Oh hayır," diye kıs kıs gülüyor Niko. "Vergi kaçakçılığı suçlamasıyla ülkeden kaçtı. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Ama bize temizlememiz gereken bir pislik bıraktı. Kulübün parasının çoğunu alıp kaçtı, biz de tabiri caizse ortalığı toparlamaya çalışıyoruz."

Charleigh'nin dudakları birbirine yapışıyor. Kendisinin de bu yeniden inşanın bir parçası olduğunu fark ediyor. Tabiri caizse.

Aslında, o bunun *büyük* bir parçası.

Şefin yemekle özenle eşleştirdiği ikinci kadeh şarabı dolduruyorum - babamın bir başka süslü şartı da anlamsız bir nedenle hâlâ uygulanıyor. Öğle yemeğinde nadiren birden fazla içki içerim ama daha önce Dimitri denen pislikle yaşadığımız olaydan sonra bir kadeh daha hak ettiğimi düşünüyorum. Belli ki kardeşlerim de aynı şeyi hissediyor ve benim için bir jest yapıyorlar. Bir tek Charleigh kendininkinin tadına bakmaktan fazlasını yapmadı. Bunun fark edilmediğini sanıyor ama öyle değil, en azından benim tarafımdan. Ben hiçbir şey kaçırmam. Etrafımda her an ne olup bittiğini bilmek beni başarılı kılan şeyin bir parçası. Beni hayatta tutan.

İçmeyerek akıllı olduğunu düşünüyor olabilir. Aklını başında tutarak, sanki bu ona bir şekilde fayda sağlayabilirmiş gibi. Ama kardeşlerimden ve benden daha zeki değil. Çok az insan öyledir.

Hayatlarımız hakkında muhtemelen bir oturuşta tahmin ettiğinden daha fazla şey öğrendikten sonra, masamızda küçük görünüyor, omuzları çökmüş, kolları çapraz. Eğer varsa, savunmacı bir duruş.

Onu kollarıma almak istiyorum.

Siktir et. Bu ben değilim. Hem de hiç.

Ama şansımı denemek istiyorum. "Charleigh, buraya gel lütfen," diyorum kalçamı okşayarak.

Buna nasıl tepki vereceğinden emin değilim, ama söylemeliyim ki, kapalı olsun ya da olmasın, masanın karşısında çok çekici.

Onu izlemek bende kontrol altına almam gereken hafif bir öğlen ereksiyonu yarattı.

Ya da bırakmadı.

Ciddi olup olmadığımı emin değilmiş gibi önce kardeşlerime ve bana bakıyor. Sonra beni şaşırtacak şekilde omuz silkiyor, ayağa kalkıyor ve masanın benim olduğum tarafına doğru ilerliyor.

Sandalyemi itiyorum ve onu kucağıma alıyorum. Uzun boylu olmasına rağmen kollarımda kendini küçük hissediyor, sanırım zayıf olduğu için. Kendini bana doğru katlıyor ve başını göğsüme bastırıyor, gözleri kapalı.

Şaşırdığımı söylemek hafif kalır. Ama önceden planlanmamış çok az şey yaptığından ve beni kandırdığını düşündüğünden oldukça eminim. Yine de sorun değil. Biraz eğleneceğiz.

Kokusunu içime çekiyorum, bu da içimde yabancı bir şeyler uyandırıyor. Saçlarının uçlarına kadar parfümlü, aşırı makyajlı ve karşılığında bir şey bekledikleri için memnun etmeye hevesli kadınlara alışkınım.

Charleigh bir gün böyle düşünmeyi öğrenebilir. Ama şimdilik, masumiyetiyle, güzelliğinin nasıl para birimi olarak kullanılabileceği hakkında hiçbir fikri yok. O hâlâ liyakate inanıyor. Dürüst ve sıkı çalışarak ilerlemeye. Hile yapmadan ya da kestirme yollara sapmadan. Onurlu davranmak. Ve d r stl  e.

Çok safsın.

Kalın saçlarını kenara itip tenini ortaya çıkarıyorum ve bir parma ımı boynunun sıcak kıvrımlarında gezdiriyorum. Elinde ne olursa olsun, kollarımın arasına daha da sokuluyor ve bir i  çekiyor. Benim gibi samimiyetsiz bir pi ten gelse bile biraz rahatlamayı kabul ettiği için mutlu. Karde lerim masanın diğer tarafından büyük bir merakla izliyor, bunun nereye gittiğini merak ediyorlar.

Nasıl ki ben onun için yanıp tutu tuklarını biliyorsam, onlar da benim için yanıp tutu tuklarını biliyorlar.

YIRMI İKİ YIL ÖNCE

Vadik

Okşamam boynundan omzuna doğru ilerlediğinde, tüylerim diken diken olarak uzun, zarif kolundan aşağıya doğru devam ediyorum ve kalçasında son buluyorum. Kısa eteğinin kenarı ve çorabının dantelli üst kısmı, dokunuşumun altında hemen ısınan güzel bir deri parçasını ortaya çıkarıyor. Parmaklarımı uyluğunun iç kısmına doğru hafifçe kaydırıyorum ve daha önce yanındakine yapışmış olan bacağını birkaç santim açmaya başlıyorum.

Bunu yaparken, boştaki elimle çenesini kavriyorum ve boynunun yumuşak, güzel kokulu tenini tadana kadar onu dudaklarıma yaklaştırıyorum.

Bacağını yanındakinden ayırdığımda bir an için sertleşiyor ama boynunda öpücük izleri bıraktığımda tekrar bana doğru gevşiyor.

Güzel kızımızın ne sıklıkla mastürbasyon yaptığını merak ediyorum. Ve bunu nasıl yaptığını. Yüzüstü yatıp, elini bacaklarının arasına sokan tiplerden mi? Yoksa yastığa sarılan tiplerden mi? Belki de hissi arttırmak için bacaklarını sıkıca birbirine bastırarak sırtüstü yatıyor. Eliyle kendini beceriyor mu? Yoksa boşalana kadar klitorisile mi oynuyor?

Tüm bunları ve daha fazlasını bilmek istiyorum. Ve zamanım olursa öğreneceğim. Ama bu gerçekleşene kadar, kızımıza biraz zevk vermek istiyorum.

Parmak uçlarımla külotunun kasıklarını sıyrıyorum ve titriyor. Bacaklarını tekrar bir araya getirmeye başlıyor ama ben onları yerinde tutuyorum.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye soruyor hülyalı bir sesle, bacaklarını açık tutan eli iterek.

"Charleigh," diye fısıldadım, "ne yapıyorsun? Bana *durmamı* mı söylüyorsun? Bana *hayır* mı diyorsun?" Gözleri aniden uyanmış gibi irkilerek açılıyor. "Ben... Bilmiyorum," diyor titreyerek.

"Bebeğim, sana tek bir şey söyleyebilirim, o da *hayır* kelimesinin artık senin sözlüğünün bir parçası olmadığı."

Bacaklarını birbirinden ayırmak için bir dizimi bacaklarının arasına sıkıştırıyorum ve parmaklarımı amını örten ince kumaşa geri götürüyorum.

"Ne... ne?" diye soluk soluğa kalıyor.

"Tensel zevkler için buradasın. Ben seninle eğleneceğim. Kardeşlerim senden zevk alacak. Ve diğerleri de."

Belli ki bunu iyi bir haber olarak görmüyor ve kollarımda sertleşiyor, hatta gitmek ister gibi hafifçe bana doğru bastırıyor. Ama saçlarıyla iç içe geçmiş parmaklarım onu sıkıca kavriyor ve yerinde tutuyor. Diğer elim, spa hizmetlerimizden faydalandığı için çıplak olduğunu tahmin ettiğim

etinin üzerine sıkıca gerilmiş külotunun dışını okşamaya devam ediyor. Klitorisinin düğmesi sertleşerek partiye katılıyor.

"Ahhhh..." diyor usulca, kalçalarını oynatarak bilinçsizce elime bastırıyor.

Vuruşlarımı yoğunlaştırıyorum, hala külotunun dışındayım, parmaklarımın dudaklarının arasında en çok sıcaklığın yayıldığı çukur noktaya kaymasına izin veriyorum. Kumaş heyecandan hızla ıslanıyor ve artık kaçma dürtüsü olmadığından başı omzuma düşüyor. Ya kardeşlerimin onu nasıl bu kadar dikkatle izlediğinin farkında değil ya da umursamıyor. Hangisi olduğundan emin değilim.

Ama yerlerinde kıpırdandıklarını görüyorum ve bakışlarını yakaladığımda bana başlarını sallayarak hareketlerimi onaylıyorlar, sevimli misafirimizin eğlendiğini görmekten mutlu oluyorlar.

Çenesiyle işaret eden kardeşim Kir, daha fazlasını görmek istediğini söylüyor. Parmağımı Charleigh'nin külotunun elastik bacağından içeri sokuyorum, ta ki sıcak, çıplak tenine dokunana kadar ve Tanrım, sularının arasından kayıyorum ve sıvı altın gibi hissediyorum, işte her şey bu kadar değerli.

Kollarımda hafifçe kıpırdanıyor ve ben açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ıslak parmağımı ağzıma götürüyorum. Tadı cennet gibi, tıpkı bildiğim gibi ve aletim poposunun dayandığı yerin altında tamamen sertleşiyor.

Acıtıyor ama aynı zamanda iyi hissettiriyor, tam da istediğim gibi.

Azgın bir genç kız olduğumdan beri pantolonuma boşalmamıştım, ama bugün bunun tekrar olacağı gün olabilir. Eğer öyleyse, umurumda bile değil. Kızımızı ereksiyonumun üzerine daha tam olarak yerleştirmek için sandalyemde kayıyorum, horozumu aşağı yukarı kık yanaklarının arasına yerleştiriyorum.

Daha fazla kendimi tutamayarak, onaylayan sırıtışlar takınan kardeşlerimin gözleri önünde külotunun ağnı tamamen kenara çekiyorum ve onların seyir zevki için amının dudaklarını açıyorum.

Tanrı biliyor ya, onu alıp önümüzde duran masaya yatırmak, dizlerini göğsüne bastırmak ve sikimi sıırıslıklam olmuş bakire deliğine sokmak isterdim.

Ama almayacağım. Her ne kadar varlığımın her zerresiyle istesem de onun bekaretini almayacağım. Ve onu parmaklarımla kirletmemek için, değerli bariyerini kırmamak için parmaklarımın sadece uçlarını sokuyorum. Ona zevk vermek istiyorum, hak ettiği kadar iyi hissettirmek istiyorum, bu yüzden kıcının çatlağı ve sıkı küçük gül goncasıyla karşılaşana kadar sularının bir kısmını daha da sürüklüyorum.

Acı içindeyim, kıcını kuru kuru beceriyorum, ama göt deliğine ulaşp ıslak parmağımı sıkı halkasının etrafında dolaştırdığımda, biraz açıldığını hissediyorum ve o zaman inliyorum. Boşalmıyorum, kendimi kontrol edebilecek yaştayım ama doğru zaman geldiğinde onun kıcını sikeceğime dair kendime söz veriyorum.

Neden daha fazla Amerikalı kız bekaretini korumuyor? Değerini bilmiyorlar mı? Değeri paha biçilemez ve eğer Charleigh'inkini alırsam bu muazzam bir kayıp olur.

Ve tam mastürbasyon yapmak için kendimi affettirme zamanının geldiğini anladığımda, Charleigh'nin nefesi yeni bir hıza ulaşıyor ve ağzından uzun, alçak bir inilti çıkıyor. Kucağımda çırpınırken klitorisini çalıştırmaya devam ediyorum ve kardeşlerime baktığımda her birinin kendi ereksiyonlarını yeniden düzenlediklerini görüyorum.

Charleigh elime boşalıyor, hafifçe kasılırken amından akan heyecanı pantolonuma akıtıyor, kollarıma öyle sıkı yapışıyor ki tırnak izleri bırakıyor. Ben aldırmıyorum. Hem de hiç. Kalçaları hafifçe kıpırdıyor ve dizleri birbirinden daha da ayrılıyor, önceki alçakgönüllülüğü unutuluyor. O bunu bilmiyor olabilir ama vücudu biliyor - bu boşalmaya etrafındaki havaya ihtiyacı olduğu gibi

ihtiyacı var.

Sakinleşmeye başladığında, kardeşlerim ona fark ettirmeden odadan çıkıyor ve ben de öğle yemeğinden kalan bez peçetelerden biriyle onu kuruluyorum.

Bu kızıdan daha fazlasını istiyorum. Ama o benim değil. Alekseev kardeşlerden hiçbiri için tasarlanmadı.

Planlarda bir değişiklik olmadığı sürece. Büyük bir plan değişikliği.

İKİ YÜZ KIRK DOKUZ

CHARLEIGH

"Nasıl gidiyor?"

Stacey'i görüyorum, sanırım 'kabul törenim' diyebileceğim bir süreçten geçerken bana iyi davranan kız. Bana nazik bir merakla bakıyor. İçinde bulunduğum çıkmazda bana yardım edebileceğini söylemiyor ama yine de benim için bir şeyler hissettiğini belirtiyor. Bir arkadaşına, bir müttefike ihtiyacım var. O benim için bu olacak mı?

Durumunun ne olduğunu merak ediyorum.

Bana nasıl olduğumu soran sorusu masum ve normal koşullarda kibarca olsa da, benim tuhaf alternatif gerçekliğim göz önüne alındığında, ona bağırarak geliyor içimden.

Nasıl gittiğini sanıyorsun? Sahip olduğum tüm öfke ve çaresizlikle bağırarak istiyorum.

Ama yapmıyorum. Öfkeli sözlerimi kendime saklıyorum.

Yine de bu, duygularımın yüzümden okunmadığı anlamına gelmiyor.

Başını sallıyor ve hızla başka bir yöne, parlak makyaj aynasına bakıyor ve göz kalemini sürmeye devam ediyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diyor sessizliğime karşılık olarak.

"Neden buradasınız? İradeniz dışında mı tutuluyorsunuz?" Ben soruyorum.

Bana bakıyor, sorum kafasını karıştırmış gibi kaşları çatılmış. "Hepimiz bir şekilde kendi isteğimiz dışında burada değil miyiz?"

Haklı.

Bir dergi alarak, muhtemelen sürdüğü maskarayı kurutmak için yüzünde gezdiriyor. Her türlü makyaj malzemesi, peruk, ucuz kostüm takıları ve benim için seçilmiş bu tuhaf mesleğin diğer süsleriyle kaplı uzun masada benimkinin yanındaki koltuğa geçiyor.

"Bak, Charleigh, öyle mi?" diye

soruyor. Başımı sallıyorum.

"Buradan istediğim zaman çıkıp gidebilirim. Ama çıkmıyorum. Yapmıyorum çünkü iş başa düştüğünde yapamam. Kendimi ve çocuğumu geçindirmek için para kazanmam gerekiyor. Ortada bebek babası yok. Zamanın başlangıcından beri anlatılan o eski hikayeyi bilirsiniz. Ve burada başka bir yerde kazanacağımdan daha fazla kazanıyorum. Yani evet, sıkıştım kaldım. Gidebilirim ama gidemem, ne demek istediğimi anlarsın. İstersen sen de gidebilirsin. Tavsiye edilmeyebilir. Yani, senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama burası senin için o kadar kötüyse, çek git."

Gözleri kocaman, beni şok eden bir şekilde samimi, bu çok beklenmedik bir şey. Bu kadar açık ve dürüst biri nasıl olur da bu dünyaya gelir? Ve bu dünyada kalır?

Boğazımda bir yumrunun büyüdüğünü hissediyorum ve onu sertçe yutuyorum. Sesim yine de çatlıyor. "Gerçek

Stacey, ben *gidemem*. Yani, sanırım gidebilirim ama çok kötü şeyler olur."

Zaman geçtikçe babam hakkında daha az endişe duymaya başladım. Küçük kız kardeşim Evie ise, içine şeytan girmiş gibi davranmasına neden olan ergenlik isyanına rağmen düşüncelerimden hiç uzak kalmıyor.

"Doğru ya," diyor Stacey, bakışlarımı kaçırmak için aynaya bakarak. Bir şey biliyor. "*Ne biliyor?*" diye soruyorum. Bildiği her şeyi bana anlatmasını istiyorum. Tabii onu ikna edebilirsem.

Ellerini kucağında birleştiriyor ve onlara bakıyor. "Şey, eğer gidemiyorsan, sanki hiçbir yolu yokmuş gibi, bu demek oluyor ki... bu demek oluyor ki senin için özel planları var."

Sanki biri karnıma yumruk atıyormuş gibi hissediyorum. Ama ona yaklaşıyorum, böylece çaresizliğimi hissediyor ve sesimi alçaltıyorum. "Özel planlar mı? *Özel planlar* da ne? Beni... striptizci falan mı yapacaklar?"

Stacey kıkırdıyor. "Oh hayır. *Bunda* özel bir şey yok. Sadece bana bakın. Haftanın beş, altı günü burada striptiz yapıyorum. Bu kulüp için sıradan bir iş. Başka işleri de var..."

Soyunma odasının kapısı şiddetle açıldığında nefesi kesiliyor ve Dominika içeri dalıyor, göğsü o kadar yukarı kalkmış ki, bize doğru hışımla gelirken göğüslerinin üst kısmı sallanıyor.

Stacey ayağa fırlar.

"Peki siz iki bayan ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?" Dominika poposunu hemen yanımdaki masaya dayayarak soruyor.

Tek odaklanabildiğim şey aşırı güçlü parfümü. Aşırıya kaçmasa o kadar da kötü olmazdı, ama bu incelikten hoşlanan bir kadın değil.

"Yok bir şey, Dominika," diyor Stacey titrek bir sesle. "Biz sadece... sohbet ediyoruz. Bilirsin işte."

Başımı salladım. "Stacey bana nasıl makyaj yaptığını gösteriyordu. Bu işte iyi olmam gerektiğini düşünüyordum.

o."

Dominika ikimizin arasına bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Güzel. Etrafta dolaşmana izin veremeyiz

Her zaman böyle sade bir Jane gibi davranamayız, değil mi?" Başı geriye düşüyor ve ağzı açık kıkırdıyor, eksik dişlerinin olduğu boşluklar ortaya çıkıyor.

Saatine bakıyor ve Stacey'e ters ters bakıyor. "Üç dakika önce hatta olman gerekiyordu.

Çene çalmayı bırak da işine bak," diye tersliyor.

Stacey hızla odadan çıkıyor ve Dominika dikkatini bana çeviriyor. Ne istediğini düşündükçe ürperiyorum.

"Sen," diye başladı, "benimle gel. Sınav zamanın geldi."

OTUZUNCU HAPTE R

CHARLEIGH

Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor mu? Umarım zalimce şaka yapıyordur.

Ayrıca öğle yemeğindeki seksi vakitten bir *şeyler* kazanmış olmayı umuyordum. Belki Vadik'in gezinen ellerine ve kardeşlerinin gezinen gözlerine boyun eğdiğim için bir tür ayrıcalık. Sanırım kazanamadım.

Ama dürüst olmak gerekirse, herhangi bir çıkar elde etmeye çalıştığım için oynamadım. Gerçek şu ki, bundan zevk aldım. Kendimi hiçbir zaman teşhirci olarak görmedim ama beni izleyen o adamlar, utanıp sıkılmam gerekirken, bir şekilde beni cesaretlendirdiler. Daha fazlasını istedim.

Berbatlığın birçok seviyesi var.

"Hadi," diyor Dominika, soyunma odasının kapısını açarak.

Onu, bana o korkunç acı veren ağdayı yaptıkları 'spa'ya kadar takip ediyorum ve muayene masasının kenarına oturuyorum.

"Külotunu çıkar ve arkana yaslan. Ayaklarını masanın kenarına koy. Biraz daha eğil."

Kendimi tamamen açıkta bırakarak pozisyonumu alıyorum ve sıradakini beklerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Kapı açılır ve Dominika seslenir. "Doktor. Artık içeri gelebilirsiniz." Oh Tanrım.

"Merhaba, Charleigh."

Gözlerimi açtığımda yaşlı bir adamın çantasını masanın yanına koyduğunu görüyorum. Beyaz önlüğünü ve muayene eldivenlerini giyip çantasından bir şırınga çıkararak taranmış kafa derisinin üst kısmını bana gösterirken bana bakmıyor bile. Kolumun iç kısmına birkaç kez dokunarak küçük bir şişe kan çıkardı. Dominika geride duruyor, kollarını kavuşturmuş, denetliyor.

Şişeyi bir tür kabın içine bırakıyor ve bacaklarımın açık olduğu masanın ucuna doğru ilerliyor. Eldivenlerini çıkarıyor ve çıplak, kaba parmaklarıyla am dudaklarımı açıp dürttüğünde, utançtan ölmek isteyene kadar klitorisimle alay ettiğinde yüzünde küçük bir gülümsemenin büyümesini izliyorum.

"Ne yapıyorsun sen? Bu bir sınavda yapılan şey değil-"

Ama Dominika kolumu az önce kanın çekildiği yere bastırıyor ve acı beni susturuyor.

"Neredeyse bitti, Charleigh. Şimdi rahatlamaya çalış," diyor, sesi kalın. "Güzel ve duyarlı, Dominika. Burada iyi iş çıkardın."

Sadece homurdanıyor.

"Ooof," diye inliyorum iki parmağını vajinama sokarken, dirençle karşılaşınca duruyor. İyi hissettirmiyor.

Vadik'in bir gün önce yaptığı gibi bir Şey değil.

"Vay canına," diyor parmaklarını çekip Dominika'ya dönerek. "O gerçek bir Şey. Sen

bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

Sanki orada değilmışım, kızlık zarı ve klitoristen başka bir şey değilmışım gibi benim hakkımda konuşmaya devam ediyorlar, ben de masanın üzerine oturup bacaklarımı birleştiriyorum.

"Birkaç gün içinde kan sonuçlarıyla birlikte size döneceğim, ancak herhangi bir sürprizle karşılaşacağımızı sanmıyorum. Fotoğraflarla ilgili yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin. Bunun benim zayıf yönlerimden biri olduğunu biliyorsun," diyor sulu bir kıkırdamayla.

Fotoğraflar mı? Ne oluyor lan?

Dominika kapıya yönelirken sırtını sıvazlıyor. Kapıyı onun ardından kapatıyor.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" diye soruyor.

Bana cevap verme şansı vermiyor, vereceğimden de değil.

"Şimdi seni işe götürelim."

OTUZ BİRİNCİ HAPİS

CHARLEIGH

Barmen ve kulüp müşterileri arasında mekik dokuyarak, bardaklarının her zaman istedikleri içeceklerle dolu olmasını sağlayarak geçirdiğim maraton gibi görünen gün ortası vardiyasından sonra odama döndüğümde o kadar yorgunum ki ağlamak istiyorum. Sıcak bir banyo fikri aklımdan geçtiğinde, sallanıp durduğum çılgın striptizci ayakkabılarımı çıkarıp ayak bileklerimi ovuyorum.

Kocaman küvetimin kenarına oturup dolmasını bekliyorum ve pelüş bornozumun kuşağını daha sıkı çekiyorum.

Hayatımın son birkaç günü ne kadar da kafa karıştırıcı bir çelişki içinde geçti.

Muhtemelen doktor bile olmayan biri tarafından resmen ellendim, kığım sayamayacağım kadar çok kez çimdiklendi, okşandı ve tokatlandı ve yine de burada, daha iyi bir terim bulamadığım için, sadece üst düzey dekor dergilerinde bulunan türden bir banyoya sahip bu muhteşem süitte yaşıyorum.

Bir de çocuklar var. Beni Pops'un dükkanından aldıklarında ilk tehditleri bir yana, bana bir prenses gibi davrandılar. Kokteyl garsonu olarak çalışan bir prenses. Her gece yatmadan önce düşündüğüm Vadik'in bana verdiği sıcak öğle yemeği molası hala aklımı başımdan alıyor. Aklınızdan çıkaramadığınız o kulak kurdu şarkılardan biri gibi.

Babamın dükkânından bahsetmişken, Vadik günün erken saatlerinde telefonumu bana geri verdi ve birkaç aramayı kaçırmış olsam da babamdan gelen tek bir arama bile yok.

Bir tane bile yok.

Şaşırdığımı söyleyemem.

Gerçi Evie'den bir mesaj var ama onunla sonra ilgileneceğim. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Babam çoktan ona bilgi vermediyse, ki bundan şüpheliyim, ona söyleyeceklerime dikkat etmeliyim. Muhtemelen bir şey söyleyemeyecek kadar korkaktır. Kızın ona ne kadar sert davranacağını biliyor. Genç olabilir ama sezgileri kuvvetli. Beni etrafta görmediğinde sorular sormaya başlayacaktır.

Muhasebe çalışma arkadaşım Luci'den beş metin var. Ugh. Tam olarak ne istediğini biliyorum ve ona verecek hiçbir cevabım yok. Ama yine de onu aradım.

"Ne oluyor dostum?" diye soruyor merhaba demeden.

İç çekiyorum. "Biliyorum. Bu kadar iletişimsiz kaldığım için özür dilerim." "Sınav yarın!"

Sanki bunu unutabilirmişim gibi. Sanki babamın pislik yuvasından uzaklaştırıldığımdan beri her beş dakikada bir muhasebe kursumu düşünmedim. Sanki tüm bu sıkı çalışmamın boşuna olup olmadığını ve uzun zamandır hayalini kurduğum hayatın şimdi, sonsuza kadar, babam yüzünden

ulaşılamaz olup olmadığını merak etmedim.

Sesim çatlıyor. "Luci, sen git al. Sınava gir. İkimiz için de A alırsın. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

Eğer olursa.

İki büküm olmak istiyorum, vazgeçmenin acısı çok sarsıcı. Çok şey başaracaktım. Çok çabaladım.

"Bu saçmalık, Charleigh. Bana nerede olduğunu söyle. Hemen gelip seni alacağım." Ve sonunda ölürsün.

Bu bir seçenek değil.

"Bak Lu, benim tarafımda olmanı seviyorum. Kendimizi geliştirmek için çıktığımız bu yolculukta ikiz olmamızı seviyorum. Ama ben... şimdilik ara veriyorum."

"Lütfen Charleigh, lütfen bana neler olduğunu anlat."

Çok cazip geliyor. Gerçekten istiyorum. Ama bunun onu sadece tehlikeye atacağını biliyorum. O yüzden şimdilik çenemi kapalı tutuyorum.

"Hiçbir şey söyleyemem Lu. Seni sevdiğim dışında. Ve irtibatta olacağım. Hoşça kal." "Bekle, Char-" diye bağıyor.

Ama daha fazlasını duymadan telefonu kapattım. Onu hayal kırıklığına uğrattığım, kendi başına bitirmek zorunda bıraktığım fikrine dayanamıyorum. Birbirimizi destekledik, birbirimize moral verdik ve şimdi onu kendi başına yapması için dışarı atıyorum.

Gerçi başka seçeneğim yok gibi.

Ağrıyan bacaklarımı hemen çalıştıran buharlı küvete giriyorum. Suyu çalkalıyorum, şampuanı köpük banyosu olarak kullanıyorum ve bir an için böyle bir lüksü talep etme hakkına sahip bir leydiymişim gibi davranıyorum.

Düşüncelerimi Vadik'le geçirdiğim kısa zamana, onun rahatlatıcı, şehvetli dokunuşuna geri döndürmeye çalışıyorum ve muhtemelen arabasına bindiği anda kendini rahatlatmak için mastürbasyon yapan o sapık doktorun iğrenç dokunuşunu engelliyorum. Ve tam gözlerimi kapatıp içinde ıslandığım mis gibi kokan suya odaklanmışken, telefonum küvetin kenarında titriyor.

Suya yuvarlanmadan önce kapıyorum, orada bıraktığımı unutmuşum. Luci'nin beni tekrar çağırdığını görmemek için ters çevirip banyo paspasının üzerine koymak üzereydim ki Evie'nin okulu olduğunu fark ettim.

Evet, Evie'nin okulunun numarası telefon rehberimde var, onlarla bu kadar sık konuşuyorum. Aramayı kaydırarak açıyorum. "Alo? Alo?"

Küvetin dışında asılı kalmış, yere damlarken nefesimi tutuyorum. Eğer Evie kendini bir tür pisliğe bulaştırdıysa, şu anki durumumda yapabileceğim pek bir şey yok.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Bayan Gates? Bu Evie'nin müdürü."

Yutkunuyorum. "Evet, biliyorum. Her şey...

yolunda mı?" "Evie başka bir kavgaya karıştı."

OTUZ İKİNCİ HAPİS

CHARLEIGH

Kot pantolonumu ve spor ayakkabılarımı giyip yatağımın kenarına oturdum ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmeye çalıştım.

Evie'nin okuluna gitmeliyim. Babam ya da ben onu almadan gitmesine izin vermiyorlar ve babamın bunu yapmasını beklemekten daha iyisini biliyorlar.

Niko'nun kafasını salona uzatıp odanın diğer ucundan beni fark etmesi dışında kardeşleri bütün gün görmedim. Barmene ve bazı konuklara gülümsedi ve o gittikten sonra bana biraz daha saygılı davranıldığına yemin edebilirim. Ya da en azından daha az kış avuçlama vardı.

Bunun yanı sıra, kardeşlerin gelip gittiklerini, çeşitli işlerinde çalıştıklarını biliyorum. Şu anda en büyük öncelikleri bu olsa bile gece gündüz kulüpte kalamazlar. Ama burada ne halt ettiğim hakkında daha fazla bilgi edinmek için onlarla daha sonra biraz vakit geçirmeyi umuyorum.

Onları başka nedenlerle de görmek istiyorum. Beni geceleri uyutmayan, yaramaz düşünceler düşündüren türden nedenler.

Ama kız kardeşim benim en önemli önceliğim. Diğer herkes ve her şey cehennemin dibine gidebilir. Önüme bakarak odamdan çıkıp asansöre doğru yürüyorum ve geldiğim ilk günden beri inmediğim zemin kata iniyorum. Dışarıya açılan ağır kapıyı iterek açana kadar birbirine karışan misafirlerin arasından geçiyorum.

Şiddetli bir vınlamayla arkamdan çarpıyor ve kapıyı çalmaktan başka bir yolum olmadığını fark ediyorum. Ya da vurmaktan.

Nasıl bu kadar kolay oldu? İstedğim zaman çıkıp gidebilir miyim?

Bunun cevabını biliyorum. Evet, verebilirim. Ama sonuçları var. Çirkin olanları.

Parlak gün ışığı beni bir an için sersemletiyor ve son birkaç gündür sadece yapay ışığa maruz kaldığımı fark ediyorum. Gözlerimi siper edip gözlerimi kısarak şehrin bu unutulmuş sanayi bölgesinden çıkıp kız kardeşimin okuluna gitmek için hangi yöne doğru ilerlemem gerektiğini bulmaya çalışıyorum. Bir Uber çağırmak için telefonuma bakarken olabildiğince hızlı ama dikkat çekmeden yürümeye başlıyorum.

Tam o sırada büyük bir el üst koluma kondu.

Kir'i görmek için döndüm ve kalbim boğazıma kaçtı. Lanet olsun. Şimdi ne yapacağım ben? "Charleigh," diyor, sanki küçük kötü bir kızmışım gibi adımı söyleyerek.

Beni avucunun içinde tutarken, yüzü sakindi. Dostça, hatta. Bir komşunuzla karşılaştığınızda nasıl gülümserseniz öyle gülümsüyor. Başını eğmiş, uzun saçlarını sıkıca arkaya toplamış ve güncel Ray-Ban'lerin bir versiyonunu takıyor.

Sokakta yanından geçsem, bakmamak için kendimi zor tutardım. Gerçekten iyi birine benziyor,

Normal, ama son derece yakışıklı bir adam. Çoğu kızın çıkmaktan mutlu olacağı türden. Hatta eve, anne ve babalarına getirecekleri türden.

"Kir," diyorum hızlıca düşünerek. "Bana bir konuda yardım edebilir misin? Ailemle ilgili acil bir durum var."

Yüzünde bir eğlence ifadesi belirir. "Elbette, Charleigh. Yardım etmekten mutluluk duyarım," diyor, tutuşunu gevşetmeden.

Beni tuttuğu yerden yüzüne bakıyorum. "Kir. Bu gerçekten acil bir durum. Kız kardeşimin okulda başı dertte. Ona gitmekten başka çarem yok."

Yavaşça başını sallıyor, hiç inanmıyor.

"Bakın, bir an önce oraya gidip neler olduğunu anlamam gerekiyor. O sorunlu bir çocuk. Annemiz öldüğünden beri işler onun için iyi gitmiyor."

Bunu anlayabilmeli, değil mi?

Sanırım anlıyor, çünkü tutuşu üst kolumdan elime doğru ilerliyor, elimi tutuyor ve parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. "Pekâlâ. Seni ben götüreceğim."

Rahatlama bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor ve şansına inanamıyorum. Daha sonra başım belaya girebilir ama umurumda değil. Kir'in ya da herhangi birinin Evie'ye karşı hissettiğim sorumluluğun derinliğini anlamasına imkân yok.

Ablam New York'a gittiğinde, çocuğa göz kulak olacağıma dair bana yemin ettirdi. Bu fikre pek sıcak bakmıyordum çünkü Evie hiçbir zaman sorun çıkaran bir veletten fazlası olmamıştı, yanlış insanlarla takılıyor, derslerden kalıyor ve dükkandan şeker çalmak gibi aptalca şeyler yüzünden yakalanıyordu. Yine de bir tür rehberliğe ihtiyacı vardı ve bu babamızdan gelmeyecekti. Bu yüzden iş bana düştü.

Sanki tam şu anda onu düşündüğümü biliyormuş gibi, telefonum ondan gelen bir başka aramayla titriyor. Cevap vermiyorum çünkü cevaplayamayacağım çok fazla sorusu olacak ve çok fazla şey öğrenirse, ertesi gün burada olacak, etrafı karıştıracak, karışacak ve genel olarak ikimiz için de işleri daha da kötüleştirecek. Ben de ona yolda olduğumu mesaj attım.

Emniyet kemerimi taktıktan sonra Kir'e döndüm. "Bana inandığın için mi beni götürüyorsun? Yoksa bana inanmadığın için mi?"

Arabayı vitese takmadan önce bir an düşünür. "Belki ikisinden de biraz." Bu beklediğimden daha iyi.

Arabayı sürmeye başlıyor, ben de direksiyona geçiyorum ve her şey o kadar normal geliyor ki. Audi'sinin sunroof'u açık, rüzgâr saçlarımızı savuruyor ve radyoyu sonuna kadar açmış. Bas sesleri yükseldikçe kafasını sallıyor ve kalçasını tokatlıyor ve düşünüyorum da hayatım hiç bu kadar normal olmamıştı, normal olduğu zamanlarda bile.

OTUZ ÜÇ EHAPİSHANESİ

Kir

Evie'nin lisesine vardktan beş dakika sonra, bütün o piçleri çözdüm.

Yıllardır bir liseye gitmedim. Otuz dört yaşındayım, yani

On beş yıl. Yine de her şey aynı görünüyor, aynı kokuyor, hatta aynı hissettiriyor.

Müdürün Charleigh ve beni görmesini beklerken, ders aralarında koridorları dolduran çocukları izliyorum. Modalar değişmiş olabilir, ama koridorlarda başları havada yürüyen ve burunlarının içini görebildiğiniz alfa hıyarlarını tanımamak mümkün değil. Sonra, ayaklarına bakarak yürüyen, sataştıkları çocuklar var. Ve son olarak, arada kalan, sadece hayatı anlamaya ve günü atlatmaya çalışan herkes var.

Ve bu sadece lise. Bir avuç çocuk. Hayatın hiyerarşisini çoktan çözmüşler. Daha fazla zamanım olsaydı, dinleyen herkese hangilerinin başarılı olacağını ve hangilerinin on yıl sonra liseyi hayatlarının en güzel yılları olarak hatırlayacağını söyledim.

Ve sonra Evie, müdürün odasının önünde bekliyor. Ne manzara ama. Simsiyah boyalı saçlar, gözlerinin etrafında dağınık siyah boktan halkalar, delinmiş bir dudak ve destansı boyutta bir kaş çatma.

Charleigh'i kulüpten çıkarken yakaladığımda bana anlattığı hikâyeden bir an bile şüphe etmedim; kız kardeşini okuldaki bir tür beladan kurtarmak zorundaydı. Gerçekten kaçmaya çalışıyor olsaydı, her şeyden önce çok daha iyi bir hikayesi olurdu ve onu durdurduğumda benimle çok daha sert mücadele ederdi. Hayır, hikayesi sahte olamayacak kadar gerçektir. Uydurulmuş olamayacak kadar sıradan.

Bu da beni daha çok ilgilendiriyor.

İşte bu kadın, aslında kurbanlık koyun olarak sunulmak üzere.

-Ve küçük kız kardeşi için endişeleniyor. Bu hangi dünyada olur?

Normalde parçası olduğum bir şey değil.

Yine de babası tam bir ezik. Kendi kışını kurtarmak için güzel ve masum kızını kurtların önüne atan, küçük kızına bile bakamayan bir kumar bağımlısı.

Ne et israfı.

Borcunu bize geri ödemesine gerçekten ihtiyacımız var mı? Tabii ki hayır. Bu ve bundan sonraki hayatımızda harcayabileceğimiz kadar paramız var. Ancak borçları tahsil etmek bir saygı meselesidir. Eğer iş yaptığımız insanlar bizim yumuşadığımızı görürlerse, her şey biter.

Yani, Charleigh'nin babasının hayatında yarattığı boktan şeye rağmen, hala kendinden başka biriyle ilgilenecek zaman buluyor.

Kadın beni şaşırtmaya devam ediyor.

Bir gün önce Vadik'in onunla uğraştığı zamanki gibi. Onunla mücadele edeceğinden emindim ama onun yerine sadece ona kapıldı ve kendisini iyi hissettirmesine izin verdi. Sanki buna ihtiyaç varmış gibi.

Saçları ağarmış, yorgun ve orta yaşlı bir kadın olan müdür nihayet bizi görmeye geldi. Bir an için dışarıda beklesem mi diye düşünürken, ne olacak ki, okulların bugünlerde kötü çocuklara nasıl davrandığını izleyeyim bari dedim. Artık Katolik okulumdaki gibi suratınıza tokat atamıyorlar. Bugünlerde çocukları, başlarının üzerinde acı tehdidi olmadan boyun eğmeye zorlamak zorundalar.

Bunun iyi bir şey olduğuna ikna olmadım.

"Beni aradığınız için teşekkür ederim," diyor Charleigh müdüre. "Hadi şu işi halledelim."

Kahretsin. Bunu daha önce de yapmıştı.

Köşede oturan ve Charleigh'nin hiç de ihtiyacı olmadığı bir anda ona sorun çıkaran velededi bakıyorum ve çocuk bana ters ters bakıyor. Sanki elinde keskin bir silah olsa, öğle yemeği için koridorda yürümek yerine beni bıçaklayacakmış gibi. Rahatsız olup gözlerini kaçırana kadar ona bakıyorum.

Küçük pislik. Onu hemen düzeltebilirim.

Çocuk hakkında sanki odada yokmuş gibi konuştuktan sonra müdür iç geçiriyor. Her gün böyle saçmalıklarla uğraşmak ne boktan bir iş. Kadının yorgun görünmesine şaşmamalı.

"Bayan Gates, kız kardeşiniz için istisnalar yapmaya devam edemeyiz," diyor kadın, dudakları gergin.

Tamam. Neler olduğunu anladım. Charleigh anlamayabilir ama ben insanları okuyabiliyorum. Ve bu müdür sahtekarın teki. Bu boku seviyor. Kötüleri cezalandırmayı. Muhtemelen eskiden alfalar tarafından dövülen çocuklardan biriydi. Sonunda intikam alıyor. Onun dörtte biri yaşındaki çocuklardan.

Ama her neyse. İnsanlar garip şeylerle motive olurlar.

Kimse Evie'ye ne olduğunu sormuyor. Bazı nedenlerden dolayı, bu önemsiz. Belki de kavga etmekte haklıydı? Tecrübelerime göre, insanlar iyi bir sebep olmadan nadiren yumruk atarlar.

Ama çenemi kapalı tutuyorum. Bu yarışta atım yok.

Charleigh'e veledi bırakmasını söylemek istiyorum. Kendi başının çaresine bakmayı öğrenmesi gerektiğini. Charleigh onu kurtarmaya devam edemez. Müzayededen sonra dünyanın öbür ucunda olabilir zaten. Böyle saçmalıklar için müsait olmayacak.

Ama bunların hiçbirini bilmesine gerek yok. Yakında öğrenecek. Aslında, her şey plana göre giderse, bu hafta sonu gitmiş olabilir.

CHAPTE ROTUZ DÖRT

Kir

Beni biraz üzüyor. Ama iş iştir.

Suudi Arabistan'dan gelen bazı deli herifler var. Hiçbir şeyi sevmiyorlar.

Cariye koleksiyonlarına katacakları güzel Amerikalı kızlar, bebek üstüne bebek doğuracak. Ve bu adamlar en yüksek doları ödüyorlar.

Hatta kadınların klitorislerini çıkardıklarını, böylece seksten zevk alamadıklarını bile duydum - ama hiç doğrulamadım, çünkü nasıl doğrulayabilirim ki? Sadece bebek yapma makinesi oluyorlar.

Bana sorarsan hasta herifler. Kim bir cesedi becermek ister ki? Kadının zevk alması daha iyi değil mi? Sanırım bu adamlar bir kadının zevk almasıyla ilgilenmiyorlar. Onların deyimiyle, onlar sadece döl çöplüğü. Egzotik arabalar gibi kadın koleksiyonu yapıyorlar. Ama arabalara daha iyi davranıyorlar.

İşin özüne gelirse, kardeşlerim ve ben daha mı iyiyiz? Biz de en az diğer çılgın piçler kadar canavarız.

Charleigh'in hayatımıza girmesi utanç verici. Aksi takdirde kendisi için iyi olabilirdi. Bir ara ders almaktan bile bahsetmişti.

O günler geride kaldı.

"Peki, kardeşin nasıl bu kadar yoldan çıktı?" Arabaya bindiğimizde soruyorum, Charleigh müdürle Evie'nin iyi bir kız olacağına söz verdiği bir tür anlaşma yapmıştı.

Çocuğa tekrar sıçıp batırmadan önce yirmi dört saat veriyorum.

Arabayı sürerken, bir daha asla göremeyeceği manzarayı seyrediyormuş gibi camdan dışarı bakması gözümünden kaçmıyor.

Belki de sandığımdan fazlasını biliyordur, onun için planımızı biliyordur. Ya da en azından şüpheleniyordur.

Uzun bir nefes veriyor, hâlâ yanından hızla geçtiğimiz manzaraya dalıp gidiyor. "Annem ben on yaşındayken öldürüldü. Evie altı yaşındaydı. O zamandan beri berbat bir halde. Başı sürekli belaya girip çıktı. Dükkândan alıyor, babamla kavga ediyor, kaçıyor. Babam havlu attı. Ama ben yapmadım. Yapamam. Annemin şerefine."

Ona bir göz attım. Ayaklarını gösterge paneline dayamış ve uzun saçlarını arabanın camından dışarı salmış. Yanımda güzel, hayal dolu bir kız varken bütün gün böyle dolaşabilirim.

Belki devam edebilirim. Benzinimiz bitene kadar süreriz.

Buna neredeyse sesli gülecektim. Kulağa acıklı bir film gibi geliyor.

"Annen öldürüldü mü?" Dedim. Bu bir sorudan çok bir ifade. Ama daha fazlasını bilmek istiyorum.

Charleigh'nin dikkati tekrar toplanır. "Evet. Rehin dükkanındaydı ve bir soygun oldu."
Babasının işlettiğı o boktan yerde mi? Biri orayı soyup cinayet mi işledi?

Tanrı aşkına, babası neden hâlâ burayı açık tutuyor? Ben olsaydım, orayı kapatır ve yapacak başka bir şey bulurdum. Kasabayı da terk ederdim.

Gil Gates tuhaf bir adam.

"Ve... onu vurdular mı?" diye sordum. Bu hikâyede doğru olmayan bir şeyler var.

Normal bir hırsız insanları vurmaz. Genelde bu tür şeyler için fazla korkak olurlar.

Charleigh başını sallar. "Evet. Polis her şeyi araştırdı. Garip olan şey, soyguncuların hiçbir şey almamış olmasıydı. Polisler korktuklarını, annemi vurduklarını ve kaçtıklarını düşündüler."

Ve işte burada. "Polis araştırdı. Bunu hayatımda kaç kez duydum?

Polis, motosiklet üzerindeki bir kül tablası kadar işe yaramazdır.

"Bu muydu yani? Sıradan bir gecikme mi? Annen yanlış zamanda yanlış yerde miydi?"

Başını sallıyor, belli ki polis hikayesini sonuna kadar yutmuş. Muhtemelen böylesi daha iyi.

Neden gerçeği merak ederek kendine eziyet etsin ki?

Gerçek komik bir şeydir. Elbette, Charleigh'in annesi bir soygunda öldürüldü. Rehin dükkanları soyulur çünkü nakit paraları, mücevherleri ve genellikle boktan, düşük teknoloji güvenlikleri vardır. Sanırım Gates'inki gibi bir çöplük bile soyulabilir.

Charleigh'nin inandığı şey gerçek ya da onun bir versiyonu olsa da, içimden bir ses bana hikayenin sonunun bu olmadığını söylüyor. Bayan Gates'in aptal kocasının yaptığı bir şey yüzünden öldürüldüğüne son kuruşuma kadar bahse girerim. Bir kez daha, herifin borcu vardı ya da yanlış kişiyi kızdıracak bir şey yaptı. Bu yüzden karısını öldürdüler.

Sert, evet. Ama daha önce de yapıldığını görmüştüm. "Baban nasıl karşıladı?" diye sordum.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Bunu asla atlatamadı. Derin bir depresyona girdi. Ablam hepimize bakmak zorunda kaldı. New York'ta yaşıyor olmasına rağmen hâlâ da öyle. Babam annemin tüm fotoğraflarını ve hatırlatıcılarını kaldırdı ve ondan bahsetmemize bile izin verilmiyor."

Gizem çözüldü. Karısının vurulması onun suçuydu. Bu adam suçluluk duygusu ve sakladığı sır yüzünden canlı canlı yeniyor.

Ama yine de bu bilgiyi kendime saklayacağım.

"Yani, en küçüğü o zaman mı kendini kaybetti?"

Charleigh saçlarını omzunun üzerinden çekip uzun bir örgü yapmaya başlıyor. Uzanıp parmaklarımı o uzun buklelerin arasında gezdirmek istiyorum. Ama yapmadım.

"Evet, öyle görünüyor. Öyle görünüyor. Yine de kim bilir. Belki de annem ölmemiş olsaydı bile sorunlu bir çocuk olacaktı."

Rastgele olarak adlandırılan ama aslında hiç de öyle olmayan kaç cinayet var? Charleigh'nin annesi, benim ailem... Saçmalık.

"Sen iyi bir kardeşsin, Charleigh."

Omuz silkiyor ve örgüsünü bağlamak için bileğinden elastik bir bant çıkarıyor. "Deniyorum. Evie bir şekilde bana cevap veriyor. En azından diğer herkesten daha fazla."

"Kardeşlerim ve ben çok sıkı fıkıyız. Beni gerçekten desteklediler...

geçmişte." Bana doğru bakıyor. "Bir şey mi oldu? Kötü bir şey mi?"

Hay sikeyim. Hayatımın en kötü dönemi hakkında koca ağzımı açmak zorunda kaldım.

"Ben... Ben birkaç yıl önce kız arkadaşımı kaybettim. Bir araba kazasında öldü. Arabayı ben kullanıyordum ve tek bir çizik bile almadan kurtuldum."

Charleigh'nin bana acıyacağı düşüncesiyle acı çekerek önüme bakıyorum. Buna izin veremem. Ellerim direksiyonu öyle sıkı kavıyor ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. En sevdiğim konulardan biri değil ama yine de bu konuyu açan aptal benim.

Parmaklarımda yeniden kan dolaşımı sağlamak için kendimi parmaklarımı uzatmaya zorluyorum.

Herkes benim hatam olmadığını söylüyor ama bu saçmalık. Benim hatamdı ve o günden beri her gün acı çekiyorum. Çekmeye de devam edeceğim. Çekmem gerektiği gibi.

"Bunu duyduğuma üzıldüm," diyor Charleigh. "Korkunç olmalı."

Doğruyu söylemek gerekirse hâlâ berbat. Umarım hep öyle olur. Bana sorarsanız, telafi etmenin en iyi yolu acı çekmenize izin vermektir. Sonsuza kadar.

Bu konuda şampiyon olduğum ortaya çıktı.

Charleigh'nin ona ne kadar benzediğini eklemeye zahmet etmiyorum. Konuyu değiştirmenin zamanı geldi.

Kulübün otoparkına girip arabayı durduruyorum ama inmiyorum. Charleigh'nin parmakları kapı kolunu çekmeye hazır ama o da hareket etmiyor, beni bekliyor.

Sanki birlikte daha fazla zaman geçirmek istiyor gibi. Neredeyse.

"Sence kız kardeşin bugün kim olduğumu merak etmiş midir? Müdürün odasında?"

Charleigh yavaşça başını sallar. "Evet. Direkt olarak sormamasına şaşırdım. Genelde bu şekilde oldukça açık sözlüdür. Başının belaya girmesinden korkmuş olmalı."

Bir seri suçlu için ilginç. Çocukken başım çok belaya girdi ve bir kez o tavşan deliğine girdiğinizde, kendinizi daha derine kazmak umurunuzda olmuyor. Öyle bir noktaya geliyorsunuz ki kaybedecek bir şeyiniz kalmıyor.

Charleigh bir şeyler daha söylemek üzeredir ama Vadik kulüpten çıkar ve arabasına doğru ilerler. İkimizi görünce kaşlarını çattı ve yönünü değiştirdi.

Bize doğru geliyor.

"İçeri girme zamanı,"

diyorum.

CHAPTE ROTUZ BEŞ

Kir

"Sana onun için yumuşamamanı söylemiştim," diyor Vadik, yüzüme bakarak. Bizi arabada gördüğü anda yanlış bir fikre kapılacağını biliyordum.

Ama bu yanlış bir fikir mi? Belki de yumuşuyorum.

Ki bu olmaz. Hem de hiç.

Akşamki etkinliklere hazırlanmak için kravatımı düzeltiyorum. Kardeşlerim ve ben ara sıra Özellikle Mikey Amca ortadan kaybolduğundan beri, bazı üst düzey kulüp üyelerini özel toplantılara davet ediyoruz. Onlar için burada olduğumuzu ve kulübün hiçbir yere gitmediğini bilmelerini istiyoruz. Bizimle bire bir zaman geçirmekten hoşlanıyorlar. Bu onları özel hissettiriyor.

Normalde bu geceleri iple çekmem. Ama bu gece farklı.

Charleigh servis yapıyor. Yüksek topuklu ayakkabıları ve kısa eteğiyle odada çalışmasını, içki dağıtmasını ve üyelerimizle sohbet etmesini izleme düşüncesi beni şimdiden yarı sertleştirdi. Aslında, görmemesi için kardeşime sırtımı dönüyorum, aletime bakmayı alışkanlık haline getirdiğinden değil.

Riske atmak istemiyorum.

Bugün küçük kız kardeşinin müdürünü ele alış şekli ustaca, soğukkanlı ve kadının konumunu anlayan bir şekildeydi. Tabii ki heykelsi vücudu ve kestane rengi saçlarıyla göz kamaştırıcı bir kadın olmasının da bir zararı yok. Aslında, biz oradayken ofisin önünden geçen herkesin başını döndürdü. Charleigh'nin sunacağı çok şey var. Açık artırma onunla gitmek için doğru yol olmayabilir.

Ama kardeşlerimle bu konuşmayı başka bir gün yapma şansım var. Şu anda gösteri zamanı.

Salona girdiğimizde, üyeler sanki rock yıldızıymışız gibi etrafımıza üşüşüyor. Aslında sadece erişim istiyorlar -işlerimize, kızlarımıza, içkilerimize, aklınıza ne gelirse. Yarın bana araba çarpsa hiçbirinin umurunda olmaz.

Ama muhtemelen benim cenazeme de gelirlerdi, tıpkı babamınkine geldikleri gibi.

Vadik, tıpkı babamızın yaptığı gibi el sıkışmak için ellerini uzatan adamlara içtenlikle başını sallayarak selam veriyor. En büyükleri olarak, işleri babamın yaptığı gibi devam ettirmek gibi bir zorunluluğu var. Niko ve ben buna pek aldırıyoruz. Babamız mükemmel bir iş yürütüyordu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ezik amcamız onu yok edemedi.

Charleigh'nin yetenekleri hakkındaki şüphelerim boşa çıkmıyor. Bu gece kalabalığa hizmet eden birkaç güzel kız olsa da, hiçbirisi bizim uzun boylu, sevimli esmerimiz kadar dikkat çekmiyor. Kızını göstermeden içkileri masalara yerleştirmek için eğiliyor, çaba gösteren erkeklere gülümsüyor ve

onlarla sohbet ediyor ve hiçbir şeyi d  km  yor.

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum,
biliyorsun." Vadik. Tekrar.

Üyelerin hepsi şimdilik yerlerine döndü ve üçümüz de kendi masamıza yerleşiyoruz. Yakında tekrar tur atmaya başlayacağız.

İç çektim. "Düş yakamdan. Ciddiyim," diyorum viskiden büyük bir yudum alarak. "Tanrım, onun külotunu indirip eline boşaltan sendin. Neden kendi davranışlarına bir göz atmıyorsun? Yüzünü görmeliydin."

Dikkat dağıtmak için pantolonundan bir parça tiftik koparıyor. Bu kızgın olduğu anlamına geliyor. Kendisine laf söylenmesinden hiç hoşlanmaz. Kimsenin hoşuna gittiğinden değil. O sadece buna ekstra alınıyor.

"Benim için endişelenme," diye homurdanıyor. "Ben her şeyi kontrol altına aldım. Ama onun için her şey bitti. Kendine gel."

Niko ikimizin arasına, sonra da bizi görmezden gelmeye çalışarak odanın etrafına bakıyor.

Şimdi yüzüne vurma sırası bende. "Biliyor musun Vadik," diyorum sesimi alçaltarak, "bu büyük ağabey saçmalığını bırakmalısın. Yaşlanmaya başladın."

Sabrını zorlayarak odaya bakıyor. Aileyle çalışmak çok komik. Onların damarına nasıl basacağınızı ve her hareketlerini nasıl okuyacağınızı bilirsiniz.

Dedikleri gibi, bu hem bir lütuf hem de bir lanet.

Bana dönüyor ama bakışlarını elimdeki içkiye kilitliyor, bu da onu gerçekten sinirlendirdiğimi gösteriyor. "Saçmalıyorsun," diye tıslıyor. "Bunun en büyük olmakla bir ilgisi yok Kir. Bu babamın mirasıyla ilgili. Ve geleceğimizle. Bir amcık için bunu mahvetme."

OTUZUNCU HAPTE- SIX

CHARLEIGH

"Ne kadar getireceğini düşünüyorsun?" Vadik soruyor. "Ve hala lanet bir bakire olsa iyi olur." Benden mi bahsediyorlar? 'Getirmek' derken ne demek istiyorlar? Üyelerine içki servisi yapmak babamın borçları için yeterli ödeme değil mi? Ve neden benim bekâretim, ki bu onları hiç ilgilendirmez,

onlar için böyle bir takıntı mı?

Benden daha ne istiyorlar? Zaten her şeyi aldılar.

Aslında, çok açık. Durumumun gerçekliği giderek daha belirgin hale geldikçe titriyorum. Ve korkunç.

Barmen bana köşedeki sarhoşlar için kuru martini doldururken daha fazlasını duyabilmek için masalarına yaklaşmayı düşünüyorum. Ama duyduklarımın üzerimde yarattığı, bayılmadan ya da kusmadan önce hissedilen türden bir kızarıklık, ihtiyacım olan her şeyi dinlediğimi söylüyor bana.

İşinize dönün ve burnunuzu sokmayı bırakın. İşleri daha da kötüleştiriyorsun.

Bu adamlar. Beni umursamıyorlar, kendime sürekli hatırlatmak zorundayım. Elbette, bana güzel bir konaklama sağladılar ve beni onlarla yemeğe davet ettiler. Ve evet, Vadik'in sihirli parmakları var ve Kir beni kız kardeşimin okuldaki sorununu çözmeye götürdü. Niko, annesinin ilişkisinin bir sonucu olduğuna dair hikâyesini paylaştı ve ben de artık ailelerine ne olduğunu biliyorum.

Aman ne önemli. Bu bizi arkadaş yapmaz.

Bunların hiçbirinin bir anlamı yok çünkü tek umursadıkları şey benim üzerimden para kazanmak.

Bu adamlar canavar, sade ve basit. Onlardan ve onlarla ilgili her şeyden nefret ediyorum - yakışıklılıklarından, kibirli özgüvenlerinden, ne yaparlarsa yapsınlar her zaman istediklerini elde edeceklerinden emin olmalarından.

Üç saattir aralıksız ayaktayım, kulüp üyelerinden hiçbiri bunu bilmez. Hızlı ve hoş bir şekilde kokteyllerini servis ediyorum ve hakkımda daha fazla bilgi edinmek istediklerinde ya da sadece hava durumunu tartışmak istediklerinde sohbet ediyorum. Bir ileri bir geri, bardan masalara gidip geliyorum.

Daha sıkıcı bir şey yaptığımdan emin değilim.

Ve neredeyse tüm bu süre boyunca, üyelerle sosyalleşirken Vadik, Kir ve Niko gözlerini benden neredeyse hiç ayırmadılar.

Madem beni bu kadar az düşünüyorlar, neden zahmet ediyorlar?

O vardiyada kaçınıcı kez onların masasının önünden geçerken Niko'nun bakışlarını yakalıyorum.

Onlara bakmak istemiyorum ama hızlı bir bakışla yakalandım.

Sarı saçlarından bir tutam, sık sık yaptığı gibi alnına doğru sarkıyor ve bir tür hovarda korsan gibi neredeyse gözlerinden birini kapatıyor. Bir saniye içinde, başını yukarı kaldırarak bana gülümsüyor.

ağzının köşesi. Kalbim küt küt atıyor.

Ya da üç.

Lanet olsun. Neden o -gerçekten, tüm erkekler- üzerimde böyle bir etkiye sahip? Hayatımı mahvetmek üzereler ve tek yapabildiğim ne kadar seksi ve baştan çıkarıcı olduklarını düşünmek.

Piçler.

Bir sonraki yolculuğumda yanlarından geçerken, boş bardaklarla dolu ağır bir tepsiyle hokkabazlık yaparken, bakışlarımı dosdoğru önümde tutuyorum. Onlara bakmayacağım.

Onlara bu zevki tattırmayacağım.

Benim 'değerimi' değerlendiren hiç kimseyle ilişki kurmayacağım ya da arkadaşlık etmeyeceğim.

Ve tam da kendime olan azıcık haklılığımın beni biraz olsun rahatlatmasına izin verdiğimde, iki parmak kıcıımı öyle sert çimdikliyor ki bardaklar tepsimden yuvarlanıp etrafımdaki herkese ve her şeye çarpıyor.

OTUZ YIL SONRA

CHARLEIGH

İnsanlar ayağa fırlıyor, takım elbise ceketlerine döktüğüm alkolü siliyor ama ben her şeyden önce ayağa kalkmakla ilgileniyorum. Neyse ki yumuşak halıya yayılmış durumdayım ama kendimi yukarı ittiğimde sol elimdeki acıdan çığlık atıyorum.

Gördüğüm şey karşısında irkiliyorum - avucumdan çıkan bir cam parçası ve etrafında yavaşça biriken kan, korku filmlerinden fırlamış gibi - ki bu da hayatımın o anki durumunu oldukça iyi yansıtıyor. Hiç düşünmeden cam parçasını çekip çıkardım. Büyük hataydı. Şimdi sadece acımı katlayarak arttırmakla kalmadım, aynı zamanda elimde camın geçici olarak tıkadığı açık bir delik bıraktım.

Avuç içim nabız gibi atan kanla doluyor.

Dominika bir saniye içinde orada, beni sağlam kolumdan tutup kaldırıyor ve kanla arasına mesafe koyuyor. "Hadi," diye bağırdı. "Şu pisliği de alıp git buradan. Ne yaptığına bir bak, halının her yerine bulaşmış."

Ağzım daha açılmadan ve onun çirkin suratını tokatlama dürtüsü hayatımı olduğundan daha fazla tehlikeye atacak bir şey yapmama neden olmadan, barmen elinde birkaç havluyla yanıma geliyor. Niko havluları ondan aldı. Birini elime öyle sıkı sarıyor ki neredeyse acıtacak ve kolumu başımın üzerine kaldırıyor.

"Buraya otur," diyor.

Dominika reddedildiği için kaşlarını çatıyor.

Elimi havaya kaldırarak oturuyorum ve ben daha gözümü kırpamadan Niko daha önce hiç görmediğim bir adamı oturduğu yerden kaldırıp yakasından tutarak sarsıyor.

"Seni lanet olası," diye homurdanıyor. "Defol git buradan. Ve asla geri gelme."

Saçları dökülmüş ve çukurlaşmış adam teslim olmak için ellerini kaldırır. "Sakin ol, adamım," diye yalvarıyor, davranışının haddini aştığının düşünülmesine şaşırmış bir halde. "Sadece yardımla biraz eğleniyordum."

Ayağa kalkmış olan arkadaşlarına bakar. Ama ona hiç dikkat etmiyorlar.

Alekseev kardeşlere odaklanmışlar, tedbirsiz arkadaşlarıyla aynı muameleyi görmek için sırada olup olmadıklarını görmek için bekliyorlar.

Destek alamayan adam birkaç adım atarak salonun çıkışına doğru bakıyor. Belli ki bir daha geri dönmeyeceği mesajını almış ama aynı zamanda canlı çıkma konusunda da endişeli görünüyor.

Endişeleri yersiz değildir. Bir sonraki anda Niko'nun gözlerindeki öfke, adamın yüzünün ortasında kapalı bir yumruğa dönüşür.

Tökezleyerek geri çekilir, burun deliklerinden bahçe hortumu gibi kan akar ve arkadaşlarının

içine düşer.

artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyor. İçlerinden biri onu kollarının altından tutup sürükleyerek dışarı çıkarır ve kapı arkalarından çarpılır.

Diğer arkadaşları koro *halinde "Özür dilerim", "O adam pisliğin teki", "Bu pisliğin parasını biz ödeyelim"* ve *"İyi misiniz hanımefendi?"* diye karşılık verirler.

Niko adama vurduğu elini silkeliyor, parmaklarını açıp kapatıyor ve bana dönüyor. "Elini göreyim, Charleigh. Dikişe ihtiyacın olabilir."

O kadar hızlı değil.

Beni savunmaya gelmiş olabilir ama 'yatırımının' kusursuz kalmasını sağlama zevkini ona tattırmayacağım. Sağlam elimle ayağa kalkıyorum, odanın dönmesine neden olan sersemliği görmezden geliyorum ve Dominika da dahil olmak üzere hepsinin yanından koşarak geçiyorum. Koridor boyunca kan damlatmaya dikkat ederek odama doğru ilerliyorum. Umarım leke bırakır. Gittiğimde beni hatırlamalarını istiyorum.

OTUZ- E Ğ İT

CHARLEIGH

Elimin kanaması durduğunda, odamdaki tüm havlular kanla kaplanmış, muhtemelen mahvolmuş ve benim umurumda bile değildi. Sadece havlular değil, yatak örtüm, yerler ve temizlemeye çalıştığım banyo lavabosu ve küveti de kırmızıya boyanmıştı.

Burayı ve sahibi olan canavar kardeşleri sikeyim. Burada bulunduğum süre içinde mahvedebildiğim kadar mahvetmeyi planlıyorum.

Ne bana ne de küçük kız kardeşime saygı duyuyorlar, hele babama hiç duymuyorlar, beni borçlarını ödemeye zorluyorlar ve Evie'yi de 'koleksiyonlarına' katmakla tehdit ediyorlar.

Lanet kontratlarını imzalamış olmam umurumda değil. Başka seçeneğim yoktu. Ben buna 'gönüllülük' demem. Kıçımı öpebilirler.

"Alo?" diye sesleniyor biri kapımdan.

Baktım ve Niko'nun içeri baktığını gördüm. Kahretsin, o kapıya bir kilit lazım.

Ama yine de yatağında doğruluyorum ve bir anlığına hayatımı unutmak için Spotify'ı kapatıyorum. "Merhaba," diyorum.

Kendimi saçımı düzeltirken ve tişörtümü düzleştirirken buluyorum. Sert adam rolüm buraya kadarmış.

Odanın karşısında duruyor, kollarını kavuşturmuş. Sanki gelip gelmeyeceğinden emin değilmiş gibi.

İç

nd Benden para kazanmaktan bahsederken utangaç davranmak için komik bir zaman.

e. Evie'yi okuldan almak için kapıdan çıktığım gün, ayrılmak çok kolaydı. Kabul ediyorum, ben Hatta gerçekten gizlice kaçmaya çalışıyordum. Dürüst olmak gerekirse, müdürünü sakinleştirir sakinleştirmez geri gelmeye niyetliydim. Ama güpegündüz çıkıp gitmek bu kadar kolaysa, neden gecenin köründe, kulüp nispeten sessizken, adamlar uyurken ve güvenlik gevşekken denemeyeyim ki?

Odayı geçip bana doğru gelen Niko'ya bakıyorum, uzun bir gün geçirmiş gibi elini boynunun yan tarafına sürüyor ve kararlılığım parçalanıyor.

Bundan nefret ediyorum. Lanet olsun nefret ediyorum.

"Görünüşe göre burada birini katletmişsiniz," diyor etrafına bakarak.

Bir an için bu dağınıklığa kızacağından endişelendim. Ama sonra umurumda olmadığını hatırlıyorum. En azından pek değil.

Omuz silkiyorum. "Evet, bir sürüngen kıçını çimdiklediğinde ve düşüp kırık camla kendini kestiğinde böyle olur."

Elimdeki son temiz havluya sardığım elimi kaldırıyorum. Dış tarafındaki kan kurumaya başlıyor, bu da bana artık yaramdan akmadığını gösteriyor. Bu bir

İyiye işaret. En azından dikiş ihtiyacım olmayacak.

"Elin daha iyi mi?" diye soruyor, yatağımın kenarına oturarak. Kendini evindeymiş gibi hisset, dostum.

Kendime kibar olmam gerektiğini hatırlatıyorum ve ona utangaç bir yarım gülümseme atıyorum.

Bana kovdukları adamın nasıl ömür boyu yasaklı olduğunu falan filan anlatmaya başlıyor, sanki umurumdaymış gibi onurumu o kadar cesurca savunuyorlar ki, düşüncelerim kaçmaya geri dönüyor. Ama bu sadece Pops ve Evie'yi şu anda olduklarından daha kötü durumda bırakır.

Diğer tek seçenek buralarda takılmak ve adamların benim için ne planladığını görmek. Gerçi bir fikrim olduğundan oldukça eminim.

Ya da... kardeşler ve Dimitri arasındaki gerilimi tırmandırmanın bir yolunu bulup birbirlerini yok etmelerini sağlamak. Bunu gerçekten yapabilir miyim? Onları birbirlerine düşürüp ölümüne dövüşmelerini sağlayabilir miyim?

Bu birinci sınıf düzeyde bir kumazlık olurdu.

Ben seçeneklerimi değerlendirirken Niko büyük, kanlı havlunun içindeki elimi tutuyor ve yavaşça açıyor. "Hey. İyi görünüyor. Kanaması durdu. Ama bak, bunu tekrar açmamak için dikkatli olmalısın."

Cebinden bir rulo gazlı bez çıkarıyor. "Hadi gel. Şunu yıkayalım, sonra sararım."

"Sanırım bir izciydin, ha?"

Elimi hafifçe akan soğuk suyun altına sokarken gülüyor. Cehennem gibi acıtıyor. "Tam olarak bir izci değilim. Ama biraz ilk yardım biliyorum. İşimde çok işe yarıyor."

Elimdeki kurumuş kanı başparmağıyla hafifçe ovarak kendini kesiyor. Kan hemen hemen bittikten sonra bile büyülenmiş gibi ovmaya devam ediyor. Boğazımı temizlediğimde kendine geliyor ve elimi kanlı bir havlunun temiz bir köşesiyle silmeye başlıyor. Sonra gazlı bezi etrafına sarıyor, kesiğin olduğu yerde birkaç koruyucu katman oluşturduğundan emin oluyor.

Artık temiz ve sargılı olan elimi tutmaya devam ederken, dudaklarına götürüp parmaklarımdan birini öperek beni şaşırtıyor. Sonra ilerleyerek başparmağıma ulaşana kadar her birini teker teker öpüyor.

Dokunuşu o kadar hoş ki, yapmam gerektiğini bildiğim tek şeyi yapamıyorum - elimi onunkinden çekip hemen siktirip gitmesini öneriyorum. Ona odamdan çıkmasını ve beni rahat bırakmasını söylemeyi hayal ediyorum ama kelimeler dudaklarımdan asla geçmiyor.

Onun yerine, gözlerim kapanıyor. Ondan ve kardeşlerinden, aptal kulüplerinden, adi müşterilerinden, babamı kumara alıştırdıklarından ve o kadar çok borcu biriktirmesine izin verdiklerinden nefret ettiğimi söylemiyorum. Bana ne yaparlarsa yapsınlar Evie için kötü haberlerle sonuçlanacağını, çünkü dünyada onu umursayan tek kişinin ben olduğumu.

Ona, aileme verdikleri zararın babamın borcuyla orantısız olduğunu, bunun gülünç olduğunu ve 'yüzlerini kurtarma' ve 'büyük adam' olma arzularının onları bir grup pislikten başka bir şey yapmadığını söylemiyorum - dünyanın kendilerini tanımasını istedikleri alfa erkekler değil.

Bunları onunla paylaşıyor muyum?

Tabii ki hayır. Anlaşılan ben de en az Alekseev'ler kadar götün tekiyim, çünkü gözlerim kapalıyken Niko parmak uçlarını öpüyor, bir adım daha yaklaşp dudaklarını öpüyor.

Ve evet, ben de onu öpüyorum.

CHAPTE R OTUZ DOKUZ

CHARLEIGH

Durmak yok. Yani, durmam gerektiğini biliyorum. Ama bu, hayatta mantığın hiçbir amaca hizmet etmediği zamanlardan biri. Sorumluluk mu? Pencereden dışarı. İyi muhakeme?

Sanki hiç var olmamış gibi, acınası hayatımda bir gün bile.

Şu anda, kesinlikle güzel bir adam parmağını çenemde gezdiriyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve tek umursadığım şey bu. Dünyanın geri kalanı etrafımda parçalanabilir ve ben bunu umursamam çünkü sadece bu adamın dikkatini çekmekle kalmadım, aynı zamanda beni öpmesini de sağladım.

O yüzden siktir git, evren.

Bir an için geri çekiliyor ve ben gözlerimi açıyorum. Tek kelime etmeden, küstahça bir hareketle kemerini çözüp pantolonunu açarak beni tekrar şaşırtıyor. Gömlek kuyruklarının arasından uzanarak, sert ve damarlı, şişkin, mor bir ucu olan ereksiyonunu çıkardı.

Ona cehenneme gitmesini mi söyleyeyim? Onun fahişesi olmadığını mı? Tabii ki hayır.

Elini omzuma koyuyor ve nazik bir baskıyla ne istediğini bana bildiriyor. Ve ben de bunun için buradayım.

Tanrı beni affetsin.

Kirli havlulardan birini alıp dizlerimi sert banyo fayanslarından korumak için altlarına koyuyorum. Niko'ya tam orada, gözümün önünde bakıyorum ve birkaç kez daha -sanırım hâlâ lisedeydim- bir erkeğin ereksiyonunu emdiğimi hatırlıyorum. Fena değildi, korkunç değildi ama bir daha yapmaya hiç hevesli olmadım.

Şansım olduğundan değil. Bir aydan kısa bir süredir birlikte olduğum sözde erkek arkadaşım korkup kaçtı. Görünüşe göre ailesine, babasının rehinci dükkânı olan bir kızla çıktığını söylemek istememiş. Onlar için yeterince saygın değildi. Ondan sonra erkeklerle uğraşmadım. Çok fazla sorun vardı.

Ama bu farklı. Neden bilmiyorum ama öyle.

Niko'yu ağızımda istiyorum, böylece geceleri kendime dokunduğumda telefonumda izlediğim porno sitelerinde gördüğüm gibi onu tatmin edebilirim. İnlediğini, sert nefes aldığını ve patladığında adımı söylediğini duymak istiyorum.

Gerçek hayatta -Aleksievs'ten önce- beni rahatsız edebilecek herhangi bir utangaçlık veya tereddüt yok.

"Devam et. Al bakalım güzel kız," diyor sessizce.

Ona baktığımda ve o da bana gülümsediğinde, sanki iyi ve itaatkâr biriymişim gibi,

omurgamdan aŖađı bir beklenti ürpertisi yayılıyor. Buna bayılıyorrum.

Elimi, parmaklarımın buluşamayacağı kadar şişman olan çevresine doluyorum ve damlanın tadına bakmak için öne doğru eğiliyorum

ucunda berrak bir sıvı vardı.

"Mmmm," diye inliyorum, onun kadar kendimi de şaşırtarak. "Güzel bebek bundan hoşlanıyor, ha?"

Ona bakıp başımı sallıyorum. Kahretsin, karmakarışık sarı saçları ve sakallarıyla o kadar yakışıklı ki, özlemimin baş döndürücülüğüyle aklımı kaçırıyorum.

"Hoşuma gidiyor. Seviyorum," diye fısıldıyorum, sanki bunu söylediğimi kimsenin duymasını istemiyormuşum gibi.

Çenemin altına bir parmağını vuruyor. "Ne güzel, ne güzel bir kız. Şimdi o güzel ağzını aç."

Övgüsüyle büyülenmiş gibi, dudaklarımı ayırarak sikiinin başının dudaklarımın arasına yerleşmesine izin veriyorum. Şaftının başlangıcı olan büyük, pürüzsüz başını ve çıkıntısını kabul ediyorum. Derin bir nefesle onu daha çok içime çekiyorum.

Ama görünüşe göre, yeterli değil.

KIRK HAPTE R

CHARLEIGH

"Hadi ama," diyor tanımadığım sert bir ses tonuyla, "sana sakso çekmeyi öğretmiyorum bebeğim.

Ya bunu iyi yaparsınız ya da benim kadar iyi olmayan birinin size öğretmesi gerekir."

Donup kalıyorum ve başımı kaldırdığımda gözlerinin koyu renk yarıklara dönüştüğünü görüyorum. Bu gerçekten Niko mu? Bana tekrar hırlayana kadar, kötü sözlerini engelleyebilecekmişim gibi gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Erkeklerle olan bu mu? Onlara biraz zevk veriyorsun ve daha fazlasını mı talep etmeye başlıyorlar? Aç hayvanlar gibi?

İyi. Eğer istediği buysa, alacağı da budur. Ve eğer beni dev ereksiyonuyla boğmak istiyorsa, belki bu da iyidir.

Belki beni boğarak öldürür. Acıma son verir.

Onu düşündüğümünden daha derine, daha derine götürüyorum ve keskin sözlerinin aksine kalçalarını hafifçe sallıyor, hafifçe nabız atıyor ve ağzıma girip çıkıyor. Saniyeler içinde korkutucu sesi unutuluyor ve ben onun tadını çıkarıyorum, o anda dünyada ona kendini iyi hissettirmekten başka bir şey istemiyorum.

Çünkü bu güçtür.

Durumum üzerinde pek bir etkim olmayabilir. Aslında, durumum üzerinde *hiçbir* gücüm yok. Ama bu an üzerinde gücüm var. Erkekler sikleri tarafından yönetilir, boşalma ve tohumlarını saçma ihtiyaçları vardır ve genellikle bu fırsat için hiçbir şeyden vazgeçmezler.

Bunun benim için işe yaramasını sağlayacağım. Niko'nun beni sevmesini sağlayacağım, sadece ağzımda olduğu süre için bile olsa. Ona unutamayacağı bir şey vereceğim ve bunun için bana tekrar tekrar gelecek.

Bana bağımlı hale gelecek ve ona sunduğum şey mütevazı olsa da, onsuz yaşayamayacak.

Sahip olduğumu bilmediğim bir güçle, boğazımın arkasına çarpıp beni boğana kadar onu daha derine çekiyorum. Gözlerim sulanıyor, rimelim çorba gibi nehirlerle dönüşüyor ve tükürük ağzımın kenarlarından çeneme doğru akıyor.

Anı mahvetmemek için ikisini de sildim.

Çenemi kaldırıyor, böylece bakışlarımız kilitlenmişken onu emmeye devam edebiliyorum, eğer varsa savunmasız bir pozisyon. Birlikte sallanıyoruz ve onun orgazmının sanki kendi orgazmımmış gibi arttığını hissediyorum. Patlamaya yaklaşıyor ve hepsi benim yüzümden.

O kadar yüksek sesle hırlıyor ki banyo fayansında yankılanıyor ve boğazımdan aşağı patladığında, bir an için boğuluyorum, tıpkı porno filmlerdeki gibi yutabildiğimi yutuyorum.

Bu sırada Niko gözlerini açık tutuyor ve benimkilere kilitleniyor, ama yüzünün geri kalanı bozuluyor, önce kızgınmış gibi, sonra acı çekiyormuş gibi ve sonunda ağzı yüz buruşturmadañ beni bir ödöl gibi vuran bir kükremeye geçiyor, özellikle de bir gülümsemeye döñüştüğünde, kalbimi çarptıracağ kadar büyük bir gülümsemeye.

Tam çekildiğinde ve ben nefesimi tuttuğumda, yatak odamın kapısı uçarak açıldı. Niko'nun hâlâ sert olan sikinin önünde diz çökmüş, boğazımdan aşağı inmeyip çenemde ve göğsümde kalan az miktardaki meniye temizliyordum.

"Vay anasını. Sanırım elin seni çok fazla rahatsız etmiyor," diye gürlüyor Kir, kulaktan kulağa gülümseyerek.

Bir an için bu kadar yaramaz, bu kadar hayvani bir şey yaparken yakalandığım için utançtan küçük bir topun içine yuvarlanmak istiyorum.

Çok eğlenceli.

Bu saf zevk için. Adamın zevki. Ve benim, buna hiç şüphe yok.

Kendimle ve hünelerimle gurur duyarak genişçe gülümsüyorum. Utanmıyorum. Hem de hiç.

Neden utanayım ki? "Bu benim ağabeyim değil mi? En azından onlardan biri," diye gülüyor Niko, kendini gizlemeye çalışmadan

pantolonuna geri soktu.

Sağlam elimi tutuyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Bacaklarımdaki kan dolaşımı geri dönerken bir an sallanıyorum ve ona temiz bir havlu uzanıyorum. Sonra yaralı elim sayesinde hiç havlu olmadığını hatırlıyorum.

Oh iyi.

Kir bize yaklaşıp Niko'nun sırtına bir tokat atıyor ve yüzümdeki bir lekeyi siliyor. "Tanrım, ikiniz birlikte çok tatlısınız," diyor.

Kalbim küt küt atıyor. Şaka yapıyor elbette, ama ya "birlikte" olsaydık? Ya bu adamlardan herhangi biriyle birlikte olsaydım? Çok yakışıklılar, her gözeneklerinden güç ve güven sızıyor. İnsanları harap eden kararlar veren ruhsuz adamlar ama onlarla, herhangi biriyle birlikte olsaydım, beni dünyanın kötülüklerinden korurlardı. Bir daha asla korkmama gerek kalmazdı.

Onlar bana yardım ederdi. Ben de onlara yardım ederdim.

Benim gibi biri - hoş, düşünceli, ahlaken dürüst - hayatlarına mükemmel bir denge getirmez miydi?

Aman Tanrım. Nasıl da dibe batmışım.

"Merhaba Kir," diyorum başımı çapkınca eğerek. Bir deneyeyim bari. "Biz sadece-"

Sözümü kesti. "Sevgilim, bana kendini açıklamak zorunda değilsin. Ama bana bir fikir verdin."

Aman Tanrım.

"Benimle yatağa gelmeye ne dersin güzelim?"

Parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor ve bu bir yandan çekerken bir yandan da iyi hissettiriyor.

Cennet gibi, hatta.

"Hadi bebeğim," diyor parmağını bükerek.

Sanki bacaklarımda kendi aklı varmış gibi onu takip ediyorum. Azgın, akılsız bir robot gibi bir ayağımı diğerinin önüne atarken tüm şüphelerim pencereden uçup gidiyor. Tıpkı Niko'ya yaptığım gibi ona da kendini iyi hissettirmeliyim. Onun da bana ihtiyaç duymasını sağlamalıyım.

Kravatını gevşetiyor ve içimdeki gıdıklanma daha da artıyor. "Uzan, güzelim. Ve o eline dikkat et. Bir gün daha yaralanmak yok, tamam mı?"

El mi? Elimi unutmuşum. İçinde bulunduğum koşulların pek de parlak görünmediğini kesinlikle unuttum. Ve eğer biraz daha acı ya da endişenin olmadığı o zamansız, mutluluk verici durumda yüzebilirsem, o zaman varım.

KIRK BİRİNCİ HAFTA

Niko

Kir, Charleigh'nin eşofmanını kalçalarından aşağı indirir indirmez ve ben onun güzel, çıplak amına bakar bakmaz, tekrar sertleştim, o kadar hızlı ki acıtıyor.

Güzel bir acı. Sevdiğim türden bir acı. Ve daha fazlasını istiyorum.

Az önce bu kadının boğazına patladım ve şimdi lanet olası azgın bir genç çocuk gibi yeniden sertleştim.

Bu kadının bana yaptıkları. Sessiz saygınlığı ve nezaketinin hemen altında gizlenen ateşli tutkusu rüyaların malzemesi.

En azından benimki.

Elbette, bazı erkekler yüzlerine tokat atılsa incelikten anlamayacak türden kadınlardan hoşlanır. Ben öyle değilim. Abartısız kadınlar özeldir. Gizemlidirler. Sürprizleri vardır. Onlarla ilk tanıştığınızda size her şeyi anlatmazlar. Bunun için uğraşmanız gerekir.

Geri çekiliyorum ve Kir'ün ceketi ile kravatını yerde, Charleigh'nin diğer kıyafetlerinin olduğu yığının içinde görüyorum. Bir kalçasının iç kısmına ve diğerine öpücükler konduruyor ve Charleigh'i şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi kıvranırken bırakıyor. Hafif gülümsemesi tatlı ve lezzetli ve tehlikeli bir an için onun benim olduğunu hayal ediyorum. Sanki burada, kulüpte kalıcı bir demirbaşmış gibi. Benim yanımda olduğu bir yer. Her zaman.

Babasının borçlarını ödemek için kullanılmıyor.

Beni bakarken yakalıyor ve biraz sakinleşiyor, başının altına bir yastık çekiyor ve sonra bir el uzatıyor. Kir iç bacaklarını kemirirken ben aceleci adımlarla odayı geçiyorum ve onu öpmek için eğiliyorum.

Elimde değil. Onu buraya geri getirdiğimiz geceden beri dudaklarını tatmak istiyordum ve şimdi tattığıma göre tekrar istiyorum.

Bizler, kardeşlerim ve ben, onunla oynamamalıyız. Kız için planlarımız var ve onu taze ve masum tutmamız gerekiyor. Ama onun yanındayken kendimi kontrol edebiliyorsam ne olayım. Ellerimi kendime saklamak için yapabileceğim tek şey bu.

Kardeşlerim de farklı değil.

Vadik'in uyarılarına rağmen onların da aynı şekilde hissettiğinden eminim.

Aklımın bir köşesi bana buradan defolup gitmemi söylese de, dudaklarının benim dudaklarımdaki tadı uzaklaşmak için fazla güzel, fazla tatlı. Ölümcül bir zehirle lekelenmiş olsaydı bile kendimi durduramazdım.

"Çok güzel, çok güzel bir kız," diye mırıldanıyorum, bir elimi göğüslerine götürdüğümde meme uçlarının ilgimizden sertleştiğini görüyorum.

Ve lanet olsun, eğer kendi aletim daha fazlası için yalvarmıyorsa, yine açgözlü küçük bir piç gibi, dışarı sarkıyor

Pantolonum olduğu gibi duruyor.

Aslında, tüm bu kıyafetleri siktir et. Charleigh'nin dudaklarından ayrılıp soyunuyorum. Kardeşlerim arasında en derli toplu olan benim; ceketimi ve kravatımı bir sandalyenin üzerine koyuyorum, ardından gömleğimi ve diğer kıyafetlerimi, son olarak da boxer'larımı. Eğer Kir, Charleigh'nin kalçaları arasında o kadar meşgul olmasaydı, benimle dalga geçerdİ. Umursadığımdan değil.

Ve bunu yaparken bakışlarım onu hiç terk etmiyor. Kulüpte uzun süre kalmayacak, bu yüzden yapabiliyorken onun tadını çıkarmayı biliyorum.

"Niko, şuna bir bak," diyor Kir.

Yatakta Charleigh'nin bacakları arasında diz çöktüğü yerin yanında duruyorum. Piç herif kızın amcığını açmış, pembe ve sulu bir halde klitorisini birinci ve orta parmağının boğumları arasında gezdiriyor.

"Dikkatli ol kardeşim," diye uyarıyorum.

Nefis bir ikram olabilir, ancak onun en iyisi, onun için en fazla ödemeyi yapmaya istekli olan kulüp üyesi için ayrılmıştır.

Ve bekaretini.

KIRK İKİ HAFTA

Niko

"Merak etme Nik," diyor Kir. "Gel de şu klitorisi gör."

Charleigh'nin amının tepkisini izliyorum. Geçen gün Vadik onunla oynarken görmüştüm, ama yemek masasının diğer tarafındaydı ve kendimi rahatlatmak için biraz mahremiyet için oradan çıkmak zorunda kaldım.

Ama yakından bakıldığında Mona Lisa'yı aptal bir sanat tarihi kitabı yerine Louvre Müzesi'nde görmek gibi. Yüce bir mükemmellik. Tanrı'dan bir armağan. Eğer Tanrı'ya inansaydım.

Ağabeyim pembe düğmesini yoğurup çekerken Charleigh onun altında daha sert kıvranıyor. "Bu klitorisi deldirmeliyiz," diyor Kir. "Sen ne dersin?"

Ben cevap veremedim Charleigh başını yastıktan kaldırdı. "Ne?" diye ağlıyor. "Tatlım," diyor Kir, onun endişesini elinin tersiyle iterek. "Büyütülecek bir şey değil. Kadınlar bunu her zaman yapar."

"Acıyor mu?" diye soruyor, Kir diliyle onu okşarken başını yastığa bırakıyor. "Acıyor, bebeğim.

Tabii ki acıyor. Ama bana anlatılanlara göre korkunç bir şey değil. Ayrıca, acı iyi, değil mi?" Yatakta onun yanına oturup ağrıyan aletimi okşayarak soruyorum.

Acıdan bahset.

"Mmmm, çok iyi," diye fısıldıyor Kir bacaklarının arasından.

"Bir piercing ile amın olduğundan daha da güzel olacak," diyorum, aklıma bir fikir geliyor.

"Kir. Güzel kızımızı elleri ve dizleri üzerine yatıralım."

Kardeşim yüzünü Charleigh'nin bacaklarının arasından çekip gülümsüyor. "İşte başlıyoruz bebeğim," diyor onu ters çevirerek.

Charleigh dizlerinin üzerine çöküyor, sonra ne olacağını görmek için etrafına bakınıyor. Ve daha önce defalarca yaptığımız gibi, çünkü *yaptık*, ağabeyim kendini onun başına yerleştiriyor ve neredeyse gözüne sokacak şekilde sertleşmiş aletiyle arkasına yaslanıyor. Bacaklarım yataktan sarkacak şekilde onun altına giriyorum ve üzerime çıkarken tatlı amını yüzüme doğru çekiyorum.

Charleigh şaşkınlıkla çığlık atıyor ve sonra gülüyor. Sesi çabucak kesiliyor çünkü eminim şu anda ağzı kardeşimin sikiyle dolu ve çıkarabildiği tek ses yalamak ve höpürdetmek.

Ve onun tam olarak bunu yaptığını duymak beni tekrar patlatmak istememe neden oluyor.

Sırt üstü yatarken, bir kolumu Charleigh'nin kıkına doluyorum ve onu o kadar yakın ve sıkı çekiyorum ki, tatlı amcığı neredeyse beni boğuyor. Boştaki elimle sikimi sertçe okşuyor, sıkıyor, serbest bırakıyor ve boşalmamı olabildiğince uzun süre tutmak için okşuyorum.

Uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Amına birkaç parmağımı sokmayı her şeyden çok istiyorum ama bekaretini bozma riskini göze

alamam.

Ne kadar istesem de.

Bu yüzden klitorisini emmeye ve parmağımın ucu içeri girene kadar göt deliğinin etrafında küçük daireler çizmeye odaklanıyorum.

Güzel kızımız çılgına dönüyor, kızışmış bir köpek gibi kalçalarını sallıyor, daha fazlasını istiyor, hayır, talep ediyor.

Ama ona vermiyorum.

Onu istekli bırakmak istiyorum. Muhtaç. Daha fazlası için geri gelmesini.

Ve kardeşimin sesinden anladığım kadarıyla, şimdi tamamen ona odaklanmış durumda, poposuna değil. Bulduğum noktadan göremiyorum ama neredeyse yataktan fırlamak üzere olduğundan -bu noktada benim bile dayanmam gerekiyor- Kir'in yükünü ağzına boşaltmak üzere olduğunu anlıyorum.

Manyak gibi kükremesi biter bitmez, odağımı Charleigh'nin klitorisine geri veriyorum. Birkaç dakika içinde üstümde kasılıyor, yüzüme sürtünüyor ve nefesimi kesiyor. Son bir nefesle, bir çığlık atarak titriyor.

Aynen öyle. İşte bizim kızımız.

KIRK ÜÇÜNCÜ HAFTA

Niko

"Bütün eğlenceyi kaçırdın, ezik."

Vadik masasından başını kaldırıyor. "Ne? Charleigh'i kaçırın adamın ağzını burnunu kırdın mı?"

Kir ve ben birbirimize baktık.

"Bu belli Vad. Gerçi alt kattaki çocuklar bunun icabına baktı."

İkimize de kaşlarını çatmış, işini böldüğümüz için sinirliydi. Şerefsizin bir sakinleştirici hap alması lazım. "O zaman kıyafetleriniz nasıl bu kadar dağıldı?" diye soruyor çenesiyle işaret ederek.

Önce kendime, sonra Kir'e bakıyorum. Evet, kırıış kırıış, buruş buruş bir haldeyiz. Ama aynı zamanda deliler gibi gülümsüyoruz.

Ateşli bir kızın ağzına boşalmaktansa, gerçekten de birinin ağzını burnunu kırmış gibi mi görünüyorum?

"Gerçekten mi?" diye soruyor hepsini bir araya getirdiğinde. Kardeşim tam bir Einstein'dır.

"Bakın, sizi pislikler, Charleigh söz konusu olduğunda biraz kontrollü olmalısınız. Onu yakalayan ezik gibi olmayın."

Gözlerimi deviriyorum. Elimde değil. "Yanlış hatırlamıyorsam, geçen gece onunla şov yapan sendin. Vad, Pandora'nın Kutusu'nu açtın. Ve şimdi hepimiz boku yedik."

Başını sallayarak masasına bakar.

"Ondan hoşlanıyorsun, ha?" diye soruyor, ayağa kalkıp bana doğru yaklaşarak.

Omuz silkiyorum. "Kimin yok ki? Bana ona karşı koyabilecek bir erkek göster.

Sen de dahil."

Bana yaklaştı, her zamanki korkutma taktiği. Ama artık çocuk olmadığımızı unutuyor. Bir zamanlar beni yerimde tutmak için işe yarayan şey yıllar önce sona erdi, ne kadar sık denerse denesin.

"Muhtemelen uğramadığın iyi oldu Vad," diyor Kir. "Senin huysuz kışından ölesiye korktuğunu söyleyebilirim."

Büyük kardeş kendisiyle dalga geçilmesinden hoşlanmaz.

Vadik'in alt çenesi kayıyor ve dişlerini gıcırdattığını biliyorum. Sertçe. Son zamanlarda bunu daha çok yapıyor.

"Hey, klitorisini delmek hakkında konuşmuştuk. Ne düşünüyorsun?" Onu kışkırtarak sordum.

Dudaklarını birbirine bastırır, masasındaki votka dolu bardağı alır ve odanın öbür ucuna fırlatır, koyu renkli ahşap duvara çarpıp sıçrar.

Birileri bu pisliği temizlerken çok eğlenecek.

Vadik'in ofis kapısının alınması odadaki gerilimi bir kademe düşürüyor. Dominika bize katılıyor ve gerilim tekrar yükseliyor.

Tabii ki.

Bu onu sevmediğimiz anlamına gelmiyor. Kulüp için çok çalışıyor ve biz çocukken babam onu işe aldığından beri sadık bir çalışan oldu.

Ama zor biri olduğuna şüphe yok. Hatta bazen o kadar baş belası oluyor ki kardeşlerimle onu daha ne kadar yanımızda tutacağımızı merak ediyorum. Babamın ona iyi bakmamızı istediğini biliyorum. Bunun için kendine göre sebepleri vardı.

Bizim aynı yükümlülüğümüz yok.

"Dominika," diyorum selamlaşırken. Çoğu insana nasıl olduklarını ya da günlerinin nasıl geçtiğini sorabilirim.

Dominika'ya karşı böyle bir hoşluk yok. Olsaydı bile, iyi bir gün geçirip geçirmediği umurunda olmazdı.

Yirmi yıldan uzun bir süre babanızın metresi olan kadını tarafsız bir gözle görmek zor.

Direkt konuya giriyor. "Charleigh için önümüzdeki hafta sonu yapılacak açık artırmaya hazırız. Fazla vaktimiz yoktu ama en yüksek gelirli üyelerimizle görüştüm. Dünyanın dört bir yanından geliyorlar ve birkaçı Zoom üzerinden sanal olarak katılacak."

Ona sarılsam mı yoksa defolup gitmesini mi söylesem bilemedim.

Kardeşlerim ve benim yapmak üzere olduğumuz şeyin gerçekliği beni vuruyor. Erkekler -bir sürü erkek- Charleigh'de benim gördüğümün aynısını görecektir ve onu en az benim kadar isteyecekler. Belki daha fazla. Ve bu ayrıcalık için para harcayacaklar. Hem de çok.

Bu ağızda ekşi bir tat bırakıyor. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Doğru zaman değil. Birincisi, Dominika'nın kardeşlerim ve ben söz konusu olduğunda zayıflık olarak algılanabilecek hiçbir şeyi bilmesine gerek yok ve ikincisi, Vadik ve Kir'in düşüncelerimi ifade ettiğimde onları duymaya hazır olduklarından emin olmak istiyorum. Korkarım şu anda hazır değiller.

Dolar işaretleri görüyorlar ve kardeşlerimin paradan daha çok sevdiği çok az şey var.

"Teşekkür ederim Dominika," diyor Vadik. "Bunu bir araya getirmek için sana fazla zaman vermediğimizi biliyorum."

Büyük harcama yapanlarımızı bir araya getirdiğiniz için sizin için güzel bir ikramiye olacak."

Paradan bahsedilince Dominika'nın ağır boyalı yüzü aydınlanıyor. "Seve seve yaparım. Charleigh'nin henüz bilmediğini varsayıyorum. Kaderini öğrendiğinde onu görmek çok... eğlenceli olacak."

Dominika sırtıyor, duman lekeli dişleri o kadar çürük ki gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum ve tek düşünebildiğim bebek yiyen bir cadıya benzediği, ne kadar acımasız ve nefret dolu olduğu.

Yani, kardeşlerim ve ben kesinlikle aziz değiliz. Ancak başkalarının acı çektiğini görmekten de karşılıksız bir zevk almıyoruz.

O gider gitmez, kapalı kapı onun ucuz parfümünü tamamen yok etmemişken, kardeşlerime dönüyorum. "Biliyor musunuz? O kaltaktan nefret ediyorum. Ondan ne zaman kurtulacağız?"

Bu konuşmayı bir kere yaptıysak, yüz kere yapmışızdır. Ve Vadik her zamanki cevabını veriyor, Kir de başını sallayarak onaylıyor.

"Hadi ama Niko, devamlılık için ona ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. En azından kulüp daha sağlam bir zemine oturana kadar. Bunu başardığımızda tekrar konuşuruz. Ama şu anda hiçbir yere gitmiyor."

O haklı. Ona ihtiyacımız var. Bu da ona daha çok kızmama neden oluyor. Charleigh'i gönderip Dominika'yı yanımızda tutuyoruz.

Bu çok ters bir şey.

KIRK DÖRDÜNCÜ HAFTA

Niko

"Birinin ona söylemesi lazım. Charleigh kendisini neyin beklediğini bilmeyi hak ediyor," diyorum.

Kir, Vadik'in masasının karşısındaki sandalyeyi kapıyor ve gerinerek arkasına yaslanıyor. Rahat davranmaya çalıştığını biliyorum ama o da benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalı.

Tanrım, kız bekâretini satın almak isteyen bir herife açık artırmayla satılmak üzere olduğunu bilmeyi hak ediyor. Düşündükçe yumruklarım sıkılıyor, ben de onları pantolonumun cebine sokuyorum.

Bu bir iş anlaşması, kendime hatırlatıyorum. Hepsi bu.

"Gerçekten hiçbir fikri olmadığını mı düşünüyorsun? Yani, bu kadar bilgisiz mi?" Vadik sorar.

"Eh, bırak Dominika söylesin ona. O zaten onun sorunu."

Lanet olsun, bazen onu tokatlamak istiyorum.

"Dominika söylemeden önce ben söylemek istiyorum. Kadın onu korkutmaktan çok fazla zevk alacaktır."

Şimdi görebiliyorum, Dominika gülüyor ve Charleigh'e sadece sineye çekmesini söylüyor.

"Sence ona kim teklif verir? Yani, gerçekten teklif verir mi? Büyük paralar gibi mi?" Kir soruyor. "Çok para edebilir. Yani, o kirazı patlatmayı umursamazdım. Şampiyon gibi sakso çekiyor. Sadece hayal edebiliyorum-"

"Dur," diye bağıriyorum, kendimi şaşırtarak.

Ve kendimi de kızdırdım. Kendimi ele verdim, lanet olsun.

Kir hiç istifini bozmadı. "Bak küçük kardeşim, ben de ondan hoşlanıyorum. Bal gibi tatlı. Ama o bizim değil.

Bunu aklında tutmalısın." Ona

ters ters baktım.

"Tabii..." diye devam ediyor, "onu satın almak istiyorsan başka." Oda bir an için sessizleşir.

"Söz konusu bile olamaz," diyor Vadik ayağa kalkarak. "Üyelerimizden toplayabileceğimiz türden bir paraya sahip değilsiniz. Çok fazla insan yok. Hadi bakalım. Yapacak işlerimiz var. Hepimizin."

"Alexei'nin ziyarete geleceğini duydum," diyor Kir ayakta Vadik'e katılırken. "O yaşlı piç kurusu," diye kıkırdıyor.

Yüce İsa. Bu iyi bir haber değil.

Alexei eski kafalıdır. Yaşlı ve eski kafalı. Rusya'dan babamdan önce geldi ve bazı iş anlaşmalarında ona yardım etti. Alekseev ailesinin hâlâ kendisine borçlu olduğunu düşünüyor ve

babamla arkadaş olduğu için kulüpte VIP gibi davranıyor. Aksini düşünmesine izin vermiyoruz, ama sonunda yere yığılıp öldüğü gün bizim için mutlu bir gün olacak.

Charleigh'i öğrendiğinde, onu kendisi için isteyecektir. Parasını ödeyebilir.

Onu. Bizim gruptaki en zengin milyarder.

Yani, kardeşlerimin ve benim paramız var. Ama bu adamın *ciddi* parası var. İsteddiği zaman istediği her şeyi alabilecek türden bir para. Bir jet, bir yat, bir ada.

Birçok kişi tarafından arzulanan genç ve güzel bir bakire.

Kahretsin, kendi deyimiyle diğer *serserilere* ne kadar zengin olduğunu göstermek için ona teklif bile verebilir.

Kıskançlıklarını kazan. Onun düşünce tarzına göre, kıskançlık eşittir saygıdır.

En çok oyuncağı olan, ya da değerli bir şeyi olan kazanır. Alexei kazanmayı sever. Ve genellikle kazanır.

Vadik derin bir nefes alıyor ve kardeşimle benim arama bakıyor. Bir şeyler biliyor. Bize söylemek istemediği bir şey.

Ya da *bana* söylemek istemediği bir şey.

"Size bir haberim var çocuklar," diyor.

Lanet olsun. Alexei'nin bu Charleigh olayını öğreneceğini biliyordum. Ne kadar öderse ödesin, onu almasına izin veremem. Vermeyeceğim.

Söylentilere göre, 'edindiği' son bakire onun sert muamelesi yüzünden hastanelik olmuş ve daha sonra artık çocuk sahibi olamayacağını öğrenmiş.

Bunun doğru olup olmadığını hep merak etmişimdir. Demek istediğim, *Pakhan* dedikodu ve saçmalıkları bastırmaya çalışsa da, bu kadar çirkin bir hikaye her zaman boru hattından geçecektir.

"Ne, Vadik? Ne demek *haber*?" diye sordum.

Sakin ol. Sakin ol.

"Görünüşe göre Dominika ona kızla ilgili her şeyi anlatmış. Ona fotoğraflarını ve her şeyi göndermiş. O da önleyici bir teklif yapmış."

KIRK BEŞİNCİ HAFTA

CHARLEIGH

Muhtemelen babamın rehin dükkanının bir yılda kazandığından daha pahalıya mal olan bir şişe şarap servis ediyorum ve bir anlığına yaslanacak bir şey bulmak için bara geri dönüyorum. Salon henüz çok yoğun değil - gündüz içenlerin gittiği ve happy hour kalabalığının henüz gelmediği o ara zaman. Bu insanların işi bittiğinde, genellikle akşamın erken saatlerinde, muhtemelen evlerine, eşlerine ve çocuklarına koşmak için, onların yerini sabahın her saatine kadar ayrılmayan erkekler alıyor.

Bunlar ölümüne çalışanlar. Bu vardiyada garsonluk yapıyorsanız, sürekli çalışacağınıza güvenebilirsiniz. Mola yok, tuvalete gitmek için bile. Ama şikayet etmiyorum. Kabul etmememiz gerektiği halde, bu adamlar bahşiş veriyor, hem de çok cömertçe. Bu yüzden yatağımda paramı sakladığım küçük bir delik açtım. Bir şekilde Evie'ye ulaştığından emin olmalıyım.

Muhtemelen birkaç bin doları bir çocuğa emanet etmek iyi bir fikir değil, ama onu yanımda tutamam ve babama vermeyeceğimden eminim. Ondan parayı ikimiz için bir kenara koymasını isteyeceğim. Kim bilir isteğimi yerine getirecek mi yoksa tamamen boş mu verecek? Son bir yıldır çok değişken biri oldu. Aslında her zaman dengesizdi ama son bir yıldır daha da kötüleşti. Kavgalar falan. Hiç yapmadığım şeyler.

Bu da bunları neden yaptığını anlamayı zorlaştırıyor.

Ona zorluk çıkarmıyorum. Etrafında bununla ilgilenen yeterince insan var. Sadece onu desteklemeye çalışıyorum ve ona harika şeyler yapacağını bildiğimi hatırlatıyorum. Hazır olduğunda.

Salon şu anda sakın olduğu için barın arkasından su şişeme uzanıyorum ve bir yudum alıyorum. Ne yazık ki, Dominika üzerime gelmeden önce bitirmemiştim bile.

Çoğu zaman salonun dışında kalıyor, kulübün diğer bölümleriyle ilgileniyor, ancak striptizciler daha geç saatlere kadar devam etmiyor, bu yüzden sanırım bana zor anlar yaşatmaktan başka yapacak bir şeyi yok.

Ne iğrenç bir kadın.

"Bardan in. Şimdi."

Dirseğimi bardan kaldırıp esas duruşa geçiyorum. İstedığinin bu olduğundan tam olarak emin değilim ama başka ne yapacağımı da bilmiyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor ve arka plandaki barmen bunu daha önce görmüş gibi başını sallıyor. "Seni bir daha böyle yakalamayayım."

Kafasına bir içki dökmek ve tüm o makyajın yüzünden kayıp gitmesini izlemek çok tatmin edici olurdu.

"Sorun değil Dominika," diyorum, ayaklarıma bakarak pişmanlık numarası yapıyorum. "Bir daha olmayacak."

Kefaretimden tatmin olmuş bir şekilde odayı inceliyor ve bir şey gördüğünde yüzü aydınlanıyor.

Tek dolu masamız pahalı bir şişe şarabın tadını çıkarıyor.

"Söylesene Dominika, Stacey'i bir süredir görmedim. Nerelerdeydi?" diye sordum.

Şimdi düşünüyorum da, Stacey'i bana kulüple ilgili bir şeyler anlatmaya başladığı günden beri görmedim, gizli gibi görünen bir şey, Dominika tarafından bölündüğümüzde. Buralarda olmaması garip. Parası çok iyi olduğu için çok fazla vardiya aldığını sanıyordum. Belki de tatildedir?

Striptizciler tatil yapar mı?

Dominika kollarını kavuşturdu ve beni küçümsedi. Tabii ya. Bana normal, saygın, düz bir cevap verse ölür müydü? "Stacey'nin nerede olduğu konusunda endişelenme. İnsanlar buraya her zaman gelip gider. Onları bir ya da iki kez görebilirsin, sonra da giderler. Kimseyle arkadaş olmaya zahmet etme. Sana hiçbir faydaları dokunmaz ve bir şeye ihtiyaçları olduğunda sana sırt çevirirler."

Alay ediyor, çirkin bakış açısını paylaşmış olmaktan memnun. Hayatımda hiç kimseden nefret etmedim. Ama şimdi ediyorum.

"Stacey'nin burada uzun süre çalıştığını sanıyordum. Striptizci olarak.

Değil mi?" Bana karşı çok nazikti. Ona ne olmuş olabilir ki?

Dominika gözlerini deviriyor. "Sana söylediğim gibi, insanlar buraya girip çıkıyor. Bunu öğreneceksin. Aslında burada da uzun süre kalmayacaksın. Ama muhtemelen bunu zaten biliyorsundur, değil mi? Alekseev kardeşler sana söyledi, değil mi?"

KIRKINCI BÖLÜM- S I X

CHARLEIGH

Midemde bir şeyler gıcırıyor ve kendimi bara sabitlemek istiyorum. Ama tekrar dokunmaya cesaret edemiyorum. "Hayır, bana kesin bir şey söylemediler. Babamın yükümlülüğünü yerine getirmek için burada ne kadar kalmam gerektiğini merak ediyordum. Bitirmeye o kadar yakın mıyım?"

Lütfen evet de, lütfen evet de. Kursuma geri dönebilirim. Sınıfta biraz zaman ve bir sınav kaçırdım ama telafi edebilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Ve Luci bana yardım edecek.

Ama Dominika sadece gülüyor, rütbeli nefesini kusuyor. "Tatlım, hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Ne hakkında ipucu?

Başımı yavaşça sallıyorum, ağzım bir anda konuşamayacak kadar kurudu.

Bunu gerçekten duymak istiyor muyum? Yoksa karanlıkta kalmak daha mı iyi olur?

"Tanrım, heyecan verici haberleri neye sakladıklarını bilmiyorum." Bana söylememesi gereken bir şey söyleyecekmiş gibi etrafına bakınıyor. Kendimi destekliyorum. "Babanın borçlarını ödemek için açık artırmaya çıkarılacaksın. Kısa etek ve yüksek topuklarla birkaç saat kokteyl yapmanın onun yükümlülüklerini ortadan kaldıracağını mı düşündün? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kendisinden tekrar etmesini isteyeceğim çünkü söyledikleri o kadar çirkin ki onu yanlış duyduğuma eminim. Duymuş olmalıyım. Ama hayır, bir an için düşündüğümde, onu yüksek sesle ve net bir şekilde duydum.

Keskin bir cisim olsaydı, boynuna saplardım.

Saçmalıyor ve beni korkutmaya çalışıyor. İşte bu kadar korkunç. Boş, insanı insan yapan şeylerden yoksun, bizi diğer hayvanlardan ayıran her şeyden yoksun.

Bir şeyler geveliyor, dudaklarının hareketini izliyorum. Ama hiçbir şey duymuyorum.

Hiçbir şey söyleyemiyorum. Sonunda sesimi geri alıyorum ve araya giriyorum. "Bir dakika. Ne... ne demek *açık artırma*?"

Gülümsüyor ve ben onun iğrenç suratındaki kendini beğenmişliği silmek istiyorum. Eğleniyor.

Çok fazla eğleniyor. Beni yakaladı ve bunu biliyor.

Ellerini kalçalarına vuruyor. "Gerçekten bu kadar aptalsın," diye azarlıyor. "Açık artırma, bir şeyin en yüksek teklifi verene satıldığı yerdir. Ve bu durumda satılan şey sen ve bekaretindir."

Anlaşma *bu* mu? Ödemeleri *bu* mu?

Babam bunu biliyor mu?

Soyunma odasındaki Stacey de dahil olmak üzere herkes bunu biliyor mu? Ben hariç mi?

Denge için barın kenarına tutunuyorum. Dominika'yı kızdırıp kızdırmaması umurumda değil. Üyelerin gözü önünde bayılırsam onu çok daha fazla kızdıracağımı fark ettim.

Kelimeleri zihnimde parçalanmış ve düzensiz bir şekilde yuvarlanıyor.
Açık artırma.

Ben.

Ve bekaretim.

Satılık.

Çünkü babam o kadar çok borçlandı ki, ancak beni pazarlayarak ödeyebildi. Yapamam...

Yapmayacağım...

Annem utanırdı. Çok utanırdı.

"Dominika, tam önünde sallanıyor olmamı görmezden gelerek devam ediyor: "Bu akşam seninle tanışmaya gelen çok özel biri var, seninle çok ilgileneceğini düşündüğüm biri. Aslına bakarsan, şu sıralar seninle birlikte olacağından şüpheleniyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi, çünkü elbette, salonun kapısı açılır. Özel dikim takım elbiseli, uzun boylu, iri yapılı iki adam içeri giriyor ve birini arıyormuş gibi odayı tarıyorlar. Birbirlerine başlarını sallıyorlar ve üçüncü bir kişiyi kapıdan içeri sokmak için dönüyorlar.

Trol gibi yaşlı bir adam içeri giriyor ve adamların her biri onun bir tarafını tutuyor, kısmen ondan emir almaya, kısmen de düşerse onu desteklemeye hazır görünüyorlar.

Bu da kim?

Miyop bir şekilde Dominika'ya doğru yöneliyor, muhtemelen onun ateşli kıızıl saçlarının cazibesine kapılmış olacak ki bakışları bana kayıyor.

Ve sanki odada başka kimse yokmuş gibi, doğrudan bana doğru yöneldi.

KIRK HAPTE R - S E V E N

CHARLEIGH

Dominika'nın sevinçle üzerime attığı bomba gibi haberin etkisindeyim, sanki piyangoyu kazandığımı haber veriyormuş gibi gözleri parlıyordu. Dehşetini bana yansıttığı için o kadar heyecanlıydı ve sanırım bunu yaptığında biraz daha uzun boylu durdu, kendinden o kadar memnundu ki.

Dizlerimin üzerine çöküp merhamet dileseydim ve gözyaşlarımı topuklu ayakkabılarının üzerine akıtsaydım çok daha mutlu olacağından hiç şüphem yok.

Ve sanki bir sığır parçası gibi *açık artırmaya* çıkarılacağım haberi yeterince dehşet verici değilmiş gibi, su üzerinde yürüyormuş gibi davranan bir trol benden hoşlanmış gibi görünüyor.

Sanki anlaşma yapılmış gibi. Satış yapıldı ve alıcı teslimatı bekliyor.

Düşüncelerim, sadece ilk ismini -Alexei- kullanan bu adam ile kardeşler tarafından uğradığımı hissettiğim ihanet arasında gidip geliyor. Samimi anlarımızın hiçbir anlamı yok muydu? Gelirken gözlerimin içine bakmadılar mı?

Peki ya benim *gücüm*?

Aptalca onlar üzerinde sahip olduğumu sandığım güç.

Planım onları Dimitri'ye karşı kışkırtmak, karşılıklı yıkım noktasına

kadar. Bu insanların nesi var?

Ve Alexei. Cidden, insanlıktan nasibini almamış böylesine sevimsiz biri nasıl oldu da bir odaya girdiğinde insanların önünde eğilip ayaklarını öptüğü bir güce erişti?

Gerçekten. O geldiğinde, güzel şaraplarının tadını çıkaran birkaç kulüp üyesi konuşmayı bıraktı. Anlamadığım ifadelerle kısa bir süre birbirlerine baktılar, sonra ayağa fırladılar ve ona doğru gülümsediler.

Tüm bunları kısa bir an içinde gözlemliyorum çünkü ondan sonra, romatizmalı gözleri beni lezzetli bir yemekmişim gibi inceleyen önümdeki yaratığa odaklanmam gerekiyor.

Buna karşın, bugün ilk kez olmamakla birlikte, kusmamak için elimden geleni yapıyorum.

Alexei'nin teni -adını her düşündüğümde ürperiyorum- sağlıklı bir sarı-gri. Kabarık yüzünde çıkıntılı benler var ve az sayıdaki saçı kafasının üzerinde taranmış, bir tür yağlı maddeyle tutturulmuş.

Bunu biliyorum çünkü topuklu ayakkabılarımla başının tepesine bakabileceğim bir yükseklikte.

Dumanlı sesinden şehvet damlıyor ve duman lekeli parmağını çıplak pazumda gezdirdiğinde istemsizce geri çekiliyorum.

Çürümüş bir çöp parçasına dokunmak gibi. Ve muhtemelen onun iğrenç kıcı hakkında böyle hissettiğimi bilmiyordur.

Doğal olarak Dominika hemen orada, beni ona doğru itiyor.

"Charleigh," diye mırıldanıyor. "Senin hakkında çok şey duydum." Sesi düz ama yağlı ve tenimden aşağı akıyor, kanayana kadar kaşımak istediğim kokulu, yapışkan bir kalıntı bırakıyor.

Bir kez daha, bir tür uyarı zili gibi midem bulanıyor.

Dominika'ya bakıyorum, o da tabii ki gülümsüyor. Bütün bunların arkasında o var. Gün gibi ortada.

Böyle grotesk bir adamın etrafındakilerde -Dominika'nın yaltaklanması ve kulüp üyelerinin ilgisi- nasıl böyle bir tepki yarattığı beni aşıyor. Ama biraz daha düşündüğümde, sanırım öyle değil. Bu dünyayı ve onun tuhaf tuhaflıklarını öğreniyorum.

İhtiyacın olan tek şey para.

Ve ne kadar çok şeye sahip olursanız o kadar iyi. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Güç ve saygının kazanılmaktan ziyade satın alındığı burada kural budur.

"Kim bu iğrenç adam? Ve neden beni rahat bırakmıyor?" Daha sonra Niko'ya soruyorum. Tanıdık bir yüz görmenin verdiği rahatlama ile beni açık artırmada satmak istediği için onu kalbinden bıçaklamanın cazibesi arasında gidip geliyorum.

Niko bana bakıyor ama tam olarak odaklanmış değil ve gözlerimdeki yalvarışı görmediği açık.

Asıl soru, yardım etmek için bir şey yapabilir mi?

Yardım etmek için bir şey yapacak mı?

Lütfen, lütfen bu uyandığım bir kabus olsun. Belki de dua eden bir insan olmalıydım, annem gibi inançlı biri.

Bu ona çok iyi geldi.

Ne kadar dua edersem edeyim beni bu durumdan kurtaramayacak, zaten Tanrı da söyleyeceklerimi duymak istemiyor.

Tanrıya şükür annem ailemizin ne hale geldiğini görmek için burada değil. Eğer hala burada olsaydı, bu onu kesinlikle öldürürdü.

Niko'nun biraz umut, umut olmasa da bazı içgörüler sağlayabileceğini düşünmüştüm. Ancak tepkisini ya da tepkisizliğini görünce pek emin olamadım.

Bir şey arıyormuş gibi salonda etrafına bakınıyor. "Ona kuralları hatırlatırım," diyor dikkati dağılmış bir şekilde. "Ben... Bugün halletmem gereken bazı şeyler var."

Sonunda bana bakıyor ve onda farklı bir şey var, daha önce görmediğim bir şey.

Karanlık ve soğuk. Sert. Dudakları seğiriyor, istemsiz olduğuna

eminim. "Niko? Neler oluyor?" diye soruyorum.

Odanın öbür ucundaki barmen, doldurduğu içkileri almam için bana el sallıyor. Ona yalvaran bir bakış fırlatıyorum, bunu okuyabileceğinden hiç emin değilim ama Niko'yla birkaç dakika daha geçirebilmek için çaresizim.

Çenesini ovuşturuyor, sonra saçlarını geriye doğru kazıyıp alnından uzaklaştırıyor. "Önemli bir kargo içeren bir sevkiyatın kayıp olduğu haberini aldık. Şu anda başka bir şey için zamanım yok."

Gözlerinde bir pişmanlık parıltısı görüyorum ya da belki de bunu görmeyi o kadar çok *istiyorum* ki hayal ediyorum. Ama kabalığı gerçekten her şeyi anlatıyor. Onun öncelikleri var ve benim de onlardan biri olabileceğimi düşünmek saflık ve aptallık olur.

"Ne tür bir kargo, Niko?"

"Silahlar," diyor basitçe. "Gitmek zorundayım."

Geri çekilişini izledim. Salonda ne arıyordu? Pahalı şaraplar içen adamlar ve Dominika tarafından yaltaklanan ve sonunda korumaları olduğunu anladığım adamlar tarafından izlenen trol Alexei dışında salon neredeyse boştu.

Niko'nun beni kontrol etmek için uğradığına inanmak istiyorum. Doğru, şu anda bana ayıracak zamanı yok. Onun

işle ilgilenmek için.

Ama bir bağlantımız var. Değil mi?

Evet, bir müzayede bağlantısı.

Kulüpte yapılan işlerin yanı sıra, adamların silahlarla ilgili iş anlaşmaları da olduğunu düşünmek beni ürpertiyor.

Silahlar.

Babam silah alıp sattığı için silahlarla biraz haşır neşir oldum. Onun için bu her zaman işinin gerekli bir parçası oldu ve bu yüzden ateşli silah ruhsatı aldı. Dışarıda çok fazla silah var ve insanların paraya ihtiyacı olduğunda, bunlar hızlı bir şekilde nakde dönüştürülebilir.

Ama hiçbir zaman dükkânın tezgâhının arkasındaki bir kutuda kilitli iki ya da üç taneden fazlası olmazdı. Ve Niko bir sevkiyattan bahsediyor.

Bir sevkiyatta ne kadar var?

Barmenin bana uzattığı kokteylleri bırakıyorum ve neredeyse Vadik'e çarpıyordum.

"Affedersiniz," diyorum kibarca gülerek.

Ama sanki çarpışmamızı istiyormuş gibi yolumdan çekilmiyor. Ne tuhaf bir adam.

"Ofisime gelin lütfen," diyor.

KIRK YAŞ ÜSTÜ

CHARLEIGH

Salonun etrafına bakıyorum. Gidersem Dominika kızar mı?

"Merak etmeyin," diyor Vadik. "Müşteriler bir sonraki kız gelene kadar barmenden kendi içkilerini alabilirler."

"Tamam," diyorum ve barmene kaşlarımı kaldırıyorum, o da bana her şey olağanmış gibi başını sallıyor.

Sanırım öyle. Eğer hiçbir şey gerçekten normal değilse, o zaman normal olmayan da yoktur. Öyle değil mi?

Vadik'i ofisine kadar takip ediyorum ve yolda Dominika bana yetişiyor. Bana ters ters bakıyor ama Vadik onu susturuyor.

"Bırak onu Dominika," diye hırlıyor hızını kesmeden. Vay anasını.

Ona sırtımı dönüyorum, ona söz geçirebildiğim için memnunum ve doğruyu söylemek gerekirse, kulüp müdüründen sadece biraz daha az korkutucu olan Vadik'e yetişmek için birkaç adım atıyorum.

Bu adamda ne var böyle? Alekseev kardeşlerin beni nasıl insan bile değilmişim gibi sattıklarının farkındayım ama Kir ve Niko'da... belli bir insanlık var.

Vadik, o kadar değil.

Ofisine girip kapıyı kapattıktan sonra, birkaç sayfa kağıt ve iki büyük bilgisayar ekranı dışında tertemiz olan devasa masasının arkasına oturuyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

Beni oturmaya davet etmiyor.

İyi. Burada alfa köpeği olmak istiyor. Başımızın üstünde yeri var. Burada sürünün en tepesinde olduğuma ya da olacağıma dair hiçbir hayalim yok. Olmak da istemiyorum.

Konuşmadan önce başını eğiyor, sanki beni etkisiz hale getirmek ister gibi. Belki de o sert dış görünüşünün altında bir parça çekicilik sakladığını kanıtlamak için.

İnanmıyorum.

"Görünüşe göre kardeşlerimden hoşlanıyorsun. Özellikle de Niko'yu."

Ona bakıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bana ne yapmak üzere olduklarını bildiğim için Niko'dan ya da diğer çocuklardan pek hoşlandığımı söyleyemem. Aslında onlardan nefret etmeyi tercih ederim ama bunu da başarabileceğimden emin değilim.

Vadik devam ediyor. "Bir süre önce Alexei ile ilgili endişeleriniz için ona başvurduğunuzu fark ettim." Oh. İşte bu.

"Ben... Ben yaptım. Başka ne yapacağımı bilemedim. Haddimi aştıysam özür dilerim. Sadece

adam beni korkuttu. Ve sanırım beni Dimitri'den koruduğun için belki de..."

Sözlerim azalıyor. Bu adamlar benim için bir bok yapmayacaklar. Benimle kavga etmelerinin tek sebebi

Dimitri güç oyunu içindi. O oyunda bir piyon olmaktan başka bir önemim yok.

Vadik masasına yaslanmış, ellerini dua eder gibi birleştirmiş. Ama dua etmiyor. Sadece duruş sergiliyor. "Sana kızgın değilim, Charleigh. İhtiyacın olduğunda yardım istemen sorun değil."

Tamam. O gerçek mi yoksa benimle dalga mı geçiyor? Çünkü kızgın görünüyor. Yoksa kıskanıyor mu?

Emin olmadığım için sessiz kalıyorum.

"Burada bazı şeyler oluyor, Charleigh. Önümüzdeki birkaç gün işler gergin görünebilir.

Belki daha uzun."

Vay be. Bana sır mı veriyor?

Bunu neden yapsın ki?

"Niko... bana silahlarla ilgili bir şey söyledi," diye girişimde bulunuyorum. İş anlaşmalarıyla ilgilenmiyorum ama ilgileniyormuş gibi yapabilirim.

Vadik başını sallar. "Dimitri'nin adamları kulübe geri döndüler, kardeşlerim ve benimle uğraşmakla övünüyorlar."

Bu bilgiyi duyunca kulaklarım dikildi. Onların dramına katkıda bulunmak için bir fırsat bulabilir miyim?

Vadik bir an için gülüyor ve sonra Dimitri'nin aptallığına inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Öyle mi?" Daha fazlasını söyleyeceğini umarak soruyorum.

Bu benim için ne anlama geliyor? Ve neden bana söylüyor?

O cevap vermeden ben devam ediyorum. Elimde değil. "Vadik, beni satın alacaklar mı? Ya da almaya çalışacaklar mı? Peki ya o adam... Alexei?" Sesim titreyerek soruyorum.

Bakışlarımı kaçırarak yere bakıyor, bu da her şeyi anlatıyor.

Bana ne olacağı umurunda değil ve evet, kıcımlı satıyorlar.

"Beni öldüreceksin," diye fısıldadım. "Beni korkunç, tehlikeli, deli adamlarla gönderiyorsun. Sonunda bir yerlerde öleceğim ve senin umurunda değil. Babamdan daha iyi değilsin. Aslında, daha kötüsün."

Normalde ayıyı dürtecek biri değilimdir. Ama Vadik'e bir şey yapmak istiyorum. Beni inciteceği gibi onu da incitmek istiyorum. Ve eğer sadece kelimelerim varsa, onu kullanacağım.

Ama kızmak ya da hakaret etmek yerine, ağzının köşesi bir tür çılgın gülümsemeye dönüşüyor.

Hoşuna gitti. Ona biraz sert çıkmam hoşuna gitti. Keşke daha fazla olsaydı. *O* da daha fazla olmasını isterdi.

"Anlıyorum," diyor. "Senin yerinde olmak beni de mutlu etmezdi."

Yüksek topuklu ayakkabılarım beni ne kadar öldürse de doğruluyorum ve omuzlarımı geriye çekiyorum. Güçsüz olabilirim. Ama kendime saygım var. Ve bunu elde etmek için buradaki diğer palyaçolar gibi para harcamam gerekmedi.

"Vadik, sen ve kardeşlerin beni satın alabilir misiniz?"

CHAPTE R KIRK DOKUZ

Vadik

Charleigh'nin sorusundan sonra ofisim alışılmadık bir süre sessiz kaldı, tek ses arkamdaki duvarı kaplayan pencerelerden birinin altında homurdanan eski bir endüstriyel radyatör.

Burası babamın ofisi olduğunda, masasını pencereden dışarıyı görebilecek şekilde konumlandırırdı. Bunun nedeninden hiçbir zaman tam olarak emin olamadım çünkü şehrin bu kısmında terk edilmiş depolar ve yabani otların istila ettiği otoparklar dışında pek manzara yoktu.

Ona hiç sordum ama belki de üyeleri içeri girerken izlemekten hoşlanıyordu? Bu çok mantıklı değil çünkü zaten her yerde kameralarımız var ve onları bilgisayar ekranından izleyebilirdi.

Mikey Amca yönetimi devraldığında hiçbir şeyi değiştirmede, çünkü burada neredeyse hiç vakit geçirmiyordu. Mikey'nin burayı yağmaladığı iki yıl boyunca Dominika burayı yönetti ve kızların soyunma odasının yanında kendine ait bir ofisi var, çünkü onlar her zaman onun ana sorumluluğu oldu. Babamın ona neden daha iyi bir ofis vermediği, örneğin manzaralı bir ofis, çünkü seçilebilecek çok yer var, onun için günlük buluşmaları için kolay bir yer olduğunu fark edene kadar kafamı karıştırdı. Penceresiz, oldukça ses geçirmez ve içeriden kilitli.

Her erkeğin metresi için istediği şey sanırım. Eğer senin olayın buysa.

Mikey ayrıldığında ve ben taşındığımda, masamı kapıya bakacak şekilde çevirerek işleri biraz değiştirdim. Benim tarzımda bir iş yapmıyor olsanız bile, bir insan neden sırtını kapıya dönmüş bir ofise sahip olur ki? Bu şekilde çok savunmasızsınız ve güvenlik endişeniz olmasa bile, ofisinize her gelen kişinin kim olduğunu görmek için arkanızı dönmeniz gerekiyor.

Ayrıca feng shui falan da kötü.

Charleigh'ye, "Gel, şuraya otur," diyorum.

Kasıtlı olarak büyük deri koltuğu alıyorum, kanepeyi ona bırakıyorum ki ona asıldığımı düşünmesin.

"Viski ister misin, Charleigh?" Kendime bir tane almak için odayı geçiyorum.

Cevap vermediğinde, kanepenin kenarında oturduğunu, ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturmuş, gergin bir şekilde oturduğunu görüyorum. İlkel ve düzgün duruşu, kokteyl için giydiği seksi küçük kostümle komik bir yan yana duruyor.

"Eee?"

Derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor, yanakları sevimli bir şekilde şişmiş, kararsızlığını ortaya koyuyor.

"Ben... Ben hiç viski içmedim."

Vay be. Bunu neden fark etmedim? Yolumun kesiştiği tipik parti kızlarından değil. Neden?

farklı düşünür müydüm? Muhtemelen ucuz light bira ve ara sıra beş dolarlık şarap içmeyi seviyordur. Sadece özel günlerde.

Ona küçük bir miktar döküp bir buz küpü ekliyorum. Bu tür şeyler, en azından ilk kez soğutulduklarında daha kolay içiliyor.

"Buyurun," diyorum, yanına oturmak için kendime yardım ediyorum. Onu biraz yalnız bırakmam gerektiğinin farkındayım ama siktir et.

Bardağı benden almaya çalışıyor ama elini iterek içkiyi dudaklarına kendim götürüyorum.

Sanki onu besliyormuşum gibi.

"Sadece küçük bir yudum al, güzel kız."

Yan gözle bana bakıyor, yüzü güvensizlikle dolu ve bardağın kenarını almak için dudaklarını aralıyor. Kehribar rengi sıvıdan küçük bir yudum ağzına akıyor ve tadına bakar bakmaz başını geri çekip bardağı itiyor.

"Ugh," diye homurdanıyor, ilk yanıkla şaşkına dönüyor, bir deri tabakasını kaybetmiş gibi dudaklarını tekrar tekrar yalıyor.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bak. İşte böyle yapıyorsun. Ağzını açacaksın ve içine akmasına izin vereceksin. Dudaklarında bekletirsen yanar. Şimdi beni izle." Onu korkutmamak için normalden daha küçük bir yudum alıyorum ama tarif ettiğim gibi viskinin ağzıma akmasına izin veriyorum.

Sıcaklığı rahatlatıcı ve lezzetli. Bunu bütün gün içebilirim.

Etrafım alkol ve diğer tüm alkol türleri ile çevrili olduğu için bunu yapmamam şaşırtıcı. "Tekrar denemeye hazır mısın?"

Kaşlarını çatıyor. "Olabilir. Eğer bardağı kendim tutabilirsem." Uzattım. "Buyurun."

Koyu renkli alkole bakıyor ve bir yudum daha alıyor, bu sefer dudaklarını es geçiyor, en azından elinden geldiğince. Bir yudum alıp hızla yutuyor. Bu sefer sadece biraz öksürüyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor.

"Al bakalım," diyerek yerime dönüyorum.

Kanepeye geri oturuyor, gözle görülür bir şekilde rahatlamış, alkolden mi, benimle daha rahat olmaktan mı, yoksa her ikisinden de mi bilmiyorum.

"Soruma cevap verecek misin Vadik?" diye soruyor, kaşlarını beklentiyle kaldırarak. "Ne hakkında?" Neyi kastettiğini çok iyi biliyorum. Sadece hıyarlık yapıyorum.

"Açık artırmam. Bana yardım etmenizi istiyorum. Ya beni satın alırsınız ya da iyi birinin almasını sağlarsınız."

Sorduğu için onu suçlamıyorum ve aslında buna saygı duyuyorum. Onun durumunda olsam ben de aynısını yapardım. Ama yardım edebilir miyim bilmiyorum. Çarklar çoktan dönmeye başladı ve işler benim elimde olmayabilir.

Ama bunu bilmesi için bir sebep yok.

C H A P T E R F I F T Y

Vadik

"Bunu düşünmek zorundayım, Charleigh. Şu anda... sanırım bildiğin gibi sorunlar yaşıyoruz." Hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama ilgisini göstermek için başını sallıyor. "Evet. Niko bahsetmişti."

"Dimitri'nin çetesi her zamanki gibi iyi bir şey yapmıyor. İşlerimize karışmanın yanı sıra kızlarımızda hastalık olduğu gibi saçma sapan dedikodular yayıyorlar."

Ortaokul seviyesindeki bu taktiğe gülmek zorundayım. Kızlarımız bu işin en temizleridir. Bunu sağlamak için lanet bir doktor tuttum.

"Bizi düşürmek için her şeyi yapar, kulübü bu kadar çok istiyor. Adam ateşle oynuyor. Ve korkarım ki yanmak üzere. Çok kötü bir şekilde."

"Ona elimi sürmediğimi söylediğin için senden intikam almaya mı çalışıyorlar?" Kahretsin, çok açık sözlü. Bunu sevdim.

"Kısmen, evet. Egosu bir yumurta kabuğu kadar kırılgan. Ama bundan daha fazlası var. Yıllardır küçük hakaretler olarak gördüğü şeyler. Bu tür şeyler."

Küçük bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Ben de hayatımın, muhasebecilik sertifikası için çalışmak ve küçük kız kardeşime ayak uydurmakla geçtiğini sanıyordum. İnsanların bana sırt çevirmesinden hiç endişe etmedim. En azından babam bunu yapana kadar."

Düşüncelere dalmış bir halde iç geçiriyor ve o daha geldiğimi görmeden ben odanın öbür ucunda, onun yanında oturuyorum. İlk birkaç yudumdan sonra viskisine neredeyse hiç dokunmamıştı, bu yüzden bardağı ondan aldım, buz şimdi erimişti ve kalanı geri aldım.

Sevmemesine şaşırmadım. Bu sonradan edinilen bir tat ve benim sevdiğim bir şey çünkü pürüzlerimi yumuşatıyor.

Charleigh'in pürüzleri yok. En azından şimdilik.

Ve sonra, kendime engel olamadığım için, ipeksi saçlarından bir tutam alıyorum ve oksijene aç bir adamın nefes alışıyla burnuma götürüyorum.

Sadece Charleigh'in sunabileceği türden.

Ve lanet olsun, çok güzel kokuyor. Onun gibi kızlar bunu yapar, hem de hiç çabalamadan. Tanıdığım diğer kadınlar gibi losyonlara ve iksirlere boğulmuyor, çok fazla çabalamaktan ya da bir erkeği neyin cezbedeceği konusunda birilerinin keyfi talimatlarına uymaktan suçlu değil.

Keşke bu kadınlara bunun parfüm olmadığını söyleyebilseydim.

Ama Charleigh. Temiz ve taze, basit bir eczane sabunu ve şampuanı gibi ve belki güzel bir el kremi.

Kardeşlerimi bu konuda uyardığımı biliyorum, Charleigh ile arkadaşlık konusunda. Ve şimdi bak

Ben.

Ben lanet bir
ikiyüzlüyüm. Ve
umurumda değil.

Başının arkasındaki tokayı çıkarıyorum ve saçları öne doğru yuvarlanarak yüzünü kısmen kapatıyor.

Aşağı bakıyor, bir peçe gibi arkasına saklanıyor, ben de onu kenara itip yüzünü bana doğru çeviriyorum. "O yüzü görmemi engelleme güzel kız. Buna izin vermeyeceğim. Hem de hiç."

Bakışları benimkilerle buluşuyor, gözleri ağır ağır kapanıyor ve rahatlıyor ve bunu yapmamam gerektiğini bilsem de - kardeşlerim ve ben ne yapmış olursak olalım - kendime engel olamıyorum, lanet olsun.

CHAPTER FIFTY- ONE

Vadik

Bundan nefret ediyorum. Kararlılığımın daha güçlü olmamasından nefret ediyorum. Ama şu anda burada, ofisimdeki kanepede, kollarımın arasında eriycekmiş gibi görünen bu güzel kadınla birlikte olmayı seviyorum.

Lanet olası ironi.

İlgimi çeken bir kadınla göz göze gelmeyeli uzun zaman oldu. Yani, becermek istediğim kadınlar görüyorum ve sık sık da beceriyorum, ama onlar yemeğe çıkacağım ya da ikinci kez göreceğim kişiler değil. Onlarla bir kadeh şarap eşliğinde konuşmaya çalışmayı hayal bile edemiyorum, bana neredeyse yürüyen bir cüzdan gibi bakan ve benim de taşaklarımı boşaltmanın bir yolu olarak gördüğüm bu kadınlarla. İkimiz de az ya da çok istediğimizi alır ve kendi yollarımıza gideriz.

Sonra Charleigh var. Sunacak çok şeyi var ama yine de birkaç gün içinde gidecek. Onu bir daha asla göremeyeceğim. Ona ne olacağını biliyor muyum? Bir dereceye kadar biliyorum. Erkekler, penisleri tarafından yönetilen doyumsuz erkekler, kendilerinden başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir şeyi ondan almak için inanılmaz miktarlarda para harcayacaklar. Bazıları için bu bir saplantıdır, bir bakirenin bekaretini bozmak, onu mahvetmek, böylece başka hiç kimse onun iddia ettikleri kısmına sahip olamaz. Bu onlar için kazanmaktır ve kazanmak her şeydir. Bedeli ne olursa olsun.

Bu adamlar hakkında bunu biliyoruz ve sonuna kadar kullanıyoruz. Biz sadece temel insan ihtiyaçlarını karşılıyoruz, yıllardır başarılı olan ve olmaya devam edecek sağlam bir iş stratejisi. Striptizciler, içki dağıtan muhteşem kızlar ve açık artırmalar, Mikey Amca'nın verdiği zarardan sonra kulübü yeniden sağlam bir zemine oturtacak.

Kardeşlerim *nedenini* sordular. İçki dükkânlarımız, kumarhanelerimiz ve güvenlik hizmetlerimiz kadar kârlı olmayan bir işimizi, kulübü neden bu kadar önemsiyorum, taşıdığımız uluslararası 'kargolardan' bahsetmiyorum bile? Kulüp günlerimizden ve gecelerimizden zaman alıyor, sayısız pislikle uğraşmamızı gerektiriyor ve bir de en iyi gününde bile zor olan Dominika var.

Kendime göre nedenlerim var ve bunlara Kir ya da Niko'dan çok daha fazla bağlıyım. Birincisi, bu kulüp babamın gurur ve neşe kaynağıydı. Burası arkadaşlarıyla kaynaştığı ve iş görüşmeleri yaptığı yerd. Amerika'da kendini kanıtladı, bu da ona sonsuz mutluluk getirdi. Kendi ülkenizi terk etmek kolay değildir, başınıza onunki gibi bir ödül konsa bile. Bir ayağı eski dünyada, bir ayağı yeni dünyada olduğu için Rusya'yı çok özliyordu ama ileriye bakacak çok şeyi varken nadiren geriye bakıyordu.

Kulübü canlı tutmamın ikinci ve belki de en önemli nedeni, ailemin öldürülmesi nedeniyle

Dimitri'den intikam almak istememdir. Bir noktada tökezleyecek ve onu burada, kulüpte elimizin altında tutarak, tökezlediğinde en önde ve merkezde olacağız. Adam akıllı değil, bu yüzden sadece zaman meselesi. Kurduğumuz tuzağa düşecek ve bundan kurtulmasının tek yolu da

Bacağını çiğniyor. Tanık olmak için sabırsızlandığım bir şey.

Charleigh yakında mülkümüzden, hayatımızdan ve şehvetli hayallerimizden gidecek. İçimde bir şeyler uyandırıyor ama benim olmamalı. Ya da kardeşlerimin. O başka bir amaca hizmet etmek için burada. Sonunun nereye varacağını muhtemelen asla bilemeyeceğim. Onu takip etmek benim işim değil. Kısa sürede bir sonraki müzayede kızına geçeceğim ve bu uzak bir anı olacak.

Yoksa öyle mi olacak?

Charleigh'i viskiyle beslemek yerine kıcımlı masama geri koymalıyım. Günün krizi *olan* kayıp silah sevkياتından başlayarak bazı işler yapmam gerekiyor. Ne kadar istesem de yaralarımı iyileştirme şansına asla sahip olamayacak olan bu kadından uzak durmalıyım. Yeterince uzun süre yanımda olmayacak ve karanlığıma dahil olmak isteyip istemeyeceğini kim bilebilir ki?

Eğer akıllıysa, yapmaz.

Ama Kir ve Niko'ya bilge bir ağabey gibi davranıp onlara söylediğim gibi Charleigh'den uzaklaşmak yerine, onu yavaşça kendime doğru çekiyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerinde ileri geri gezdirene kadar yaklaşıtıyorum, alay ediyorum ve onun saygınlığının hemen altında yaşadığından şüphelendiğim tutkuyu ateşliyorum.

Diğer erkekler onu mahvetmek istiyor. Ben onu yetiştirmek istiyorum, tıpkı bir bahçenin nefesinizi kesene kadar renk ve koku senfonisine dönüşmesi gibi. Nirvana'yı yaşadığınızı, hayatın sunduğu en iyi şeyleri tattığınızı ve artık sonrasında ne olacağının bir önemi olmadığını bilirsiniz. Dünyanın zirvesindeydiniz. Gidecek başka bir yer yok.

Ve bu sorun değil.

Yine de böyle bir hoşgörü olmamalıydı, özellikle de benim için. Çok fazla çirkinlik taşıyorum ve karakterimde hiçbir Charleigh'in telafi edemeyeceği kadar çok çatlak var. Onu yüz kere klonlasam bile yeterli olmaz.

İşte bu yüzden gitmeli.

Ancak o bunu yapana kadar, kendisini prenses gibi hissetmesini sağlayacağım. Sanırım hayatında pek çok kez prenses gibi davranılmadı ve bizim mülkümüzden ayrıldıktan sonra da muhtemelen öyle davranılmayacak.

Onu beceremeyeceğimi biliyorum, bu tamamen açgözlülük ve ters etki yaratır, ama ona verebileceğim başka zevkler de var.

Ve bana getirebileceği çok şey var.

"Ne kadar güzel bir kız." Öpücüklerimi boynundan aşağıya ve dar büstiyerinin yarattığı göğüs dekoltesine doğru takip ediyorum.

Bacaklarının arasına giriyorum ve onları ayırarak kısa eteğini yukarı itiyorum, yüzümü külotunun kasıklarına bastırarak tatlı kokusunu uzun uzun içime çekiyorum. Bu benim, hepsi benim, en azından şu an için. Kokusunu örten ince kumaşı yana kaydırıyorum ve küçük pembe klitorisi ortaya çıkıyor, açgözlülükle dikkat istiyor ve hatta kayarak kalçalarını yüzüme doğru ittiğinde daha da fazla.

Mesaj alındı.

Ellerimi poposunun altına kaydırıyorum, külotunu yakalıyorum ve bir ayak bileğinin etrafında durana kadar aşağı çekiyorum. Onu tekrar iyice açıyorum ve ıslak yarığına bir parmağımı sokuyorum. Nefes alıp titriyor ve sikim o kadar sertleşiyor ki pantolonumun içinde acıyor.

Çok ateşli.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum. "Kendine nasıl dokunduğunu göster bana."

Başını kanepeden kaldırıyor ve gözleri açılıyor, ciddi olup olmadığımı emin değilmiş gibi beni inceliyor. Hareket etmeyince elini tutup bacaklarının arasına koyuyorum ve ne yapacağını

görmek için orada bırakıyorum.

Bakire olabilir ama eminim mastürbasyon yapıyordur. Nereden mi biliyorum? Evinde kameralar var.

ve çoğu gece uyumadan önce kendisiyle oynuyor.

Tanrı onu sevsin.

Bakışları benimkilere kilitlenmişken, bir parmağını çıplak dudaklarının arasından geçirerek kışının yanaklarına kadar ulaşıyor, sonra iki parmağıyla daire çizdiği klitorisine geri getiriyor.

Ayrılmış bacaklarının arasında duruyorum ve pantolonumu açmak için uzanıyorum. Kemerimin ağırlığıyla ayak bileklerime çarpıyor ve boksörlerimi ağrıyan sikimi serbest bırakacak kadar indiriyorum.

Onu gördüğünde küçük dairelerini durduruyor, bir sonraki adımın ne olduğundan emin değil ve bana bakıyor, gözleri kapüşonlu, ağzı dolu ve ıslak.

Korkmuyor. Sadece merak ediyor.

"Devam et," diyorum, boyumu kökten uca okşayarak.

O bakarken elimi aletimin üzerinde aşağı yukarı kaydırıyorum ve onun amıyla oynamasını izliyorum.

Seğiriyor ve eli hızlanıyor. Ağız hafifçe açılıyor ama gözlerini sikimden ayırmıyor. Lanet olsun, tam burada onun üzerine boşalabilirdim. Ama önce onun boşalması gerek.

O zaman tohumumu dökeceğim.

"Hadi bebeğim," diye fısıldıyorum, "klitorisini okşa. Kendini boşalt."

Sanki talepkar sözlerim onu sınıra itiyormuş gibi, eli daha hızlı hareket ediyor. Bir saniye sonra titriyor, ağzından garip, gırtlaktan gelen sesler çıkıyor. Kalçaları kanepeden kalkarak parmaklarını daha sert itiyor.

Tek ihtiyacım olan buydu. Üzerine eğilip döllerimi tam amına fışkırtıyorum, ellerinden ve hafifçe aralanmış dudaklarının arasından akmasını izliyorum.

"Siktir, evet," diye homurdanıyorum, yükümün son kısmını boşaltıyorum.

Bir kolumla kanepeye yaslanıp nefesimi tutmaya çalışıyorum. Ben bunu yaparken o da elini ağzına götürüyor ve önce bir parmağıımızdaki sonra da diğerindeki sularımızı yalıyor.

Lanet olsun, başım belada.

ELLİ İKİNCİ HAPİS

CHARLEIGH

Vadik pantolonunu kapatıyor ve bar arabasından bana bir havlu getiriyor. Ellerimi ve üzerimdeki her şeyi siliyorum ve onu hiç kadın görmemiş gibi bakarken yakalıyorum.

Ne tuhaf bir adam. Çok huysuz ve soğuk ama yine de kayıp bir çocuk gibi bağlantı kurmaya can atıyor. Çıldırtıcı. Ve biraz da trajik.

"Merhaba," diyorum ve ikimiz de gülüyoruz.

Garip bakışlarını kırıyor ve ofisinin köşesini işaret ediyor. "Orada bir tuvalet var."

Bileğimdeki külotu tekmeliyorum ve eteğimi aşağı indiriyorum - en azından indirebildiğim kadar, çünkü çok kısa. Tuhaf, daha birkaç gün önce bu kadar utanmazca giyindiğim için utancımından ölmek isterken, şimdi artık fark etmiyorum bile. Sanki hayatım boyunca böyle giyinmişim gibi.

O heyecanla ayakkabılarımı çıkardım ve Vadik'in pelüş halıları üzerinde çoraplı ayaklarımla sessizce banyoya doğru ilerliyorum. Belki de kendi odama dönüp temizlenmeliyim ama ofisinden ayrılmadan önce en azından biraz şık olmak istiyorum. Kulübün doğası ve benim buradaki rolüm göz önüne alındığında, sanırım kimse için sürpriz olmayacak, ama yine de biraz özel olmayı tercih ediyorum. Sanırım bir noktada bunu artık umursamayacağım, tıpkı etrafta yarı çıplak dolaşmamı umursamadığım gibi. Kim bilir.

Kendimi Vadik'in banyosuna kapatıyorum ve kalın bir havlu alıyorum, birinin kendi banyomda sürekli değiştirdiği türden ve yüzüme su sıçratıyorum. Saçlarımı parmaklarımla tarıyorum ve altımı temizledikten sonra külotumu tekrar giyiyorum. Suyu akıtmaya devam ederek klozetin kapağını indiriyorum ve nefes almak ve kafamı toparlamak için oturuyorum.

Hayatımı mahvetmek üzere olan birine nasıl yakın hissedebildiğim beni aşıyor. Birçok açıdan berbat bir durum. Yine de bir araya geldiğimizde birbirimize *bağlıydık*. Gerçekten bağlandık. Ben onun orgazmını hissedebiliyordum, yemin ederim o da benimkini hissedebiliyordu.

Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum ve birkaç derin nefes almaya zorluyorum. Zihnimde dolaşan kafa karışıklığı ve çelişkili düşünceler korkunç ve böyle bir adamla - kardeşleri de dahil- yakınlaştığım için kendime vermek istediğim keder kahredici.

Eğer bu işten sağ çıkarsam, kendimden nefret etmeye başlayacak mıyım?

Ve bu en kötü şey olmaz mıydı? Kendime olan saygımı kaybetmek? Kendimden başka kimseden nefret etmemek?

Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum. Sadece bugünü atlatmam gerekiyor.

Damlayan musluğun sesi üzerine Vadik'in ofis kapısının açıldığını duyuyorum ve hemen

ardından gelen yüksek sesi Kir'in sesi olarak tanımlar.

"Birileri eğlenmiş gibi görünüyor. Sindirella kaçıp cam ayakkabılarını geride mi bıraktı?" Kir gülerek soruyor.

Kahretsin, ayakkabılarımı kanepenin yanında unutmuşum.

Vadik eşit şekilde cevap verir. Her zamanki gibi. "Siktir git, dostum. Ne istiyorsun?" "Hey, Niko'nun takviyeye ihtiyacı var. Hadi gidelim."

"Neden? Neler oluyor?" Vadik soruyor.

"Emin değilim ama sanırım kargoyla ilgili bir ipucu buldu ve Dimitri'nin karşısına destekle çıkmak istiyor."

Kulağımı kapıya dayamışken, sadece bir tabancanın doldurulduğunu tahmin edebildiğim bir tıkırtı duyuyorum.

"Hey," diyorum banyodan fırlayarak.

Kanepeye koşup ayakkabılarımı tekrar giydim.

"Biz çıkıyoruz, Charleigh," diyor Kir, Vadik de onu kapıya kadar takip ediyor. "Biliyorum," diyorum, hemen arkalarına takılıyorum.

Bir planım yok. Sadece neye dahil olduğumu görmek istiyorum. Ve neye karşı olduğumu. Bana izin verdikleri sürece.

Vadik ve Kir oldukları yerde durup önce bana sonra birbirlerine bakıyorlar, sanki her biri diğerinin odama dönmeme söylemesini bekliyormuş gibi.

İkisi de bir şey söylemiyor.

CHAPTE RELİ ÜÇ E

CHARLEIGH

Vadik ve Kir'i binadan çıkana kadar takip ediyorum ve önde şoförü olan büyük, karanlık bir cipin arkasına biniyoruz. Depoya dönüp bakıyorum ve Dominika'nın camdan dışarı baktığını, şoför gaza basıp yola çıkarken benim adamlarla ayrılışımı izlediğini görüyorum.

Bu kesinlikle onun kışını patlatacak. Ve en iyi tarafı, hiçbir şey söyleyemeyeceğini biliyor. "Niko'nun boyundan büyük işlere kalkıştığını mı düşünüyorsun?" Kir sanki ben orada değilmişim gibi kardeşine soruyor.

Beni tamamen görmezden geliyorlar, ki bu gayet iyi.

Peşlerine takılmama izin verdiklerine inanamıyorum ve dikkat çekmezsem ve sessiz kalırsam burada olduğumu unutacaklarını düşünüyorum. Sorularım var ama daha sonra sormak üzere dosyalıyorum.

Vadik derin bir nefes alır. "Çok derine dalmış olabilir. Biliyorsun, o bu işlerde yeni. Senin ve benim kadar uzun süredir bu işle uğraşmıyor. Babam onu uzun süre korudu. Niko ona yetişecektir ama Dimitri kendini toparladığında zorlu biri olabilir. Gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir kararlılığı var. Ölene kadar durmayacak."

Vadik ölümünden bu kadar rahat bahsedince içimi soğuk bir ürperti kaplıyor. Alekseev kardeşler için ofiste başka bir gün sanırım.

"Dimitri'nin adamlarının sevkıyatı durdurduğundan emin miyiz?"

Kulüptekine pek benzemeyen bir otoparka girdiğimizde Vadik camdan dışarı bakıyor - geniş, büyük çatlaklar ve çukurlarla bakım için gecikmiş ve tüm arabalar bir uca park edilmiş, onlarınki gibi köhne bir depoya en yakın.

"Başka kim olabilir?" Vadik soruyor. "Yetkililer değil, zaten bağlantımıza bunu kontrol ettirdik. Onlar dışında kim bizim işimize karışacak kadar aptal olabilir ki? *Pakhan* mutlu olmayacak. Düşük profilimizi korumak için barışı korumak için çok fazla baskı var. Dimitri tüm bunları mahvetmeye çok yaklaştı."

O zaman neden bu sorunu çözmek için *Pakhan*'a gitmediler? O bunun için değil mi?

Çok fazla sorum var. Ama şimdi zamanı değil. Vadik ve Kir'in bakışlarını bir kamyonun etrafında toplanmış bir avuç adama doğru takip ediyorum. Ne konuştuklarını tam olarak duyamasam da, sesler yüksek ve çok fazla el hareketi var. Ve bunların ortasında Niko ve Dimitri var.

Dimitri. İçinde bulunduğum durumdan kurtulmama yardım edecek mi?

Araç durdu ve Kir ile Vadik araçtan inmeye başladı. Kapı arkalarından kapanmadan önce Vadik bana döndü. "Orada kal, Charleigh. Arabadan ayrılman için bir sebep yok."

Kapı çarpıyor ve kilitler hemen yerine oturuyor. Dönüp şoföre bakıyorum ve o da bana başını

sallayarak emirleri başka kimseden değil kardeşlerden aldığını onaylıyor.
Ben de dahil.

Adamlar arasında işlerin kızıışması sadece bir an alıyor ve sürücü, sanırım takviye sağlamak için SUV'den ayrılıyor. Çıktığında, kapıların kilidi açıldı. Ve tekrar kilitlenmiyorlar. Vadik'in arabadan çıkmamam gerektiğine dair sözlerini hatırlıyorum. Ama bu dinleyemeyeceğim anlamına gelmiyor. Anahtar hala kontakta olduğu için camımı birkaç santim açıyorum ama ne dediklerini tam olarak anlayamıyorum.

Adımdan bahsedildiğini duyana kadar. Evet, kesinlikle adımlı duydum.

Açık görüşteki Vadik, ellerini biriyle anlaşmaya çalışıyormuş gibi iki yana açmış. Kardeşleri kaşlarını çatmış, konsantre olmuş, bekliyorlar ve Dimitri her zamanki alaycı gülümsemesini takınıyor. Hepsi o kadar dalmışlar ki, cipin uzak tarafından, göremedikleri, bir lastiğin arkasına çömelip daha iyi dinleyebileceğim taraftan çıktığını asla fark etmeyecekler.

Bir an için kaçmayı bile düşündüm ama bunun babamın ve dolayısıyla Evie'nin başına nasıl bir bela açacağını hayal ettim. Babam için o kadar endişelenmiyorum, artık değil, ama Evie farklı bir hikaye. Önünde bir hayat var ve her şeyi sağa sola karıştırmıyor olsa da, bunun sadece bir aşama olduğuna ve çıkış yolunu bulacağına inanmak zorundayım.

Bunun için bana
ihtiyacı var. Ama her
şey sırayla.

Arabanın kapısını yavaşça açıyorum ve dikkatlice dışarı süzölüyorum. Sonra, direksiyonun yanına çömelebileceğim şekilde arabanın sonuna doğru ilerliyorum ve kulak misafiri olduğum konuşmayı anlamaya çalışıyorum.

"Adamlarınızın işinizde ters giden her şey için neden beni suçladıklarını anlamıyorum. Belki de babanızın başarısından ders almalıydınız. Sizin yaşadığınız sorunları o hiç yaşamadı," diyor Dimitri, alay ederek, dörterek, iterek.

Davranışının ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil mi? Yoksa umurunda değil mi? Sanki ölmek istiyor gibi.

Keskin bir nefes alma sesi duyuyorum ve göremesem de kardeşlerden birinin bu sürüngene karşı kendini kaybetmemeye çalıştığını biliyorum. "Babamı bu işe karıştırmay, seni pislik. Hatta o pis ağzınla bir daha ondan bahsetme."

Bu adamlar Dimitri'den nefret ettiklerini söylerken şaka yapmıyorlar.

Ama sanırım biri ailenizi öldürüp yanına kâr kaldıysa siz de böyle olursunuz.

CHAPTE R FIFTE R- FOUR

CHARLEIGH

Tam o sırada Vadik'le uğraştıktan sonra saçımı sabitlediğim atkuyruğumda keskin bir çekiştirme hissediyorum. Acı o kadar ani ve keskin ki, tüm sessiz kalma çabalarımın rağmen küçük bir çığlık atıyorum. Ayaklarımı altına alamayacağım kadar hızlı bir şekilde tam boyuma çekiliyorum. Saçlarımdan asılı kalmış, ulaşabildiğim her şeyi tutmaya çalışıyorum.

Ancak saldırganım beni arabadan uzaklaştırırken kavrayabileceğim hiçbir şey yok. Kafa derim ve saçlarım vücut ağırlığımı desteklerken acı içinde çığlık atıyor ve kafamdan kopmaya başlamasının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Bunu daha önce de yaptıklarını söyleyebilirim. Beni yakalayan kişi yaptığı işkencenin sakat bırakıcı olduğunun farkında. Kollarımı çılgınca sallıyorum ama sadece çırpınıyorum. Bir silahım olsaydı bile, onu kullanacak kadar net düşünebileceğimden emin değilim. Ama tabii ki bir silahım olsaydı, bunlar olmayabilirdi.

"Vay, vay," diye gürliyor Dimitri kardeşlerle birlikte durduğu yerden. Bu sesi nerede duysam tanırım.

Saldırganım beni cipin gizli tarafından diğer adamların olduğu yere sürüklüyor. Dimitri ve yardımcıları gülerken, Alekseev'lerin her üçü de kızgın, gergin ifadeler takınmaktan ölümcül bir öfkeye dönüşüyor.

Bunun nedeni bana karşı hissettikleri bir koruma ya da sorumluluk duygusu mu yoksa Dimitri'nin onları alt ettiğini düşünmesi mi?

"Bu da ne-" diyor Niko.

"Cipte bekliyor olmalıydı patron," diye sesleniyor amirim Dimitri'ye. "Onu dinlerken yakaladım."

Adam beni adamların olduğu yöne doğru sürüklüyor ve ayaklarım hala sağlam bir şekilde altımda olmadığı için sarhoş bir insan gibi tökezleyip sendeliyorum.

"Bırak beni," diye bağıriyorum, çırpınmaya devam ediyorum, bunun işe yarayacağını ummaktan çok refleksim yüzünden.

Saçlarımın parça parça döküldüğünü, çırpınışlarımın ve çığlıklarımın acıyı daha da kötüleştirdiğini hayal ediyorum ama yine de teslim olmuyorum.

Kimsenin bana yardım etmesini bekleyemem. Kendi başımın çaresine bakmak zorundayım.

Sonra, bir anda, ıstırap sona eriyor. Çekiştirmeler, acılar ve özellikle de çığlıklarım tamamen durdu, acı bittiği için değil, nefesim kesildiği için. Aşağıdaki sert asfalta düştüm ve bir ağırlık gibi çarparak omuzlarımdan birini sıyırdım. Kafa derim hala yanıyor olsa da, en kötüsü azaldı. Şimdi kendi uzuvlarımdan oluşan buruşuk bir yığının içinde yatıyorum, yüzüm taşlı, kayalık otopark yüzeyine bastırıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım ve gördüğüm ilk yüz Dimitri'ninkiydi; gözleri bir yılanın gözleri gibi kısılmıştı.

Dişlerini avına geçirir. Ona uzanmalı mıyım? Zaten yanmakta olan bu ateşe körükle gidebilir miyim?

Ama Niko yanımda, beni kaldırıyor ve hem nefesimi hem de dengemi sağlamam için bana zaman veriyor.

Sonunda ayaklarımın üzerinde sabit durduğumda, hala gitmeme izin vermiyor. İçine gömülme, kollarından birinin altından kayma ve onu omzuma doğru çekme dürtüsü çok güçlü, ama pantolonunun kemerinden tabancayı kapma ve hepsine acı çektirme kaşıntısı da öyle.

Ama ben ikisini de yapmıyorum. Bir, rahatlık ihtiyacımı göstermiyorum çünkü Dimitri'nin bana ulaşabileceğini bilmesini istemiyorum ve iki, kimseyi vurmuyorum çünkü sonunda benim de öleceğimi biliyorum.

"Ve işte orada, güzel Charleigh. Söylesene hayatım," diye mırıldanıyor Dimitri, "baban nasıl? Ya küçük kız kardeşin Evie?"

Niko'nun tutuşu etrafımda sıkılaşıyor. Böyle bir yoruma nasıl tepki vereceğimi biliyor. Ve belli ki Dimitri de biliyor.

İfademi nötr kalmaya zorluyorum ama midemde başlayan bir yanma boğazıma doğru ilerliyor, keskin cam parçaları gibi içimi gıcırdatıyor. İstesem de konuşamıyorum. Zaten zar zor nefes alabiliyorum.

Piçler.

Niko kulağıma "Artık iyisin," diye fısıldıyor ve kollarımı ona dolama dürtüsü hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

"Bakın ne diyeceğim beyler," diyor Dimitri geniş bir ifadeyle. "Bu güzel hanımefendiyi hizmetime sunabilirsem, küçük sevkiyat *sorununuzla* bir ilgim olduğu yönündeki suçlamanızı görmezden geleceğim."

Sesim geri geliyor. "Ben... Ben önümüzdeki hafta sonu açık artırmaya çıkarılıyorum," diye geveledim, bunun havadaki gerginliği biraz azaltabileceğini umuyordum.

Arabada kalmalıydım. Aslında, kulüpte kalmalıydım.

Dimitri ağzının kenarındaki altın dişi göstererek sırtıyor. "Doğru," diyor şakağına vurarak. "Önümüzdeki hafta sonu açık artırma var. Ne kadar eğlenceli olacak."

Ellerinin üzerimde olduğunu düşününce midem yine bulanıyor. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim - o mu yoksa Alexei mi?

Kendi açılarından eşit derecede iğrençler. Ama yine de onun için küçük bir gülümsemeyi zorluyorum. Müttefiklere ihtiyacım var ve nereden gelecekleri belli olmaz.

Vadik Dimitri'ye doğru bir adım atar. "Bu kıza teklif verme şansına asla sahip olamayacaksın. Asla."

Gıcırdayan lastikler hepimizin dikkatini dağıtıyor ve herkes kaynağa doğru döndüğünde, kaçma dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum. Birincisi gidecek hiçbir yer yok, ikincisi bu adamların hepsinin silahlı olduğundan hiç şüphem yok ve muhtemelen sırtıma bir kurşun yemeden on adım bile uzaklaşamayacağım.

SUV'un yanında bir araba duruyor ve koyu renk takım elbiseli, güneş gözlüklü iki adam arabadan inip etrafı inceliyor. Sonra içlerinden biri arabanın içine doğru eğiliyor ve içeriden birine Rusça olduğundan emin olduğum bir şeyler söylüyor. Üçüncü bir adam dışarı çıkıyor, ceketini ilikliyor ve bize doğru başını sallıyor.

Niko'ya baktım. "Kim o?" Fısıldıyorum.

Niko sırtını dikleştiriyor. "*Pakhan*."

CHAPTE R FIFTY- FIVE

CHARLEIGH

Pakhan. Anladığım kadarıyla bir çeşit patron. Ya da arabulucu. Ya da belki ikisinin bir kombinasyonu.

"Beyler," diyor buruşuk yüzünde ciddi bir ifadeyle.

Bana ilgisiz, üstünkörü bir bakış fırlatıyor, büyük olasılıkla kıyafetimin durumu yüzünden - ya da kıyafetimin olmaması mı demeliydim? Ona göre ben sadece sürtük bir kulüp çalışanıyım.

Herhangi bir sorunun nedeni değil. Daha çok bir belirti.

Adamlar, Alekseev'ler ve Dimitri'nin grubu, sırayla *Pakhan*'ı el sıkışarak ve gözlemlediğim kadarıyla hatırı sayılır miktarda göz teması kurarak selamlıyorlar.

Başka bir yerden çok da farklı değil.

Sonra *Pakhan*'ın adamlarından biri gruba dahil olur. "Anladığımız kadarıyla Dimitri Yegorov'un Niko Alekseev'in suçlamasından kaynaklanan bir şikayeti var."

Bütün erkekler başını sallar.

"Ve Niko'nun hiçbir kanıtı yok. Bu doğru mu Niko?" diye sorar adam. Vadik öne çıkar. "Bir dakika bekle-"

Ama adam onun sözünü keser. "Kanıtınız var mı? Yoksa kanıt yok mu?" Vadik ve Niko bakışlarını değiştirir. "Hayır," derler.

Hem *Pakhan* hem de adam başlarını sallayarak yere bakarlar.

Bu alışverişten daha çok etkilendiğimi mi, birinin arabuluculuk yapmak için burada olmasından dolayı rahatladığımı mı yoksa bir arbede çıkmasından mı korktuğumu bilmiyorum.

Dimitri, maruz kaldığı hakaretin altını çizmek istercesine çenesini yukarı kaldırır. "Beni hiçbir kanıt olmadan suçladılar. Aslında beni başka şeylerle de suçladılar. Bugüne kadar hep bu işin peşini bırakmaya niyetliydim. Ama bu sefer çok ileri gittiler. Ödeme olarak da kızı istiyorum," diyor ve çenesiyle bana doğru işaret ediyor. "Bugün."

Bana bakmıyor bile. Sadece el kol hareketleri yapıyor. Sanki uğraşmaya değmezmişim gibi. Tamam. Belki müttefik olmaz.

Pakhan dikkatini bana çeviriyor. "İstedğin bu mu?" diye soruyor Dimitri'ye, işaret ederek. Lanet olsun. Sanki ben burada değilmişim gibi.

Başını salladı. "Onu götürmek için izniniz var."

Ne?

Bu benim fırsatım mı?

Önceki sessizlik, benim otomatik çılgılımla başlayan hem protesto hem de onay patlamasına

dönüşüyor. Topal planıma rağmen, grubun kenarındaki Kir'in arkasına saklanmak için koşuyorum,

Niko ve Vadik aynı anda konuşmaya başlar. Aslında bağıarak.

Dimitri'ye bir bakış, düşmanları olan kardeşlerin durumu değiştirmeye çalışmasını izlerken kendini beğenmiş bir gülümsemeyi gösteriyor.

Pakhan'ın kararı.

Haklıyım. Bunun benimle bir ilgisi yok. Ben sadece ikincil zararım. Kimin kazanacağını görmek için bir sandalye için kavga ediyor olabilirler.

Şerefsizler.

Pakhan ellerini kaldırır ve herkes yeniden sessizleşir.

Bir grup yaramaz çocukla uğraşan bir öğretmen gibi. Silahları olan çocuklar. Ve kötü huylu. "Bu kadın," diyor Vadik işaret ederek, "bizimle sözleşmeli. Kendisinin borcunu ödeyecek. ve gelecek hafta açık artırmaya çıkarılacak. Dimitri'nin katılmasını yasakladık. Kendisi kulüp üyelerimizin nezaketinden yoksun. Davranışları pek çok kez hakarete varmıştır."

Vadik beni kancadan kurtarmaya çalıştığı için rahatlayıp hıçkıra hıçkıra ağlasam mı yoksa önümde uzanan umutsuzluğa mı ağlasam bilemiyorum.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye fısıldıyorum Kir'in kulağına, "beni almalarına izin verme."

Saklandığım yerde arkasına uzanıyor ve kalçamı okşuyor. Beni rahatlatmıyor.

"Lütfen," diye bağıyorum, "biri bana yardım etsin." Gözyaşlarım akmaya başlıyor.

Pakhan'ın bakışları bana doğru kayıyor. "Sessiz ol kızım," diye homurdandı.

Umutsuzluk bunaltıcı, beni aç küçük bir canavar gibi ısıra ısıra yiyor. Vücudum kelimenin tam anlamıyla acıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum çünkü aşağıya bakarsam etimin parçalarının kaybolduğunu göreceğimden eminim, sonra uzuvlarım, sonra da tüm ben yok olacağım.

Şu anki kaderimden daha iyi bir kader olabilir.

CHAPTE R FIFTY- SIX

Kir

Dimitri'nin Charleigh'e -bugün ya da başka bir zaman- yardım etmesi fikri incinmiş küçük çocuk duyguları için bir çeşit ödeme mi?

Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım.

Yüzlerindeki ifadelerden kardeşlerimin de aynı şekilde hissettiklerini anlıyorum. Çok fazla konuşmuyor olabilirler ama bu konudaki hislerinden hiç şüphem yok.

Kardeşler, yo.

Pakhan'ın kararını açıklamasını bekliyorum. Onu tanıdığımdan beri, sözü nihaidir. Elbette, çeşitli grupların onun kararlarını etkilemeye çalıştığı zamanlar oluyor. Nadiren başarılı olurlar.

Ama bu durumda Vadik iyi bir noktaya değindi. Charleigh'in açık artırmaya çıkmasının bir nedeni var ve bu Dimitri'nin mızımız küçük kıçının istediği her şeyin önüne geçiyor.

Pakhan sonunda başını sallar. "Anlıyorum. Pekâlâ. Bunu daha sonra çözebiliriz ama şimdilik kızı Alekseev'ler alsın." Gözleri öfkeyle yanan Dimitri'ye döner. "Sözleşmeli olduğu için kız onların malvarlıklarından biri. Onlarla birlikte eve gidecek."

Charleigh'i düşünüyor, her erkeğin yaptığı gibi, önümüzdeki hafta pek çok erkeğin yapacağı gibi ona bakıyor. Dominika ilgiyi artırmak için Charleigh'in fotoğraflarını dağıttı ve açık artırmada ona teklif vermek isteyen tarafların rekor bir katılım göstermesi bekleniyor.

Ve yine de burada, sol kolumun arkasında geziniyor, dünyanın dört bir yanındaki erkeklerin onu nasıl hayal ettiğinden tamamen habersiz. Küçük servetler ödemeye hazırlar, ona çok imreniyorlar. Söylemeliyim ki, ben de onlardan biriyim. Ama o bana göre değil. Ve ona sahip olma ihtimalim *olsa* bile, onu hak etmiyorum.

O bizim ve kulübümüz için bir değer, evet. Ve çok daha fazlası. Şu anda ona bakan *Pakhan* bunu görüyor, tıpkı müzayedeye katılan tüm erkeklerin göreceği gibi.

Gözleri onun üzerinde geziniyor, yüksek topuklu ve yırtık çoraplarından, kısa eteğine ve büstiyerine, yüzüne, onu olduğu gibi bozulmamış ve masum bir şekilde içine alıyor. Muhtemelen onun gibi tipik bir kadınla ne işimiz olduğunu merak ediyordur. Ve kesinlikle diğer erkeklerin yaptığı gibi onu arzuluyor. Bu kaçınılmaz ve ben de ona teklif verip veremeyeceğini sormasını bekliyorum.

Ama yapmaz. *Pakhan*, önüne konan ikram ne kadar lezzetli olursa olsun, konumundan faydalanmaz. Gücünü haksız kazançlar için kullanmak elbette bir çıkar çatışmasıdır ama o ahlaklı bir adamdır - en azından bratva adamlarının olabileceği kadar ahlaklı - ve zenginliğini kazanmaya inanır, kendisi için en iyi oyuncağı güçle kapmaya değil.

Buna kadınlar da dahildir.

"Son bir şey daha," diyor *Pakhan*.

Nefesimi tutuyorum.

"Dimitri Charleigh'i eve götüremese de, en azından bugün için, müzayedeye katılmasına izin verilecek. Kızı o kazanırsa, öyle olsun. Ama aile farklılıkları yüzünden onu dışarıda bırakamazsınız. Biz bu şekilde iş yapmayız."

Charleigh'nin kolumu tutuşu neredeyse acı verecek kadar sıkılaşıyor.

Başka seçeneğimiz olmadığı için, kardeşlerim ve ben *Pakhan'ın* direktifini onaylarcasına başımızı sallarken, Dimitri en iyi arkadaşları gibi ona yaltaklanıyor.

Pakhan, Dimitri'nin iğrenç ibadetlerinden kurtulup vedalaşıyor ve kardeşlerimle beni düşmanla karşı karşıya bırakıyor. Bu ziyaretin pek bir işe yaradığından emin değilim ama en azından Charleigh hâlâ bizimle.

Zaten ben ya da kardeşlerim onun gitmesine izin vermezdik.

"Eh," diyor Dimitri sırtarak, "sanırım bugün kimse istediğini elde edemiyor."

Bu konuda haklı. Bugün Dimitri'nin boğazını kesmek isterdim. Ama yapmadım.

Genelde sakın ve soğukkanlı olan Niko, başını Dimitri'ye doğru eğiyor. "Bu, kargo sevkiyatımızı engellediğiniz anlamına mı geliyor? Çünkü kesinlikle öyle görünüyor."

Dimitri başını geriye atar ve sık sık yaptığı gibi güler. "Öyle bir anlamı yok, benim küçük Niko'm."

Kardeşimin omuzları bu küçücük terim karşısında azıcık da olsa seğiriyor. Niko'nun küçüklüğünü hepimiz hatırlıyoruz ve korkarım ki işlerini halledebilecek yetişkin bir adam olduğunu kanıtlamaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecek. Arada sırada ben de bunu hatırlamak zorunda kalıyorum. "Küçük Niko" artık küçük değil.

Aslında, Vadik'ten de benden de birkaç santim daha uzun. Görünüşe göre, *babası-gerçek* babası -Çok uzun bir adamdı.

"Silahlarımızı kimin ele geçirdiğini bulacağız, Dimitri. Maaş bordromuzda bize sizden ve operasyonlarınızdan çok daha sadık olan pek çok 'dostumuz' var. Ve bu gerçekleştiğinde, ödemeniz gereken yüksek bir bedel olacak."

Dimitri Niko'nun uyarısı karşısında gözlerini deviriyor ama yüz ifadesindeki ince değişimi gizleyemiyor, geniş Alekseev ağının hatırlatılmasından duyduğu huzursuzluğu ele veriyor. Babamızın yıllar içinde kazandığı saygı, nakit kaynaklarımız ve cebimizdeki otoriteler nedeniyle onunki bizimkiyle boy ölçüşemez. Sevkiyatımız eninde sonunda ortaya *çıkacak*. Ortaya çıktığında, ödeyecek cehennem olacak.

Dimitri, toplantının bittiğini işaret edercesine ellerini birbirine vurarak, "Çarkını döndürüyorsun Niko," dedi. "Gelecek hafta sonu hepinizi kulüpte görmeyi dört gözle bekleyeceğim. İyi bir yer kapmak için biraz erken bile gelebilirim. Eve ne götüreceğime yakından bakmak istiyorum. Bilirsiniz, 'satın almadan önce denemeye' izin vermediğiniz için." Bunun üzerine kıkırdar ve Charleigh'nin nefesi kesilir.

Dimitri ve ekibi park yerinden çıkıp arka farları gözden kaybolana kadar kolumu bırakmıyor. Sonra tek kelime etmeden SUV'a geri dönüyor ve arka koltuğa sürünüyor. Yüzünü yanındaki cama dayıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor, sanki yeterince isterse kendini başka bir yerde bulacakmış gibi.

Başka bir yere.

Yanındaki koltuğa oturmak için zıplıyorum. O kadar dalgındı ki fark etmedi ama kardeşlerim fark edip gözlerini devirdi.

Umurunda değil. Siktir et onları.

Bir kolumu koltuğun arkalıına koyarak, onu rahatlatabileceğimi umarak omuzlarını okşuyorum. Hafta sonundan sonra, başka bir adamın malı olduğunda onun için fazla bir şey yapamayacağım ama şimdi iyi bir şey yapmak iyi hissettiriyor.

Yoksa aslında daha mı zalimce? Onu rahat ettirmek ve güvenmesini sağlamak, sadece adamın ne tür bir piç olabileceğine aldırmadan onu en yüksek teklifi verene atmak mı?

Bu rahatsız edici düşünceleri bir kenara itiyorum ve başını omzuma yaslayana kadar onu kendime çekiyorum.

Vadik ve Niko gözlerini ondan alamadan izliyorlar.

Tanrı biliyor ya, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var ve sanırım onun da var. O piç Dimitri'yle uğraşmaktan nefret ediyorum. Akıllı başında insanlarla müzakere etmek başka bir şeydir; tüm taraflar bir şey ister, anlaşılırsınız ve sonunda herkes iyi bir anlaşma görüntüsüyle uzaklaşır. İnsanlar mutludur ya da en azından çoğunlukla mutludur. Ancak onun gibi serseri bir mayın söz konusu olduğunda, talepleri konusunda gerçeklik kontrolü olmadığı gibi, işlerin ne zaman kontrolden çıkacağı da belli olmaz. Bu olduğunda, insanlar ölüyor.

Muhtemelen bir gün ölecek olan Dimitri olacak. Umursadığımdan değil. Sadece ailemizi öldürdüğünü kanıtlamadan önce onun yerin dibine girmesini istemiyorum. O gün geldiğinde, ki umarım yakında gelir, ödeyecek cehennemimiz olacak.

O zamana kadar, bekleme oyununa katlanmak zorundayız; bir şekilde tökezleyip kendini gösterene kadar bekleyeceğiz.

Bugünkü gibi bir sürü stresli saçmalıktan sonra, kafamı boşaltmak için koşuya çıkmayı seviyorum. Bazen o kadar uzun süre ve o kadar uzağa koşarım ki yorgunluktan ölmek üzereyken sonunda durmak zorunda kaldığımda nerede olduğumu bile bilmem. Ama cipte sıkışıp kulübe geri döndüğümünden beri, biraz stres atmanın başka bir yolunu düşünüyorum. Belki Charleigh de katılır.

ELLİ YIL SONRA

Kir

Yavaşça çenesinden tutup kendime doğru çeviriyorum. Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim.

hafifçe açılıyor. Gözleri ağır ağır kapanıyor.

Görünüşe göre biraz rahatlamaya ihtiyacı olan tek kişi ben değilim.

Alnını, burnunu ve yanaklarını öpüyorum, sonra dudaklarını sadece alay etmek için yeterince fırçalıyorum. Ağzımı tam olarak onunkine koymadığımda, hayal kırıklığına uğramış gibi hafifçe inlemesi beni şaşırtmıyor.

Sıcak.

Ama onun güzel ağzı için başka planlarım

var. "Charleigh," diye fısıldıyorum.

Karşımdaki bankta oturan ve dikkatle beni izleyen kardeşlerime bakıyorum.

"Evet?" diye soruyor, hülyalı bir şekilde.

"Neden burada dizlerinin üzerine çökmüyorsun, sevgilim?"

Geri çekiliyor ve şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor. Ama bir saniye sonra, sanki bunu düşünmesine bile gerek yokmuş gibi, emniyet kemerini çözerken bana utangaç bir gülümseme veriyor.

Ve önümdeki arabanın zeminine kaydı.

"Aferin kızıma," diyorum, avucumu yanağında gezdirerek. "Ne istediğimi biliyorsun, değil mi?" Tereddüt ediyor. Belki de çok fazla şey söyledim. Ne yaptığını düşünmesini sağladım.

Bazen düşünmemek en iyisidir.

Tereddütünü anlıyorum. Onu satmak üzere olan üç adamla birlikte. Bizden nasıl nefret etmez? Nasıl bu kadar medeni kalabiliyor? Yapabilse gece boğazımı keser miydi? Çünkü onun yerinde olsaydım kesinlikle keserdim.

Yine de kemer tokama uzandı.

Clara'm öldükten sonra başka bir kadınla birlikte olacağımı hiç düşünmemiştim. Ne bunu istemeyi hayal edebiliyordum ne de bunu hak ettiğimi hissediyordum. Uzun süre mastürbasyon bile yapamadım. O öldükten sonra ondan esirgenen bedensel zevkler, benim de hakkım olmayan bir şeydi.

Eğer o şımaramazsa, ben de şımaramazdım.

Kendimi kırbaçlama eğilimlerim sonunda azaldı ve arzum geri geldi, ancak onunla olduğu gibi değildi. Bu da bir süreliğine iyiydi.

Şimdi, Charleigh karşımdayken, susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibiyim, bir yudum su için her şeyi yapmaya hazırım. Tanrı yoluma çıkan herkese yardım etsin. İçimi boşaltmam gerek ve pantolonumun düğmelerini çözen güzel kız bunun olmasını sağlayacak.

Pakhan bizi şimdi görse hiç mutlu olmazdı. Eğer Charleigh, Dimitri için yaklaşan müzayede nedeniyle yasaksa, bizim için de yasak.

Ne yapmak üzere olduğumuzu bileceğinden değil.

Pantolonum açıldı ve sikim serbest kaldı, Tanrı'ya şükür. Pantolonumun içindeki sertliğimle o lanet şeyin ezileceğini düşünmüştüm. Charleigh, sağ olsun, boxer'ımın deliğine uzanıp beni dışarı çekiyor ve beni sarmaya çalışan ince parmaklarının görüntüsü neredeyse dayanabileceğimden daha fazla.

Sikimi inceliyor, elini birkaç santim şaftının üzerinde, sonra başının çıkıntısının hemen altında kaydırıyor ve kavrayışını sıkılaştırıyor. Zevk-acıdan inliyorum ve gözlerimi kapatıp başımın koltuğa düşmesine izin vermek isterken, kendimi izlemeye zorluyorum.

Bu kız yakında hayatımdan çıkacak. Onu hatırlamak istiyorum.

"Devam et, güzel kız," diyorum, sesim kaba, "sorun değil."

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve başını yavaşça kasıklarına doğru yönlendiriyorum, mümkünse daha çabuk ağzıma alması için kalçalarını itiyorum.

Yukarı bakıyor ve bakışları benimkine kilitlenmiş halde dilini sikimin başının etrafında döndürmeye başlıyor. Bir an için dölümden bir ip sarkıyor ve onu elini yağlamak için kullanıyor. Elini aletimin köküne indiriyor, dudaklarıyla cennet gibi bir emme yaratırken beni orada okşuyor.

Aslında cennetten bile daha iyi, çünkü beni izliyor, tam olarak istediğim şeyi yaptığından emin olmak için tepkimi izliyor. Çok ciddi. Çok kararlı.

"Bebeğim, bu çok güzel. Fuuuuck..." diye inliyorum.

Niko onun arkasına geçerek eteğini yukarı itiyor ve külotunu altından çekiyor. Poposunun yanaklarını okşayan avuç içi kızın içinde bir şeyleri harekete geçiriyor. Beni sikimin boğazının arkasına çarptığı noktaya kadar götürürken kalçasını onun için sallıyor.

Bayıldım.

Bir an için, orada ne yapacağını merak ediyorum, bizim gibi onun bekaretini kurtarıyor.

Onu götünden mi sikecek? Bunun Niko'ya göre bir şey olduğunu sanmıyorum.

Ama o benim. Ve o hala bakire olacak.

Charleigh sikimi pompalıyor, küçük inlemeleri hoş bir titreşim katıyor. Arkasında Niko bacaklarının arasını okşuyor. Tıpkı başını sikimin üzerinde hareket ettirdiği gibi kalçalarını aşağı yukarı hareket ettiriyor ve kardeşimin altındaki manzaraya gülümsemesini izliyorum.

Bir sonraki anda taşaklarım geriliyor ve biraz daha tutmayı tercih etsem de Charleigh'nin boğazına doğru patlıyorum. Uzun zamandır bu kadar sert boşalmamıştım ve etrafımda biriken, beni bir tür cehennem deli gömleğinin içindeymişim gibi bağlayan gerginliğin bir kısmını boşaltmak için ihtiyacım olan şey buydu.

SUV kulübe geri geldi. Şoför tam bir profesyonel olduğu için park edip indi ve dördümüzü yalnız bıraktı. Şahsen, içeri dönmeyi umursamazdım, ama Niko Charleigh'i o kadar yakınına aldı ki, artık durmasının imkanı yok.

Karşıdaki banka geçiyorum ve manzaranın tadını çıkarmak için Vadik'in yanına oturuyorum. Charleigh şimdi benim boşalttığım yere eğilmiş, kıcı havada ve bacaklarını iki yana açmış durumda. Niko parmaklarını dudaklarının arasında gezdiriyor, amının uzunluğunu okşuyor, sonra klitorisini ve sonra tekrar amını, pembe ve sulu ve daha fazlası için yalvarıyor.

Başı dönmeye başladığında ve yumruğuyla araba koltuğuna vurduğunda, adam klitorisine odaklanıyor ve iki parmağıyla ustalıkla ovuyor. Daha fazla sürtünme ve kavis için geri itiyor, başını geriye atıyor ve bir kahkaha ile inilti arasında bir şey ya da belki ikisinin bir kombinasyonunu yayıyor.

Onun doruğa ulaştığını duymak kulaklarıma müzik gibi geliyor ve o daha bitirmeden ben bir kez

daha ereksiyon oluyorum.

CHAPTE R FIFTY- E I G HT

CHARLEIGH

"Kalman için yeni bir odamız var."

Kulübün en üst katına çıkan asansör *vınlarken*, pirinç korkuluklara tutunuyorum. Dimitri'nin çetesiyle karşılaşmamdan ve arabada yaşadığım orgazmdan dolayı bacaklarım hâlâ titriyor. Şu anda Alekseev kardeşlerle yakın mesafede olmak ayakta durmamı kolaylaştırmıyor. Ya da nefes almayı.

Her erkekten karanlık, tehlikeli bir şehvet akıyor. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım. Belki bağışıklık bile kazanmıştım. Yine de içlerinden biri bana her dokunduğunda, sanki daha önce hiç dokunulmamışım gibi hissediyorum. Son derece heyecan verici. Bir an için dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum.

Dördümüzün ortak acıları, üzüntüleri ya da ihanetleri yok. Belki de bu yüzden ben onlara çekiliyorum, onlar da bana.

Ugh. Benim hakkımda ne düşünüyor olmalılar? Beni esir alanların cazibesine yenik düştüğümü, beni dünyaya bağısız bir şekilde göndermek üzere olduklarını. Aç banka hesaplarını şişirdikten sonra bana ne olacağına dair hiçbir endişe duymadan. Onlar için her zamanki gibi bir iş, ama benim için korkunçluğun yeni bir seviyesi.

Bir insan nasıl bu kadar zalimce bir şey yapabilir?

İşin aslı, hakkımda ne düşündükleri umurumda değil. Tanrı aşkına, yargılayıcı olacak bir konumda değiller. Kendi hataları yok denecek kadar az.

"Yeni bir oda mı? Nerede? Neden?" Asansör açıldığında sordum.

Sahip olduğum odanın nesi var? Ve neden önümüzdeki iki ya da üç gün boyunca yatağa girip uyumaktan başka bir şey düşünmek zorundayım? Hayatımda hiç bu kadar bitkin olmamıştım.

Oda değiştirmek istemiyorum. Hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum. Kahretsin, tek bildiğim, önümüzdeki hafta sonu buradan gideceğim. O zamana kadar her şey aynı kalmaz mı? Bunu istemek çok mu fazla?

Vadik beni takip etmem için eliyle işaret ediyor. "Buradayken, kulüpte kalırken, üçümüz büyük bir süitte yaşıyoruz. Ayrıca bir de misafir odası var. Bundan sonra orada kalacaksın. Bize daha yakın ve güvende olacağını düşünüyoruz."

Oh. Kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

"Daha güvenli" kısmı hariç.

"Ne demek istiyorsun? Bir tür tehlike içinde miyim?"

Yoksa her *zamankinden daha mı tehlikeli* diye mi sormalıyım? Kulüp, kasabanın en namuslu vatandaşlarının uğrak yeri değil. Bildiğim kadarıyla, neredeyse hepsi silah kaçakçılığı, uyuşturucu ticareti, kumar ve kara para aklama gibi yasadışı işlerle uğraşan suçlular, benim gibi kadınları açık

artırmaya çıkarmaktan bahsetmiyorum bile. Silahları yanlarından hiç eksik olmaz ve düzenli olarak insanları öldürmekle tehdit ederler.

Tüm bunlar göz önüne alındığında, beni yeni bir odaya taşımak güvenliğimi nasıl artıracak? Hayatımda hiç bu kadar tehlikede olmamıştım.

Güvenlik sağlık gibidir. Artık ona sahip olmayana kadar onu hafife alırsınız. Kıymetini bilmezsiniz ya da çok geç olana kadar onsuz yapmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmaz.

Gerçek şu ki, annem öldüğünden beri kendimi hiç güvende hissetmedim. Annem gittiğinde, sanki babamı da yanında götürmüş gibiydi. Fiziksel olarak hala yanımdaydı elbette, ama gerçekten bir insan kabuğuna dönüşmüştü.

Yani on yaşımdan beri sürekli bir alarm halindeyim. Bir sonraki yemeğim nereden gelecekti? Yırtılan spor ayakkabılarımı nasıl yenileyebilirim? İlk kar yağdığında yeni bir kışlık mont alabilecek miyim?

Küçük kardeşim iyi mi?

Bu zorlukların üstesinden geldim, yetişkin dünyasında nasıl yol alacağımı zamanımdan çok önce çözdüm.

Ama bu, şu anda karşı karşıya olduğum bu bok tamamen yeni bir seviye. Çoğu insanın asla mücadele etmek zorunda kalmamasını umduğum bir seviye. Belirsizlik ve sürekli tehdit seviyesi insanı öldürür.

"Sahip olduğum odada iyiyim Vadik," diyorum kararlılıkla.

Durdu ve bana baktı. "Yeni odada kalıyorsun. Bütün eşyaların taşındı.

Bu şekilde seni daha yakından izleyebiliriz."

Kaçacağımdan mı endişeleniyorlar? Ya da birinin peşimden geleceğinden mi?

Biraz daha bilgi iyi olurdu.

Hiçbir eşyayı almak zorunda olmadığım için eski odama uğramadan doğrudan yeni eve gidiyoruz.

Süit, lüks bir daire ile üst düzey bir otel odası arasında bir yer. İkisine de aşina olduğumdan değil, sadece Pinterest'te süslü şeylere bakarak bolca zaman geçiriyorum.

Şehrin yorgun ve unutulmuş bir bölgesinde eski, köhne bir bina gibi görünen bir yerde olmasaydık, bu o kadar da sıra dışı olmazdı.

Ama babamın dükkanından sürüklenerek çıkarıldığımdan beri hayatıma uyumsuzluk damgasını vurdu. Şimdi her şeyin mantıklı olmaya başlaması için bir sebep yok.

Duvarlar zengin, koyu, erkeksi bir bordoya boyanmış ve orta oda, çıplak ayak parmaklarımı içine sokmak istediğim kalın bir halıyı çevreleyen büyük boy kanepelerle döşenmiş. Gazlı bir şöminede küçük bir alev bile yanıyor ve duvarlara büyük soyut resimler asılmış. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, yani şahsen.

Dönüp ana odanın dışında birkaç kapı görüyorum, bunlar erkeklerin odaları olmalı ve Vadik açık olanı işaret ediyor. Sanırım bu benimki.

"Siz hep burada mı yaşadınız?" diye sordum.

Kir gülüyor. "Tabii ki hayır. Kulüpte işler yoluna girene kadar burada kalacağız. Burada daha az zaman geçirebildiğimizde, yerleşkeye geri döneceğiz."

"Bileşik mi?"

Bir içki doldurup Niko'ya uzatırken başını sallıyor. "Her birimizin üzerinde evi olan büyük bir aramız var. Eskiden ailemizin evinin olduğu yerle aynı. Yangın çıkmadan önce."

CHAPTE R 50- 9

CHARLEIGH

Bir bileşik. Bu bir haber. "Evleri... tamamen yıkılmış mıydı?"

Kahretsin. Bunu neden sordum ki? Çocukların konuşmak isteyeceği bir şey olamaz. Ama öte yandan, neden umurumda olsun ki? Burada arkadaş edinmeye çalışmıyorum ya da bayağı sorular sormadığım için Bayan Görgü Ödülü almayacağım.

Annem bunu onaylamazdı, ama burada değil, değil mi?

Niko kanepeye oturur ve ayaklarını deri kaplı sehpanın üzerine uzatır. "Hayır. Yok edilmedi. Tamamen değil. Anlaşıldığı üzere yangın çabucak söndürüldü. Gerçi onları kurtaracak kadar hızlı değil. Yine de yıktırdık. Hiçbirimiz oraya geri dönmek istemedik."

Kir, istemediğim ve istemediğim bir kadehi bana uzattıktan sonra elindeki kadehle selam veriyor. "Şimdi evlerinin olduğu yerde bir anıt bahçe var. Annemizin en sevdiği çiçekler ve ağaçlarla dolu. O ve babamız burayı çok severdi."

Burayı ziyaret etmek istiyorum, sadece bahçeyi değil, tüm yerleşkeyi. Yapıp yapamayacağımı sormaya zahmet etmiyorum. Temiz hava alma fırsatım yakında çok azalacak ve bugün olanlardan sonra bu adamların beni herhangi bir geziye götüreceklerinden şüpheliyim. Dimitri'nin bana yardım etmesini sağlayıp sağlayamayacağımı hala merak ediyorum ama onun da kendi talepleri olacaktır ve kim bilir bu talepler şu anda karşı karşıya olduğumdan daha kötü olacaktır.

Evie'nin bana ne kadar ihtiyacı olursa olsun, artık gizlice dışarı çıkacağımdan da şüpheliyim. Ve bu, muhtemelen bu kâbusla ilgili her şeyden daha fazla acı veriyor. Benim geleceğim olabildiğince belirsiz, ama kız kardeşiminki daha da belirsiz ve onun henüz yaşama şansı bile yok. O sadece bir çocuk.

Ama çocukları konuşturmaya devam edeceğim. Belki bundan bir şey çıkar. "Onları öldürenin Dimitri olduğundan o kadar eminsin ki."

Eğer meraklı olacaksam, sonuna kadar gideceğim.

"Dimitri her zaman babasının kulübü bizim babamıza bıraktığına itiraz etmiştir. Adamın, kulübün bir kısmının *kendisine* ait olmasını isteyeceğine inanıyordu. Ama bizimki yüzde yüz kulübün gerçek sahibi oldu ve Dimitri'nin o zamandan beri bu konuda bir sıkıntısı var. Babamızdan kurtularak bu işe el atabileceğini düşündü. Babamın kulübü Mikey Amca'ya bıraktığından haberi yoktu," diyor Kir.

"Mikey'nin Dimitri'den çok daha iyi olduğu söylenemez," diye ekliyor Vadik. "Sadece biraz daha az işe yaramazdı."

Kir bir çeşit uzaktan kumanda alır ve şöminenin olduğu yöne doğru tıklar. Devasa bir televizyon ekranı birdenbire alçalır. "Mikey Amca işe yaramaz bir pislikti ama Dimitri'den tıpkı bizim gibi

nefret ediyordu. Tıpkı bizim gibi onun da kulübe sahip olmasını istemiyordu."

"Dimitri neden bu işi bırakmıyor ve sadece diğer işlerine odaklanmıyor?"

Benim mantığımın bu durum için geçerli olmadığından eminim ama sormak zorundayım. Bu
sanki

bir araba kazasından başka tarafa bakmak. İstersin ama yapamazsın.

"Kulübün bir nakit ineği olduğunu biliyor ama öncelikle bu onun için bir ego meselesi. Kendini sikilmiş hissediyor."

Bana hala mantıklı gelmiyor. Adam bir noktada kendini öldürtecek.

Vay anasını. Ben de bu insanlar gibi mi düşünüyorum? Onların yaptığı gibi sonuçlar mı çıkarıyorum? Tanrı yardımcım olsun.

Aslında, Tanrı'nın bu durumdan kurtulmama yardım etmeyeceğinden oldukça eminim. Kimse yardım etmez. Tabii erkekleri ikna edemezsem.

"Hey, Vadik," diyorum, "geçen gün bana teklif verip veremeyeceğinizi sorduğumu hatırlıyor musun? Böylece sizinle kalabilirdim?"

Kötünün iyisi oldukları için onlarla kalmak istemem çok üzücü. Şaka gibi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sorum iyi karşılanmadı.

Vadik bana ters ters baktı. "Gel. Sana yeni odanı göstereyim."

Kahretsin. Çok mu ileri gittim?

Ve eğer yaptıysam, ne bekliyorlar ki? Elbette daha iyi koşullar için pazarlık yapmaya çalışacağım.

Kim istemez ki? Babam aptal olabilir ama ben değilim.

Tanrı aşkına.

Yeni odam, pencerelerin üzerinden aşağı iniyormuş gibi görünen bazı garip metal gölgelikler dışında bir öncekiyle aynı.

"Bunlar güneşi engellemek için mi?" diye sordum.

Vadik kıkırdar. "Hayır. Onlar silah ateşini engellemek için. Burası aslında bir güvenli oda. Hiç böyle bir şey duydun mu?"

Yutkunuyorum. "Şey, evet. Filmlerde."

Başını sallıyor. "Aynı fikir. Yerleşmene izin vereceğim. Eğer bir şey olursa, kapının yanındaki duvarda bulunan düğme tüm sistemi harekete geçirecek ve bu kapıyı içeriden kilitleyecektir."

Kapıyı içeriden mi kilitleyeyim?

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi parmağını bana doğru sallıyor. "Aklına bir şey gelmesin, Charleigh. Kardeşlerim ve ben sistemi geçersiz kılabiliriz. Yani *bizi* dışarıda bırakamazsın." Başka bir şey söylemek ister gibi elini pürüzsüz başının üzerinde gezdiriyor. Ama söylemiyor.

Etrafıma bakıyorum ve sadece birkaç eşyamin diğer odadan getirildiğini değil, aynı zamanda ürkütücü bir şekilde onları bıraktığım yerlerde olduklarını görüyorum. Şifonyerin üzerinde bir dergi. Koltuğun yanında spor ayakkabılar. Telefonum komodinin üzerinde. Elime aldım ve cevapsız aramalarıma baktım.

Önce Luci'ye mesaj atıyorum.

Merhaba.

Aman Tanrım, işte buradasın.
WTF?

A aldın mı?

Konuyu değiştirme. Neler oluyor?

Ben iyiyim. Rly.

Lütfen yardım edeyim. Bir şeyler olduğunu biliyorum.
Yalvarıyorum.

Luci gerçekten bana yardım edebilir mi? Tabii ki yapamaz. Kimse bana yardım edemez. Ve ona bir Şey söylemek onu da benim içinde bulunduğum tehlikeye sokmaktan başka bir işe yaramaz.

Ve benim için işleri daha da kötüleştirecek, eğer mümkünse.

Üzgünüm tatlım, gitmeliyim.

C H A P T E R S I X T Y

CHARLEIGH

Telefonumu yüzüstü yatağın üzerine koydum. Hâlâ Evie'yi aramam gerekiyor ama ararken sesimin normal çıktığından emin olmak istiyorum.

Yatağa yayıldım ve tavana baktım.

Babam nasıl bu kadar battı? Ne düşünüyordu da kumar borçlarını bu kadar arttırdı? Kendini nasıl tehlikeye attığını hiç düşünmedi mi? Ya da ailesini?

Sorumsuzluğunun sonuçları olacağını bilmiyor muydu? Ve bunların ailesini nasıl etkileyebileceğini?

Eskiden çok... normaldi. Bizi okula götüren ve ev ödevlerimize yardım eden iyi bir babaydı. Hafta sonu sabahları annemizi rahatlatmak için kahvaltı hazırlayan ve bize halka açık havuzda yüzmeyi öğreten.

Sonra annem öldürüldü.

On yıl geçti ama hâlâ kendine gelemedi. Asla da dönmeyeceğini biliyorum. Aslında, şu anda ilk olduğundan daha da kötü durumda olabilir. Her gün dükkânı açmaktan, önüne gelen her işi yapmaktan ve eve gidip yatmaktan başka bir şey yapamıyor. Zar zor yemek yiyor, kesinlikle yemek yapmıyor - o bize kaldı - ve neredeyse tek kelime etmiyor.

Çoğu insan için keder zamanla yumuşar. Geçip gitmez, bunu kesinlikle biliyorum. Ancak başlangıçta yaşadığınız kırıklık hissi yoğunluğunun bir kısmını kaybeder. Yeniden işler hale gelirsiniz. Sayılır.

Ama babam hiçbir zaman geri dönmedi, bakması gereken genç bir ailesi varken bile biraz bile. Sanki suçluluk duygusu içini kemiriyordu...

Mide bulantısı üzerime çökerken ağzımı kapatıyorum ve ağzım kupkuru oluyor. O...

Hayır.

Olamaz...

Asla...

Babamın annemin ölümüyle bir ilgisi var mıydı? Onun öldürülmesi sadece rastgele bir soygun değil, yaptığı bir şey için bir tür hesaplaşma mıydı?

Aman Tanrım. Bunun doğru olmasını istemiyorum. Annemi kaybettim. Babamdan geriye kalanları da kaybetmek istemiyorum. Yine de doğruysa, onu nasıl affedeceğim? Ona olan sevgimi nefretle nasıl bağdaştıracam?

Annem her zaman insanların hem iyi hem de kötü yanları olduğunu söylerdi.

Dahası, cinayete karışmış olsun ya da olmasın, beni içinde *bulunduğum* duruma soktuğu için

onu affedebilecek *miyim*? Biri dükkana gelip beni vursaydı daha kolay olurdu.

ona yaptıkları gibi. Şu anda bu boku yaşıyor olmazdım.

Eğer her şey böyle olduysa. Ki bu giderek daha olası görünüyor. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Her şeyin gitmesini istiyorum. Sadece gitmesini.

Sonra Evie'yi düşündüm.

Onu aramak üzereyken odamın dışında yüksek sesler duyuyorum. Parmak uçlarımda kapıya doğru ilerledim ve adamların yüksek seslerini dinledim.

"*Pakhan*'ın ne dediği umurumda değil, Dimitri'nin bu hafta sonu teklif vermesine izin veremeyiz."

"Tanrım, Kir, az önce arabada aldığın güzel oral seksin seni daha iyi bir ruh haline sokacağını düşünmüştüm. Kendine bir viski daha doldur, dostum," diye alay ediyor Vadik.

Lanet olsun. Oda kurşun geçirmez olabilir ama ses geçirmez olmadığı kesin. En azından yetişkin adamlar yüksek sesle konuşurken.

"Siktir git Vad," diyor Kir. "Onu elde etmek için her şeyi yapacağını biliyorsun, sırf bize kontrolün kendisinde olduğunu göstermek için. *Erkek* olduğunu göstermek için. O hıyarın nasıl olduğunu biliyorsun."

Niko, "Ne kadar erken ölürse o kadar iyi," diye ekliyor.

Böyle bir konuşmayı dinlediğime inanamıyorum, sanki bu adamlar spor ya da hava durumu gibi günlük şeyleri tartışan normal insanlarmış gibi.

Ama bunun yerine insanları öldürmekten bahsedin.

"*Pakhan*'a meydan okuyalım derim. Sonuçlarıyla daha sonra ilgileniriz. Dimitri'yi burada istemiyorum ve ellerinin Charleigh'in üzerinde olmasını istemiyorum," diyor Kir.

"Ha!" Vadik gürler. "Ve işte bulduk." Aman

Tanrım. Kir benden hoşlandı mı?

Bu benim lehime çalışmasını sağlayabileceğim bir şey mi?

"Gittikçe yumuşuyorsunuz," diye homurdanıyor Vadik. "İkiniz de yumuşuyorsunuz. Ve bu beni hasta ediyor." Gözlerimi kapatıyorum ve derin nefes alıyorum. Lütfen, lütfen, lütfen...

Umutlanamam. Kendimi övmek aptalca. Bu adamlar muhtemelen bana aşık olabilirler ve yine de beni mezbahaya gönderirler. Onlar böyle çalışır. Vicdanları yok. Umursama yetenekleri yok.

Onlar hasta, korkunç insanlar.

Ben bunu hak etmiyorum.

Hak etmiyorum.

Telefonum titriyor ve çocukların tartışmalarını dinlemekten sıkıldığım için açıyorum.

K H A P T E R S I X T Y - O N E

CHARLEIGH

"Evie. Hey."

"Tüm aramalarımı geri döndüğün için teşekkürler Char," diyor, bir şampiyon gibi mükemmelleştirdiği bir ukalalıkla.

Kızgınlığımın geçmesini bekliyorum. Her şeyin ötesinde, şirret bir ergenin saçmalıklarını kaldıracak havada değilim.

"Özür dilerim. Meşguldüm. Ne var ne yok?"

"Babam eve dönmeyebileceğini söyledi."

Az önce sesinde bir çatlak mı duydum? Küçük canavar gerçekten üzgün mü? Ve babam bunu gerçekten söyledi mi? Bu da ne böyle?

Şimdi ne diyeceğim?

Yalan söylemek istemiyorum ama onu umutlandırmak da istemiyorum. Zavallı çocuk 16 yaşındakilerin çoğundan daha fazla şey yaşadı.

Bu yüzden yalan söylüyorum, onun için daha iyi olduğu için değil, *kendim* için daha iyi olduğu için. Bu da acınası ve ezikçe. "Babamı dinleme, Evie. Saçmalıyor. Ama ben yokken bana büyük bir iyilik yapar mısın? büyük bir iyilik?"

Burnunu çekiyor. Kahretsin, gerçekten üzgün ve bu da kalbini kırıyor. Ben onun hayatında onu hayal kırıklığına uğratacak bir başka kişiyim. "Öyle mi?" diye soruyor.

"Şu anda benim için çok şey oluyor, Evie. Babamın da. Bu yüzden en iyi şekilde davranmak için çok ama çok çabalamanı istiyorum. Bunu kendin için yapmak istemiyorsan, benim için yap. Buna gerçekten ihtiyacım var. Bir konuda yardıma ihtiyacın olursa Victoria'yı ara. Her zaman yanımızda olduğunu biliyorsun."

Şimdi sesim çatlıyor. Ama sorun değil. Ne kadar ciddi olduğumu bilmesini istiyorum. Ona eskisi gibi yardım edemem. Kendine yardım etmeye başlaması gerekiyor. Tıpkı annem öldüğünde benim yaptığım gibi, o da hızla büyümek zorunda.

"Char, neler oluyor? Neredesin?" Evie küçük bir sesle sorar.

Bu ses beni onun küçüklüğüne götürüyor, annemiz yanında olamadığı için her zaman onun yanında olacağıma yemin ettiğim günlere. O kadar güzel bir kızdı ki. Koyu kıvrırcık saçları ve kocaman kahverengi gözleri vardı. Annem öldükten sonra yalnız uyumaktan korkardı. Gittiğimiz her yerde elimi tutardı.

Beni de kaybetmek istemedi. Ne de olsa anne ve babasını kaybetmişti.

Başımı ellerimin arasına aldım. Kimden ya da neyden nefret edeceğimden bile emin

değilim. Babamdan mı? Erkeklerden mi? Dünyadan mı?

Boktan şansım mı?

Çok fazla şey söylemeden Evie ile görüşmemi sonlandırıyorum ve kalbim o kadar acıyor ki bir topun içine kıvrılıyorum.

Tam da hayatımda bir şeyler yapmaya başlamışken, bu saçmalıklar başıma yağıyor. Ama bu canavarlarla başa çıkabilirim. Başka şansım yok. Tecrübeli suçlular oldukları kesin ama kalplerinin derinliklerinde bir yerlerde merhamet olmalı. Belki Vadik'inki değil ama Kir ve Niko'da biraz insanlık var. Buna ulaşmalıyım. Oraya girmeli ve kendime orada bir yer açmalıyım. Beni sevgi ve saygıyı hak eden bir insan olarak görmelerini sağlamalıyım.

Kulüplerini sağlam bir zemine oturtabilsinler diye zengin bir pezevengin üzerine yıkılmak için değil.

Ama benim babam kızlarından birini satmadan kendini toparlayamıyorsa, bu adamların büyük bir değişim yaratabileceklerini bana düşündüren nedir?

Alekseev kardeşler iyi insanlar değildir. Yaralı ve tehlikeliler, içinde bulundukları dünyadan zarar görmüşler. Kalplerinde nefret var.

Ve korkarım, çok yakında ben de öyle olacağım.

K H A P T E R S I X T Y - T W O

Niko

"Charleigh. İçeri gelebilir miyim?"

Kapısını çaldım. O bunu takdir eden bir tip.

Vadik ve Kir bazı üyelerle ete basmak için salona gittiler ama ben reddettim. Bu gün canıma okudu, bu yüzden bir şeyler içeceğim, ayaklarımı uzatıp spor izleyeceğim. Eğer bunu yapmazsam, birilerinin ışıklarını söndürmekten korkuyorum ve ben gerçekten şiddet yanlısı bir adam değilim.

Kardeşlerime kıyasla değil.

Charleigh'nin sorun çıkaran küçük kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim biriyle konuşmasına kulak misafiri olana kadar planım rahatlamaktı.

"İçeri gel," diye sesleniyor yorgun bir sesle. Yenilmiş durumda. Aslında şaşırtıcı değil.

Onu yatağında burnunu silerken ve gözyaşı olduğundan emin olduğum şeyleri silerken buldum.

"İyi misin?" İyi olmadığı belli olmasına rağmen soruyorum. "Bir şeyler yemek ister misin? Şefe sana bir şeyler hazırlatabilirim."

Yemekler her zaman iyidir. Tarafsız. Bağlayıcı değil.

İş kıyafetini değiştirdikten sonra üzerinde eşofman ve ayak bileklerini saran çoraplar var. Seksi bir kıyafet giymemiş ve makyajdan arınmış yüzüyle tanınmaz halde, en azından onu burada, kulüpte çalışırken gören herkes için. Dışarıda ayak işlerini yapan, kahve alan, hatta sinemaya giden herhangi bir kız gibi görünüyor.

Ya da normal kızlar ne yapıyorsa. Çoğunu tanımıyorum, o yüzden sadece tahmin edebilirim.

Kucağındaki ellerine bakıyorum, saçları yüzünü görmemi engelliyor. Ağladığını bu şekilde anlıyorum. "Aç değilim," diye fısıldıyor.

"Tamam o zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa ben burada sporu izliyor olacağım." Odadan çıkmaya başladım. İstesem bile onu gerçekten rahatlatılabileceğimden emin değilim. Benzinim bitmiş durumda ve o da zaten yalnız kalmayı tercih ediyor gibi görünüyor.

"Hey, Niko?" diye sesleniyor ben kapıyı

kapatmadan önce. "Hmmm?"

"Ne zamandır... ne zamandır babam kart oyunlarınıza geliyor?" Sesinde daha önce duymadığım bir kırılma var. Kaderini kabullenmiş mi? Onu içine sürüklediğimiz hayatın çirkinliği onu şimdiden mahvediyor, farklı bir şeye mi dönüştürüyor?

Bu utanç verici. Ama kaçınılmaz, diyorum kendime, kendimi daha iyi hissetmeye çalışarak. Odasına geri dönüyorum. "Neden? Neden

soruyorsun?"

Sonunda kafasını kaldırıp bakıyor ve kırmızı çerçeveli gözleriyle bile hâlâ büyüleyici. Ve seksi. Lanet olsun.

Vadik izlerken Kir'e sakso çekerken arabada banakarşılık verme şekli çok seksiydi. Uzun bir süre kendimi bu görüntüye kaptıracağım.

Hafızama kazısam iyi olur, çünkü yakında hayatımızdan çıkacak, büyük ihtimalle de sonsuza dek. Tabii Vadik'in dediği olursa.

Düşüncelerini toparlamak için odaya bakıyor. "Sadece babam gibi birinin nasıl elli bin dolar borcu olduğunu merak ediyorum. Bu çok fazla kart oyunu demek. Değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun? Babanın borcunun miktarını mı?" "Vadik söyledi."

Kafasında hesap yaptığını görebiliyorum. Hiçbir fikri yok. Evet, babasının bu kadar borcu biriktirmesi için çok fazla kart oyunu oynaması gerekti, yani elbette çok fazla kart oynadı. Ama bir *gecede* elli bin dolar kaybedilen oyunlarımız da var. Hepsi göreceli.

Gil Gates ne kadar istese de yüksek bahis oynayanlarla takılmazdı. Hayır, düşük bahisli masalardaydı. Ve *çok* kaybetti. Besbelli.

Ve yine de geri gelmeye devam etti.

İnsanları heyecanlandıran şeyin gerçek kumar *kazancı* değil, kurgu olduğunu okumuştum. *Kazanacak mıyım, kazanmayacak mıyım?* Beklenti, gerilim, heyecan ve korku. Gerçek kazanma -ya da kaybetme- sadece bir yan gösteridir. Hazırlık ve kişinin koşullarının bir anda değişebileceği umudu, insanların geri gelmesini sağlayan şeydir.

Daha fazlasının vaadi. *Yeni* vaadi. *Yeniden icat* etme vaadi. Farkında olmadıkları şey ise bunların sadece birer vaat olduğudur. Garanti değil.

Büyük miktarlarda para kazanıp da hayal kırıklığına uğramış gibi görünen insanlar gördüm çünkü parayı çekip eve gitmeleri gereken noktanın bu olduğunu biliyorlardı. Bazen de öyle yapıyorlar. Ama daha sık olarak, son kuruşuna kadar kaybedene kadar, bazen günlerce, her türlü uyarıcıyla uyanık kalarak kumar oynamaya devam ediyorlar. Bu gerçekleştiğinde neredeyse rahatlıyorlar çünkü her şeye yeniden başlayacaklarını biliyorlar.

Varılacak yerin değil, yolculuğun önemli *olduğunun* üzücü bir örneği. Ya da o aptalca deyiş nasıl diyorsa. İşte sorun burada başlıyor. Gates gibi insanların parası hızla tükenir. Ve evet, borç veriyoruz,

Bu da onun gibi adamların başını daha çok belaya sokar. Ama biz bebek bakıcısı değiliz. Bir iş yürütüyoruz ve oyuncularımızın kendi başlarının çaresine bakmaları bekleniyor. Bir adam çok mu derine iner? Bu onun suçu.

"Babanın şu anda bulunduğu noktaya gelmesi uzun zaman aldı Charleigh. Yıllar ve yıllar boyunca biraz kazanıp biraz kaybetti. Sonunda kayıplar kazançlardan daha ağır basıyor ve borç birikmeye başlıyor. Ama uzun süre oynadı. Ben bu işte çalışmadan önce. Yani, o babamın kağıt oyunlarına geldiğinde ben daha çocuktum."

"Onu hatırlıyor musun?" diye soruyor, sesinin tonu yükseliyor.

"Hayal meyal. Babamla birlikte işe gelirdim. Annemin isteklerine rağmen." Gülüyorum. "Ama benim de seninle ilgili bir anım var."

Kaşlarını çatıyor. "*Ben mi?*"

Sadece iki yıl önceydi ama bir ömür gibi geliyor. Ebeveynimin cenazesi. Charleigh sırtını duvara dayamış, her şeyi izliyor, babasının karşılama sırasına girmesini bekliyordu. Oradaki diğer kadınlar gibi abartılı ve rüküş değildi. Saçları düzenli bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve sade elbisesiyle sadece kırmızı ruj sürmüştü. Vadik onu fark etti. Hepimiz fark ettik. Fark etmemek mümkün değildi.

Onu bir daha görmeyi hiç beklemiyordum. Ama işte buradayız.

"Annemle babamın cenazesi" diyorum. Tabutların kapalı olduğu cenaze, işte o kadar kötüydüler.

yandı.

Sertçe yutkunuyor, bu görüntünün ona pek de iyi gelmediği açık. "Ah. Elbette. Beni o günden hatırlaman çok komik. Babama destek olmaya çalışıyordum. Bir şeylere yalnız gitmekten nefret eder."

Onu yakın zamanda babasının dükkânında gördüğümde, iki yıl önceki cenaze törenindeki varlığının nasıl taze bir nefes gibi olduğunu hatırladığımı ona söylemedim. Babasının borçlarını ödemesini sağlamaya çalıştığımız sırada rehinci dükkanında onunla karşılaşmak gerçekten tuhaftı. Orada, babasının alıp sattığı tüm ıvır zıvırla çevrili enfes bir güzellikteydi.

Dikenlerin arasındaki bir gül gibi.

Ve onu son gördüğümde daha da güzeldi.

Bir dakika boyunca sessiz kaldık, her birimiz büyük olasılıkla hayatın aldığı garip dönüşleri düşünüyorduk. Bana bakıyor, sesindeki yeni acı şimdi yüzüne yansıyor. Dudakları ince bir çizgi halinde,

ve gözlerinde her zaman gördüğüm ışık yok.

Acaba kalıcı olarak mı çıktı?

Bunun olması kaçınılmaz. Dünyamıza dahil olan herkesin başına gelir. Kendinize sert bir kabuk yapmazsanız, dayak yersiniz. Ve Charleigh kabuğunu inşa ediyor.

Bunun onun başına geldiğini gördüğüm için üzgünüm. Sanırım zarar görmeden kurtulabileceğini düşünmüştüm. Ama iş o noktaya geldiğinde, kimse bağışık değildir.

"Niko, sence babamın annemin öldürülmesiyle bir ilgisi var mı?"

Bakışlarım ona doğru kayıyor. Kahretsin. Bir noktada annesiyle yaşadıklarının gündeme geleceğini bilmeliydim. Bizimle ne kadar uzun süre takılırsa, dünyamızın nasıl işlediğini o kadar iyi anlıyor. Ve hayatın çok az tesadüf barındırdığını fark ediyor.

Bunu düşünürken, soruları var. Hem de bir sürü.

Ve zihnim cevapları formüle etmek için yarışıyor. Dikkatli olmak istiyorum. Hoşuna gitmeyecek bazı şeyler duyacak. Canını yakacak şeyler. Bu hassas bir konu.

Cevap vermeden önce onu inceliyorum. "Bu konu hakkında konuşmak istediğine emin misin Charleigh?" Odasının köşesindeki rahat koltuğa yerleşerek soruyorum.

Ona daha fazla yaklaşarak baştan çıkmak istemiyorum. Evet, doğru.

"Bak," diye başlıyor, "bana Vadik ve Kir'den farklı bir baban olduğunu anlattın. Hikayen konusunda bana güvendin. Bu konuda da bana güvenebilirsin."

Ona güven, elbette. Ama bununla başa çıkabilir mi? Gerçeği?

"Tamam, Charleigh," diyorum, düşüncelerimi duyar duymaz bambaşka bir insan olacağını bilerek. "Evet, annenin babanın yaptığı bir şey yüzünden öldürüldüğünü düşünüyoruz."

Bizim grup tarafından yapılmadığını biliyorum. Biz aile üyelerini öldürmeyiz. Ama tüm bildiğim bu.

Ve bir saniye sonra, ona söylediğim için kendimden nefret ediyorum. Sanki sahip olduğu son iyilik kırıntısını da elinden almışım gibi.

Boş boş bakıyor. Hareket etmiyor, konuşmuyor.

Ta ki "Bu geceyi benimle geçirir misin?" diyene kadar.

K H A P T E R S I X T Y - T H R E E

Niko

"Onu tekrar mı taşıyorsun? Ama daha dün süitinizde size katılmıştı."

Dominika çok kızgın. Charleigh'i kulüpten çıkarıp yeniden kalmaya başlayacağımız yerleşkeye

götürürken ona herhangi bir ayrıcalıklı muamele göstermeye cüret ettiğimiz için kızgın. Orada

güvenlik çok daha sağlam ve hepimiz daha güvende olacağız.

Sadece Charleigh değil.

Dimitri ile işler kızışıyor ve işimizi şansa bırakmıyoruz.

Ancak Dominika, eğer bir favori varsa bunun kendisi olması gerektiğini düşünüyor. Babamla

yıllarca böyle oldu ve hala inanılmaz derecede hak sahibi. Babam hayattayken birlikte olduklarını

bilmesem de, belli belirsiz şüphelerim vardı ve annemle babam öldükten sonra kardeşlerim

düşündüklerimi doğruladı.

Babamın ölümü Dominika'yı zor durumda bıraktı. Yani, hala kulüpteki işine devam ediyor -

Mikey Amca iş yapmaması gerektiği için onu tuttu ve biz de onu tutuyoruz çünkü kulübün sadece

onun sağlayabileceği sürekliliğe ihtiyacı var. Bunun herkes için bir kazanç olacağını düşünürsünüz

ama Dominika yine de kendini eksik hissediyor ve bunu saklamak için çok az çaba sarf ediyor.

Babam vasiyetinde onun adını vermemiş. Yıllardır birlikte olduğun metresini mirastan

yararlandırmamak yanlış bir şey mi?

Tam olarak söyleyemem. Sadece Dominika'nın adının verilmediğini tahmin edebilirim çünkü

babam annemin bilmesini istemiyordu, eğer önce o giderse diye.

Ki bu çok saçma. Sanki annemin hiç haberi yokmuş gibi. Tabii ki biliyordu. Metresler onun gibi

kadınlar için katlanılması zor bir yükür. Ama onu şımarttı, sevgisini yağdırdı. O da çenesini kapalı

tuttu.

Dürüst olmak gerekirse, Dominika kışına tekme basmadığımız için şanslı, tam bir baş belası.

Ama babamız bunu istemezdi, ayrıca o amacını yerine getiriyor.

Bugün Charleigh'nin artık onun kaprislerine maruz kalmayacağını öğrenince özellikle sarsıldı.

Sanki Charleigh ona kazık atmış gibi. Anlamadığı şey, bunun Charleigh ile ilgili olmadığıdır. Kız

kulüp için çok değerli bir varlık ve bunu korumak için yapacaklarımızın sınırı yok. Tamamen kaba

olmak gerekirse, bu varlık için neyi takas edebileceğimize bağlı. İşlemsel bir şey.

Başka bir şey yok. Hoşuma gitmiyor ama durum bu.

Dominika'nın küçüklüğünü daha da sinir bozucu yapan şey de bu. Eğer işimizi biraz olsun

anlasaydı, bunu görürdü. Asıl noktayı kaçırıyor. Bu onun dar görüşlülüğü.

Şahsen, zaman zaman yaptığımız şeyle ilgili çekincelerim olabilir, ancak bunun önemini

anlıyorum. Eğer Gil Gates'in yükümlülüklerini yerine getirmemesine izin verirsek, bunu herkes

yapacaktır. Bize duyulan saygı

babamın o kadar çok çalışması boşa gitmiş olacak. İşin özüne indiğimizde, saygı Gates'in bize borçlu olduğundan da, başkalarının bize borçlu olduğundan da daha değerlidir. En değerli varlığımızdır.

Charleigh tüm bunların ilerlemesini sağlamanın önemli bir parçası. Ne de olsa başarısız bir iş, özellikle de babamın yönetiminde bu kadar iyi gelişen bir iş olmazdı. Kardeşlerim ve ben zayıf ve etkisiz görünürdük. Bu bizim dünyamızda ölüm öpücüdür.

Yine de Charleigh'ye baktığımda kendimde kaybettiğimi düşündüğüm bir şey görüyorum. Bir çeşit mutluluk dışında ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayatın adil olduğuna dair bir inanç. Bunda bir özgürlük var. Bir hafiflik. Her şey mümkün.

Bir zamanlar bende de vardı.

Charleigh etrafımdayken, tekrar tadına bakabiliyorum. Sanki elimin altındaymış gibi. Ulaşılabilir. Hatta belki de mümkün. Ama yine de onu satıyoruz. Onu satıyoruz.

Bu resmin nesi var?

İstediği gibi, geceyi onunla geçiriyorum, kollarım onun ince vücuduna sarılıyor ve bu lanet olası bir cennet. İç çekişleri ve kız horlamaları beni büyülüyor, bir o yana bir bu yana dönüp durması da öyle. Hiç bu kadar huzursuz biriyle aynı yatağı paylaşmamıştım.

Yine de gecenin bir yarısı uyandığımda el ele tutuşuyorduk. Bir noktada benimkini almış olmalı. Yoksa ben mi onunkini aldım? Daha uyanmadan, sanki yıllardır yapıyormuşuz gibi parmaklarımız birbirini buldu.

Vadik'in Charleigh'nin Dimitri ve Alexei'nin ona teklif vermesini engellememizi istemesine aldırış etmediğini biliyorum. İstediği için onu suçlamıyorum. Alexei iğrenç yaşlı bir hödük, Dimitri de eziğin teki ama bu iki adam Mikey Amca'nın işten çıkardığı parayı karşılayabilir.

Yine de bu, planı olduğu gibi kabul ettiğim anlamına gelmiyor. Charleigh'i sadece o adamların elinden değil, diğer kulüp üyelerinin elinden de uzak tutmak için elimden geleni yapacağım. Sadece dikkatli davranmak zorundayım. Vadik benim kardeşim ve onu seviyorum ama bu sefer ona karşı gelmekten çekinmeyeceğim. Kazanır mıyım bilmiyorum ama elimden gelenin en iyisini yapacağım. Dikkatli bir şekilde ilerlemeliyim. Bunun kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlamalıyım. Kulübün iyiliği için olduğunu. Ve hepimizin.

Charleigh'nin yerleşkeye taşınmasının büyük yardımı olacak. Bence onu buradan ne kadar uzaklaştırırsak, uzak tutma ihtimalimiz de o kadar artar.

Dominika'yı da sikeyim. Charleigh'nin etrafındaki diğer kızların görmediği bir muameleyi görmesi onu çıldırtsa da umurumda değil. Bu bir ayrıcalık mı? Belki.

Ama Dominika burada iyi bir yolculuk geçirdi. Şikayet edecek bir şeyi yok. Bunun farkına varmaya başlasa iyi olur.

K HAPTE R S I X T Y - D Ö R T

CHARLEIGH

Kulübün süitinde sadece bir gece geçirdim ve şimdi adamlar beni rehin dükkanından aldıklarından beri sahip olduğum üçüncü odadayım.

Aslında, bir evdeyim. Çok büyük bir evde. Ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kulüpte kaldığım odalar kadar güzel. Aslında, daha da güzel.

Mülkte merkezi bir ev olsa da, ya da yerleşke mi demeliydim, her adamın kendi kulübesi var. Gerçi bana sorarsanız pek de yazlık sayılmazlar. Her biri tüm ailemin yaşadığı yerden daha büyük. Çok sayıda cam, metal ve eğimli çatıları ile modernler. Dışarıdan kendi taş şömineleri olduğunu söyleyebilirim. Eminim Pinterest'te ünlülerin evlerinde gördüğüm türden harika mutfakları da vardır.

Merkez evde ya da benim adlandırıdığım şekliyle 'büyük evde' kalacağım. Girişinde devasa, kıvrımlı bir merdiveni ve sayamayacağım kadar çok odası olan saray gibi bir yer. Ev çiçek kokularıyla dolu, adamların pek umursamasını beklemediğim bir şey ve etrafta dolaşan temizlikçiler ve diğer personel var.

Bana kibarca gülümsüyorlar ve hiçbir şey söylemiyorlar.

Çocuklar bana kısaca etrafi gösterdikten sonra kulüptekinden daha büyük ve daha güzel olan odama geçtiler.

Ve evet, bir kez daha birisi eşyalarımın yerini değiştirdi ve onları önceki odada oldukları yere yerleştirdi. Çok garip.

"Buradaki odam güvenli bir oda mı? Diğer oda gibi kilitleyebilir miyim?" Yatağın kenarına oturarak soruyorum.

Şunu söylemeliyim ki, bu adamlar yatak söz konusu olduğunda hiçbir masraftan kaçınmıyorlar. Bu üçüncüsü de üzerinde uyuduğum ilk ikisi kadar cennet gibi. Ve çarşaf lar inanılmaz ipeksi bir pamuk...

Ama kendime sadece birkaç günlüğüne burada olduğumu hatırlatıyorum. En iyisi alışmamak. Kim bilir öbür tarafta nasıl bir cehennem çukuruna düşeceğim. Adamlar beni bekâretim için en çok parayı verecek adama açık artırmayla satıyor diye, bu adamın servetini beni rahat ettirmek için kullanacağı anlamına gelmez.

"Burada güvenli bir odaya ihtiyacınız yok," diyor Vadik. "Birkaç muhafızımız var ve çevre elektrikli bir çitle korunuyor."

"Vay canına. Elektrikli çit miydi o?" Araziye girdiğimiz o güzel siyah kapıyı düşünerek soruyorum.

"Evet. Öyle görünmüyor, değil mi? Bütün fikir bu. Güvenlik ekibi ayrıca her şeyi kontrol etmek

için günde birkaç kez drone uçuruyor. Yani arazinin her yerinde güvendesiniz."

Buna inanmakta zorlanıyorum ama bu adamlar bu tür şeyleri benden çok daha iyi biliyorlar.

Üçünü odamda, koyu renk ısmarlama takım elbiseleri içinde, sadece bana etrafı anlatırken görmek çok garip bir şekilde normal geliyor. Sanki yeni bir işte brifing alıyormuşum gibi. Sanki kendimi gerçekten evimde hissetmemi istiyorlarmış gibi bana her şeyi gösteriyorlar.

Nedenini hiç bilmiyorum. Tekrar müşteri olacağımdan değil.

Acaba Niko yine benimle yatacak mı? Kardeşlerinin bunu yapmamız hakkında ne düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yok, ancak daha sonra kulak misafiri olduğum sınırlı konuşmaya dayanarak bu konuda çok mutlu olamazlardı.

Bağlanma. Çok

yumuşaksın Niko.

Küçük kafanla düşünme. Bu sadece başını belaya sokar.

Niko, karmakarışık sarı saçları ve karışık ailesiyle. Zaman zaman onun yeraltı suç dünyasının bir parçası olduğu anlaşılmaz. Tatlı ve nazık biri. Ve beni güvende hissettiriyor. Benimle geçirdiği gece bir rüyaydı. Sırf erkeksi güzelliğini içime çekmek, göğsünün inip kalkışını görmek ve nefes alışını dinlemek için gecenin ortasında uyandım. Sadece nasıl hissettirdiğini görmek için parmaklarımı onunkilerin arasında dolaştırdığımda, eli hemen benimkini kavradı. Uyanmadı bile.

Kir'in tehlikeli bir yanı var, zaman zaman bana ne söylediğime dikkat etmem gerektiğini hatırlatan bir yanı. Onun kötü tarafında olmak istemem. Asla. Hep böyle miydi? Yoksa sevgili Clara'sının ölümü onu huysuz ve soğuk birine mi dönüştürdü? Dimitri'yle ilk karşılaştığımda, Kir'in onu kulüpten çıkarırken gösterdiği güç korkutucuydu. Adamı öldüreceğinden emindim. Tabii ki, şimdi bildiklerimi bildiğim için, keşke onu öldürseydi diyorum.

Evet, birinin ölmesini diliyorum. Bu iki hafta önce asla yapmayacağım bir şeydi. Ayrıca iki hafta önce akrabam olan bir yabancıya oral seks yapmazdım ya da yüksek topuklu ayakkabılar ve kısa bir etekle arkam açık bir şekilde etrafta zıplamazdım.

Hayır, yırtık kot pantolonum ve Converse Chucks'larımla etrafta dolaşıyor ve Luci ile buluşup muhasebecilik kariyerlerimizi planlıyorduk. Hatta sertifikalarımızı aldıktan sonra Chicago'da birlikte bir daire tutmayı bile konuştuk. Böyle büyük bir şehirde bir sürü muhasebecilik işi olduğunu düşündük.

Son olarak, sıcak-soğuk kişiliğiyle okuması zor olan ağabey Vadik var. Onunla nerede duracağımdan asla emin olamıyorum. Ne olursa olsun, ne zaman sert dış görünüşünün biraz ötesini görsem, ki bu nadiren oluyor, midem bulanıyor ve kalbim hızla çarpıyor. Traşlı kafası ve çatık kaşlarıyla sert bir erkek gibi muhteşem. Eğer onunla bir otoparkta karşılaşıyordum, muhtemelen diğer tarafa yönelirdim. *Öyle* bir gücü var. Bunu ifade etmenin tek yolu bu. Yani, bana baktığında, içimi gördüğüne yemin edebilirim. Sanki düşüncelerimi biliyor.

Ve arzular.

Bir de bana dokunma şekilleri var. Her biri beni döndürüyor, bir çeşit seksi, alternatif evrene uçuruyor. Onlar da hissetmiyor mu? Cinsel zevk yoluyla nasıl bağ kurduğumuzu? Beni bir hiçmişim gibi en yüksek teklifi verene atmaya nasıl bu kadar istekli olduklarını anlamıyorum. Onlar için bir hiçim, hiç kimse için bir hiçim.

Bu kadar mı taş kalpliler?

Piçler.

Hepsi bekaretim için. O gittiğinde, bir çöp gibi bir kenara mı atılacağım? Ve neden bu adamların gözünde benimle ilgili en değerli şey bu?

Sanki ben -ya da herhangi bir kadın- bir vajinadan başka bir şey değilmişim gibi. Bir erkeğe kendini tatmin etmesi için bir yol sunma yeteneğimden başka bir şey değilim.

Nasıl oluyor da böyle düşünüyorlar? Bunu nereden öğrendiler?

Her şeyin ötesinde ve belki de en kötüsü, onlardan delicesine etkileniyorum. Bundan nefret ediyorum. Zayıf olduğumdan nefret ediyorum ve onlardan, benim için önemli olan her şeyi elimden alan bu insanlardan nefret *etmediğim* için kendimden nefret ediyorum.

Çılgınca ve anlamsız ama onların dokunuşunu *arzuluyorum*. Gece gündüz bunu düşünüyorum. Onlarla bir yemeği paylaştığımda, zar zor yutkunabiliyorum. Yatak odama yakın olduklarında uyuyamıyorum. Benimle konuştuklarında, söyledikleri kelimeleri takip edemiyorum.

Çelişkiler başımı döndürüyor.

Şu anda muhasebe ders kitaplarımdan birine dalmak için her şeyi yaparım. Onlar benim güvenli yerim. Bu konunun sevdiğim yanı da bu. Düzenli. Her şey için bir yer var. Tahmin edilebilir. Kurallar var ve herkes onlara uyuyor.

O dünyada rahatım. Kendimi kaptırdığımda, etrafıma sıcak bir battaniye sarıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki ait olduğum bir yer bulmuşum gibi. Ve iyi olduğum bir şey bulmuşum gibi.

O günler artık geride kaldı, tabii gittiğim yolu değiştiremezsem. Bu da bir mucize gerektirir.

K HAPTE R SIXTY- FIVE

CHARLEIGH

Sonraki birkaç gün olaysız geçti. Personel benimle biraz konuşmaya başladı ve hatta temizlikçi mutfakta yardım etmeme bile izin verdi. Durumumu merak ediyorlarsa -nereden geldiğimi ve ne kadar kalacağımı- bundan bahsetmiyorlar.

Sanki daha önce oraya gelip giden kadınları görmüş gibiler. Tabii ki görmüşlerdir. Ben sadece başka bir numarayım.

Bu düşünce midemde gıcırdayan bir çukur gibi. *Ben kaç kişiden biriyim?*

Benim gibi kadınları o kadar çok gördüler ki artık umursamıyorlar mı? Benim gibi insanlıklarının bir kısmını mı kaybettiler? Yoksa Alekseev kardeşler ve kulüplerinin üyeleri gibi bu noktada tamamen yok mu oldular?

Her birinin arazide kendine ait bir yeri olsa da, burada, benim odamın üst katta ve uzun bir koridorun sonunda yer aldığı büyük evde buluşup iş yapıyorlar.

Ve bu sabah, ailelerinin anma bahçesine doğru yürümeye hazırlanırken, daha önce hiç görmediğim bir şekilde, kapıları açık bir şekilde buluşuklarını duydum.

Adım söylendiğinde yavaşlarım.

"Yarın gece kaç teklif sahibi olacak?" Vadik soruyor.

Yarın. Yarın, hayatım aslında sona erecek. Hıçkırıklara boğuluyorum. Ağlamaktan çok yoruldum.

Kağıtlar karışıyor. "Şu anda LCV listesini inceliyorum. Dominika'ya göre... elli kadar varmış," diye yanıtlıyor Niko.

Uzun, alçak bir ısıklık sesi duyulur ve Kir konuşur. "Vay be. Hiç böyle bir katılım olmamıştı." Açık artırma başladı. Yük treni gibi geliyor.

Sanki biri göğsümde oturuyormuş gibi hissediyorum. Adamların ofisinin dışında yere çöküyorum, artık ayakta duramıyorum. Aslında nefes almakta zorlandığım için minnettarım. Belki de her şey benim için sona erecek ve beni bir sürü dertten kurtaracak.

Tabii o zaman babamın borçları ödenmezdi. Ama artık bunun benim sorunum olması için etrafta olmayacaktım.

Ezildim. İşte ben buyum. Tamamen ve tamamen ezildim. Sanırım bir şekilde serbest kalabileceğimi düşünmüştüm. Adamların gözlerini o kadar kamaştırmıştım ki benden ayrılmaya dayanamıyorlardı. Özgür bıraktıkları kişi ben olacaktım - onların dünyasında özgürlük neye benziyorsa artık.

Ama hayır. Ben hala yürüyen, konuşan bir banka mevduatıyım. Ben onların finansal istikrar biletiyim. Başka bir şey değilim.

Tanrım, ben bir aptalım.

Ne bekliyordum ki?

Bir kişi iyi insanlar tarafından bir sözleşme imzalamaya zorlanıp suçlular kulübüne götürölmez.

Ayağa kalkmaya çabalıyorum ve onlar beni gizlice dinlerken bulmadan önce ön kapıdan dışarı

fırılıyor. Her zaman olduğu gibi korumalar devriye geziyor, bu yüzden kaçmak bir seçenek değıl.

Bugün de diğér günlerden farklı değıl.

Ben de ailelerinin bahçesindeki oymalı bankın yanına gittim.

Anne ve baba diyor.

Bu adamlar kaybı bilir. Acıyı biliyorlar. Ve yine de benimle empati kuramıyorlar mı? Son birkaç

gündür çocukların kütüphanesinden kitap okuyarak geçirdiğim yere yerleşiyorum ama bu sefer

yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Tüm umudunuzu kaybetmek, nefesinizin çalınması gibidir. Bir insanın olabileceğı en alçak, en

karanlık yerdir.

Yalnız, hüznölü ve keder dolu. Çok fazla keder.

Ben de şu anda oradayım.

CHAPTER SIXTY- SIX

Vadik

Sürekli kulübü düşünmeyi bırakabildiğim gün çok mutlu bir gün olacak. Ciddiyim. Babamıza olan sadakatimizden dolayı yaşam destek ünitesinde tuttuğumuz bu göstermelik projeden çok daha kârlı olan başka işlerimiz var. Dominika'nın her günü idare etmesine rağmen bu işi yürütmek bitmek bilmeyen, nankör bir görev.

Üyelerimizin sorunlarıyla, kart oyunlarıyla, striptizcilerle ve diğer herkesle uğraşmak beni yoruyor. Ben lanet olası bir bebek bakıcısıyım.

Seçme şansımız olsa, fazla düşünmeden ya da pişmanlık duymadan kulübü terk ederdik. Kardeşlerim bir süredir bırakmaya istekliler. Ben henüz hazır değilim. Bir gün hazır olacağım.

Ama bugün o gün değil.

Charleigh'i bizimle kahvaltı yapmaya davet ediyoruz ama o reddediyor. Aslında düpedüz kaba biri, bu tür şeyler beni rahatsız etmez ama onun karakterine uymuyor. Genelde oldukça iyimserdir, özellikle de karşı karşıya olduğu durum düşünüldüğünde ve bir kez bile ters davranmamıştır. Bugüne kadar. Belki de ayın bu zamanıdır.

Mikey Amca'nın kulübü neredeyse yerin dibine sokmasına ve eline geçen parayla kaçmasına şaşmamalı. O da bunu büyük bir öncelik olarak görmüyordu. Aslında, muhtemelen babamın burayı ona bırakmasını baş belası olarak görüyordu. İki yıl boyunca buralarda kaldı, sanırım ona göre görevini tamamladı ve yetkililer onu yakalayamadan ülkeyi terk etti.

Nereye gittiğine dair hiçbir fikrimiz yok, ancak bir noktada ondan haber alacağımızı tahmin ediyorum. Para isteyecek ya da ABD'ye dönmek için aptalca bir nedeni olacak, mesela bir çürüğünü doldurtmak gibi, ve bizden sahte pasaport, kılık değiştirme, ulaşım ve diğer konularda yardım isteyecek.

Ve bu adımlar yine de federallerin peşine düşmeyeceğini garanti etmez. Onun yerinde olsaydım, asla geri dönmezdim. Yakalanma ihtimali çok yüksek. Ama ben böyleyim işte.

Kimse Mikey Amca'nın o kadar zeki olduğunu söylemedi.

Hayal edin. Ülkeye sadece dışlerinizi yaptırmak için geldiğinizde tutuklanıyorsunuz.

Bu düşünce beni yüksek sesle güldürdü. Kir ve Niko haşlanmış yumurtalarından başlarını kaldırıp bana bakıyorlar. Hiçbir şey söylemiyorlar. Hepimizin aklında çok şey var ve bir anlığına da olsa kendimi eğlendirebildiğim için minnettarım. Komik senaryomu kardeşlerimle başka bir zaman, daha anlayışlı oldukları bir zamanda paylaşacağım.

Ne düşündüklerini biliyorum. İnsanları okuyabiliyorum. Bunu nasıl ya da neden yaptığımı bilmiyorum. Ama başkalarının düşünceleri bana geliyor gibi görünüyor.

Yapmamalarını tercih ederim. İnsanların ne düşündüğünü bilmek istemiyorum. Başımda

yeterince dert var. Ama işe yarıyor. Mesela şu an.
Çocuklar açık artırma konusunda endişeliler.

Anlıyorum. Charleigh çok hoş biri ve onun burada kalmasını istiyoruz. Dürüst olmak gerekirse, ben de tedirginim. Bu benim için yeni bir şey. Ne de olsa kalpsiz bir piçten fazlası değilim.

Öldürdüğüm adamların, işinden ettiğim insanların ve kırdığım parmakların, kolların ve bacakların sayısını sayamıyorum.

Orada birkaç boyun da var. Ben iyi bir adam değilim.

Kardeşlerim de öyle, ama iyiden kötüye giden skalada, spektrumun kötü ucuna tanıdığım çoğu kişiden daha yakıным.

Dimitri bile benim gibi değil. Evet, tam bir baş belası ama gerçekten zarar veremeyecek kadar aptal. Duygularını koluna takma şekliyle, kimseyi alt etme umudu yok. İçinde böyle bir şey yok ve çekip gitmek ve tamamen yeni bir meslek bulmak yerine bu kadar uzun süre burada kalmasının tek nedeni, günlerini istediği gibi geçirmesini sağlayan babasının parasına sahip olması.

Bir hayatın alabileceği kadar verimsiz olsalar bile.

Yeterince paranız varsa, insanlar size duymak istediğiniz her şeyi söyleyecektir. Dimitri kendi liginin o kadar dışında ve insanlar kışına duman üflediği için kendi liginin dışında olduğunun o kadar farkında değil ki, neredeyse komik.

Kardeşlerimin olmasının en büyük faydası da bu. Ne zaman bir pislik gibi davranmaya başlasam, bana haddimi bildirmekten çekinmiyorlar. Tanrıya şükür.

Yoksa çekilmez olurum. Ya da zaten olduğumdan daha çekilmez.

K H A P T E R S I X T Y - S E V E N

Vadik

"O da ne?"

Charleigh'nin odasına onun için bir elbiseyle giriyorum, seksi bir elbise, kokteyl garsonluğu yaparken giydiği kıyafetten bile daha seksi.

Uzun ve pırıltılı altın rengindedir, kalçaya kadar tüm bacağı ortaya çıkaracak bir yırtmacı vardır. Ön kısmında göğüsleri örtmek için dar kumaş şeritleri vardır ve boynun arkasından bağlanır. Belin etrafını saran bir kumaş şeridi ile bir arada tutuluyor, bir tür smokin kuşağı gibi, artık kimse giymiyor.

"Bu bir elbise, Charleigh. Ve odana getirdiğime göre, senin için olduğunu söylemek yanlış olmaz."

Tanrım, berbat bir ruh hali içinde. Ama bunun nedeni onu neyin beklediğini bilmemesi. Sadece *düşünüyor*

Öyle.

Elbiseyi bir aşağı bir yukarı inceliyor, sonra odayı geçip parmaklarının arasına bir tutam kumaş alıyor. Tutam bir avuca dönüşüyor ve onu yakaladığımı biliyorum. Bu hissi seveceğini biliyordum. *Ben* de bu hissi seviyorum.

Askıyı benden alıyor ve elbiseyi kol uzunluğunda tutuyor, dokunuyor, çeviriyor, hatta içine bakıyor. Tanrım, sanki yiyeceği bir şeymiş gibi inceliyor.

Ama bana dönüp baktığında gözleri donuk ve düz. Ona bunu yapmış olmamız hoşuma gitmiyor. "Denememi falan ister misin?" diyor, sıkılmış, yapacak başka bir şeyi yokmuş gibi.

Odasına bakıyorum ve yerde, koltuğunun yanında bir kitap görüyorum. Sanırım sıkılmış. Bütün hafta boyunca yaptığı tek şey kitap okumaktı. Bir de arazide dolaşmak, özellikle de ailemin bahçesinde.

Durmadan çalışırken bunu nasıl bilebilirim? Birincisi, her yerde kameralar var. İkincisi, hem ev personeli hem de güvenlik düzenli olarak bana onun neler yaptığını rapor ediyor.

Bunun bir güvenlik meselesi olduğunu düşünüyorlar. Ama doğruyu söylemek gerekirse, ben onun zamanını nasıl geçirdiğiyle ilgileniyorum. Olaylara nasıl tepki verdiği. Hangi kitapları seçtiğini.

Kahretsin, sadece *onunla* ilgileniyorum.

Elbiseyi giyerek gömme dolabından çıktı. Yanında denemesi için topuklu ayakkabı getirmediğim için parmak uçlarında yürüyor, odanın içinde bir zürafa gibi salınıyor.

Yapmacık gösterisine rağmen, üzerimde bıraktığı etki yıkıcı. Gerçekten de boğazımda bir yumru oluştu ve ailemin öldüğünü öğrendiğimden beri ağladığımı sanmıyorum.

Elbise, sanki biri onu altın rengine boyamış gibi vücudunun ön kısmından aşağıya doğru süzülüyor. Küçük göğüslerine şekillerini gösterecek kadar yapışıyor ama her şeyi gösterecek kadar değil. Meme uçları

Küçük altın külçeleri gibi serin oda.

Dönmesi için parmağımı
döndürüyorum.

Elbisenin arkası önünden daha iyi değilse ne olayım. Belinin arkasına kadar tamamen çıplak, elbisenin kuşağı kalçalarını mükemmel bir şekilde sarıyor. Kumaş, yürürken biraz sallanmasına yetecek kadar kık yanaklarının üzerinde kayıyor.

Kusursuz mükemmelliğin vücut bulmuş hali, işte o. Her
erkeğin istediği şey. Ve çok azının karşılayabileceği.

"Charleigh, sana ne kadar güzel görüldüğünü söylemeyeceğim, çünkü eminim biliyorsundur. Ama seninle konuşmam gereken bir şey var."

Abartılı bir iç çekişin ardından gözlerini deviriyor.

Bu kalbime vurulmuş bir darbe gibi. Annem, babamın kaçamaklarına ve diğer saçmalıklarına katlanan cefakar annem de aynı şeyi yapardı.

Boğazımı temizleyerek kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum ve babamla geçirdiği bir ömrün onu nasıl yıprattığını düşünüyorum. Ama onu hala seviyordu. Cesetleri bulunduğu el ele tutuştukları söylendi.

Charleigh için çok mu geç? Onu tamamen yıprattık mı? Onu mahvettik mi? Geldiğinden beri kardeşlerimi ve beni büyüleyen o parlak ışığı söndürdük mü?

"Buraya gel sevgilim," diyorum, sesimdeki şefkatle kendimi şaşırtarak.

Bakışlarını benimkilere dikmiş, artık parmak uçlarında değil, odanın içinden geçiyor. Takılmamak için bir demet kumaş tutuyor.

"Evet?" diyor meydan okurcasına, yüzümden birkaç santim uzaktayken.

O benim değil. Ama yine de olacak. Artık geri dönüş yok.

Boynunun arkasına uzanıp elbisesini çözüyorum. Elbise beline doğru yuvarlanıyor, göğüslerini çıplak bırakıyor ve kuşağını gevşettiğimde yere kadar kayıyor.

Önümde çıplak bir güzellik duruyor, Botticelli'nin Venüs'ü ya da onun gibi bir şey, tüm kelimelerinizi ve hatta nefesinizi çalan türden bir görüntü. Siz ona bakarken zamanı durduran türden, hediyeniz, ta ki ondan bıkana kadar.

Asla yapamayacağını bilsen de.

K H A P T E R S I X T Y - E I G H T

Vadik

İlk oynadığımız zamanlardaki utangaçlığından eser yok. Belki de biri onu benden önce ele geçirmiştir?

Hayır, bu mümkün değil.

Knox Kalesi'ndeki altından daha iyi korunuyor. O benim, lanet olsun. Asla başkasının olmayacak. Yatağa oturmaya zorlanana kadar onu destekliyorum.

"Sikimi çıkar."

Yutkunuyor ve bana bakıyor, gözleri kocaman. Işığının bir kısmının geri geldiğini mi görüyorum? Bulunduğu karanlık yerden uyanıyor mu?

Yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça, tasarım kemerimdeki sert deriyi çekiyor ve pantolon kancalarımı ve fermuarımı açıyor. Gömlek kuyruklarımı kenara iterek boxer'ımın belini aşağı çekiyor ve ereksiyonuma uzanıyor. Nefesim kesiliyor, sanki hayatım boyunca onu arzulamışım gibi elini bekliyorum.

Belki de öyle.

Parmak uçları uzunluğumda aşağı yukarı geziniyor ve daha önce hiç görmemiş gibi sikimdeki prekum damlasına dokunuyor. Beni hafifçe kavıyor, beni acı içinde bırakacak kadar hafifçe, köküne kadar şaftımdan aşağı kayıyor. Öne, yüzüne doğru itiyorum ve sikimin başını yanağına sürtüyorum.

Orada, altımda oturuyor, gözleri kapalı ve bacakları, am dudaklarından dışarı çıkan ereksiyon halindeki klitorisini görebileceğim kadar ayırık.

Bu kadın gerçek mi? Nasıl olabilir anlamıyorum.

Küçük göğüslerine uzanıyorum, meme uçları kalkık ve zevkle canlı, sessizce inleyene kadar onları yoğurup çekiyorum. Tek kelime etmeden bana bakıyor, sikimi bırakıyor ve yatağa geri kayıyor, bacakları onu görmeme izin verecek kadar açık, ama aralarına girmeme yetecek kadar değil.

Sorun değil.

Pantolonumu kığımın altına iterek yatakta ona katılıyorum ve bacaklarını ayırarak aralarına yerleşiyorum. Dizlerini hafifçe yukarı iterek leğen kemiğini mükemmel pozisyona getiriyorum.

Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama şu anda ölsem bile umurumda olmazdı. Bu hayatımın en mükemmel anı.

Sikimi onun açıklığına bastırıyorum. Onun değerli açıklığına. Bir bakirenin kanamasını görmek isteyecek kadar hasta bir puшта açık artırmayla satacağımız *-düzeltiyorum*, satacaktık.

"İyi misin, bebeğim?" Sadece gezinerek soruyorum.

Gözleri yarı kapalı ve dudakları tıpkı amı gibi dolgun ve pembe. "Evet."

"Ne istiyorsun, Charleigh?" Kontrolümün ne kadar süreceğini merak ederek fısıldıyorum.

Bana bakıyor, saçları lanet bir denizkızı gibi başının etrafında dağılıyor. Kıçıma uzanıyor ve tırnaklarını geçirerek beni ileri itiyor.

Benim istediğim şeyi istediğini biliyorum. Ama bunu söylemesini istiyorum. İkimiz için de yüksek sesle söylesin, sanki birbirimize verdiğimiz bu şeyi kutsuyormuş gibi.

Zar zor anlaşılan bir fısıltıyla cevap veriyor. "Becer beni, Vadik. Beni becermeni istiyorum."

Ben bakirelerden hoşlanmam. Birinin ilk erkeği olmaktan, bir kadının hayatının geri kalanında hatırlayacağı ve hakkında konuşacağı bir erkek olmaktan hiç heyecan duymuyorum. Bu onura ihtiyacım yok. Bu pis bir iş ve sadece kan olasılığından bahsetmiyorum. Her düzgün erkeğin kendini sorumlu hissetmesi gereken bir kırılma var. Pek çoğu hissetmiyor.

Ben yapmadım.

Ama Charleigh'nin beni hatırlamasını istiyorum. Bundan yıllar sonra, her ne yapıyorsa onu yaparken, geriye dönüp düşünmesini, hatta belki gülümsemesini ve benim gibi bir adamla tanıştığı o garip koşulları hatırlamasını istiyorum. Onu özenle becerdiğimi, boşalmasını sağladığımı ve sonrasında kendini çok güzel hissettiğini hatırlamasını istiyorum.

Ve sevdim.

Hay sikeyim. Sadece *aşk*

demedim. "Bana yol göster."

Beni yönlendirecek bir el olmadan onun daracık amına girmemin imkanı yok.

Hafifçe itiyorum, ona karşı sallanıyorum, açılması için zaman tanıyorum. Sırılsıklam, bu yüzden yardımcı olmalı ve ona birkaç santim girdiğimde nefesi kesiliyor, sonra başı yatağa düşüyor ve boynunu eğiyor.

"İyi misin?"

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Evet.

Hoşuma gitti." "Daha fazla alabilir misin?" diye sordum.

Daha önce hiç kimseyi bu kadar kibarca becermemiştim. Bu kadın bana ne yapıyor? Başını sallıyor.

Yavaşça, çok yavaşça, taşaklarına kadar sabit bir hareketle içine giriyorum. İrkiliyor ve soluk soluğa kalıyor, ben de ona alışması için zaman tanıyarak bekliyorum. Onun amına vurmak istiyorum ve kendimi tutmam için bütün gücümü kullanıyorum.

Orgazmımı tutmaktan bahsetmiyorum bile. İçini boşaltmak, döllerimle kaplamak istiyorum. Ama henüz değil.

Tırnakları tekrar kıçıma battığında, daha fazlasını istediğini söyleyerek, zevk ya da acı belirtilerini izleyerek içeri ve dışarı kayıyorum. Dudaklarından küçük bir gülümseme geçiyor ve daha hızlı pompalıyorum, bir elimle kıçını, diğeriyle yüzünü kavıyorum.

Elleri göğüslerine kayıyor, benim yaptığım gibi başparmaklarını göğüs uçlarında gezdiriyor ve ona bir şeyler öğretmiş olabileceğim düşüncesiyle baş döndürücü bir zevk alıyorum.

Sadece sertçe becermek istiyorum, ancak yapabileceklerimin tüm gücünden geri duruyorum, kopmak üzere olduğundan korktuğum kırılma bir öz kontrol ipiyle tutunuyorum. İşte o anda gözleri kapanıyor, ağzı açılıyor, kolları sanki daha da sıkılaşabilirmiş gibi etrafımda geriliyor ve kulaklarıma müzik gibi gelen bir çılgılık atıyor.

Taşaklarımdaki zonklama aletimi patlatıyor ve aklımı kaçırıyorum, sarsılıyorum, inliyorum, yeniden doğuyorum ve yarın beni unutsa bile onu hatırlayacağımı biliyorum.

K H A P T E R S I X T Y - D O K U Z

CHARLEIGH

Bu nasıl çalışacak?

Şimdi de bakire numarası mı yapmalıyım? Çünkü artık öyle olmadığımı eminim.

Vadik sorduğumda endişelenmememi, bu gece bir sürpriz olacağını ve o zamana kadar bilmemem gerektiğini söyledi.

Bir sürpriz. Tam da ihtiyacım olan şey.

Sürpriz olmayan bir şeye ne dersiniz? Tahmin edilebilir bir şey? *Normal*

bir şey? Umut etmek için çok fazla, şüphesiz.

Sürprizim ne o l a b i l i r ? Belki bir veda partisi? Bir hediye mi? Kulüpteki zamanımı hatırlamak için güzel bir elbise daha mı?

Güzel.

Yalan söylemeyeceğim. Gerçekten berbat bir nedenden ötürü, biri bana teklif verdiğinde ve çocuklara veda etmek zorunda kaldığımda, kalbim kırılacak.

Hayatımı mahvetmek üzere olan bir adam hakkında nasıl böyle hissedebilirim? Beni bir hiçmişim gibi bir kenara atarlar?

Kimden daha çok nefret ediyorum?

Kendimden mi, onlardan mı?

Berabere.

Bekaretimi Vadik'le kaybettiğim için minnettarım ve hoşuma gittiğini itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Aslında, bayıldım.

Beni herhangi bir eşya gibi satın alan bir sürüngen tarafından alınmayacağı için ekstra minnettarım. Artık bakire olmadığımı bilmeyebilir -her zaman söyleyemezsin, bir internet makalesinde okudum- ama ben bileceğim ve içimden güleceğim, enayi yerine konulduğu için sevineceğim. Benden daha çok kazık yiyor.

Tanrım, acımasız bir sürtük gibi konuşuyorum.

Kulübün büyük parti salonunda, bir perdenin arkasında titrememeye çalışarak gözden uzakta bekliyorum. Ya da kusmamaya. Ya da bayılmamaya. Paramı iç taban astarının altına sakladığım yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde kayıyorum. Rahat değil ama hayatımda başka ne rahat ki? Bu gece nasıl geçecek bilmiyorum ama açık artırma biter bitmez götürülürsem en azından yanımda biraz para olacak. Oraya pek bir şey sığdıramadım ama bu da bir şeydir.

Elinde hâlâ bakire olduğumu iddia eden programı tutan trol Alexei, avının üzerine atlamak üzere olan bir kedi gibi gülümseyerek, etrafı fedaileriyile çevrili orta ön sırada yerini almış durumda. Gizlice baktığım yerden bile, ılıman odada şakaklarından aşağı akan teri görüyorum. Sosis gibi

parmakları yağlı saçlarını itiyor ve ağzına bir nane atıyor, dudakları lastik gibi bükülmüş

Gülümse.

Sanki bana 'sahip olması' kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi. Ne küstahlık.

Eğer bu beni hayatımın geri kalanında erkeklerden soğutmayacaksa, ne soğutur bilmiyorum.

Mekânın sahibiymiş gibi içeri giren Dimitri'yi fark ediyorum ve tabii ki odanın öbür ucundan duymadığım bir şey söylediği için anında bir drama yaşanıyor. Adamlar onu yakalamaya mı çalışıyorlar yoksa tamamen dışarı mı atıyorlar anlayamıyorum. Bu sefer ne yaptığını Tanrı bilir. Koca ağzı ve kendini beğenmişliğiyle kendisinin en büyük düşmanı.

"Nasıl hissediyorsun?" Kir, beklediğim paravanın arkasından kafasını uzatarak soruyor ve beni dehşete düşürüyor.

Ona vurmak istiyorum. Ama gülümsüyorum ve altın rengi elbisemin içinde kıpırdanıyorum. "Harika Kir, babasının borçlarını silmek için satılmak üzere olan her kız gibi. Her zaman istediğim şey buydu. Hayatım için mükemmel bir yön. Annem, eğer hayatta olsaydı, çok heyecanlanırdı."

Başını omuzlarının üzerinde geriye atıyor, sanki benim iğneleyici sözlerim karşısında şaşırılmış gibi. Gerçekten başka bir şey mi bekliyor? Amigo takımına yeni girmiş bir kız gibi hoplayıp zıplamam ve çığlık atmam mı gerekiyor?

Siktir et onu. Kardeşlerini de sikeyim.

Kendimden, Alekseev'lerden, müzayededeki tüm erkeklerden ve genel olarak dünyadan iğrenerek başımı çeviriyorum.

Hayatta herkesin bir molası vardır. Ben hariç herkes.

On yaşındayken annemi kaybediyorum, babam ebeveyn olmayı bırakıyor ve küçük işini bile zar zor yürütmeye devam edebiliyor, küçük kız kardeşimi büyütme zorunda kalıyorum ve sonra *bu* mu? Nihayet hayatımı kontrol ettiğim bir yörüngeye oturtacak bir yolum olduğuna inandıktan sonra mı? Güzel kıyafetler giyen ve arada bir restoranlarda yemek yiyen profesyonel bir kadın olmak istiyordum. En iyi arkadaşım Luci ile takılan ve hatta ara sıra Florida ve Kaliforniya gibi sıcak yerlere tatile giden.

Bunu istemek nasıl çok fazla olabilir? Nerede *benim* lanet molam?

"Sanırım Vadik seninle konuşmadı," diyor.

Hayır, benimle konuşmadı. Beni becerdi ama benimle konuşmadı.

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Kaşlarımı çatmam her şeyi anlatıyor.

Kir yavaşça başını sallıyor. "Tamam. Biraz daha dayan. Birimiz hemen dönecek." Kollarımı havaya kaldırdım. "Asılı kalmak!" Sanki eğleniyormuşum gibi söylüyorum.

O kayboluyor ve ben tekrar ekrana bakıyorum, bu sefer Dominika'nın odanın arka tarafındaki dramaya dahil olmasını izliyorum.

İçimde öfke kabarıyor. Aslında, üzerime yuvarlanıyor, beni bir Mack kamyonu gibi eziyor. Gözeneklerimden, saçlarımın uçlarından sızıyor ve eğer biri bana yanlış bakacak olsa, sanırım onu çıplak ellerimle öldürebilirim. Derim garip bir hisle çatırdıyor ve şu anda hissettiğim nefretin derinliği beni korkutuyor. Seslerin yükseldiğini duyduğumda bunu üzerimden atmaya çalışıyorum. Kafamı tekrar ekrana doğru çeviriyorum.

Herkes hâlâ Dimitri'yle meşguldür - Aleksey bile şimdi arkasını dönmüş yaygarayı izlemektedir - Kulübün ön kapısının izlenmediğini. Ciddiyim. Fedai, Dimitri'yi zapt etmeye giderken kapıyı

gözetimsiz bırakmış.

Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi?

Koşabilirim. Tanrı aşkına, koşabilirim.

CHAPTE R S E V E N T Y

CHARLEIGH

Bir şey beni engelliyor.

Aptallık bunu tanımlamanın en iyi yolu.

Suçluluk.

Ne kadar sıkık durumdayım?

Çocuklar için suçluluk duyuyorum. Onları terk ettiğim için. Onları hayal kırıklığına uğrattığım için. Ama onlar bana yaptıklarından dolayı kötü hissediyorlar mı? Bundan şüpheliyim.

Alexei'nin hamur gibi, çukur izli profiline bir kez daha bakıyorum ve anlıyorum.

Paravanın arkasından çıkıyorum ve sanki gitmem gereken bir yer varmış gibi yavaşça odanın içinde yürüyorum.

Mucizevi bir şekilde, kimse beni fark etmiyor. Kimse benim ne kadar değerli bir varlık olduğuma dikkat etmiyor. En büyük kozları. Emin oldukları şey.

Ve sonra dışarıdayım. Parlak sokak ışıkları beni bir anlığına kör ediyor ama az önce yolcu indiren bir taksiyi seçmeyi başarıyorum. Altın rengi elbisemin içinde bana tuhaf tuhaf bakıyorlar, sanki açık artırmaya çıkarılan gerçek kadın mıyım yoksa kulüp için çalışan biri miyim emin değiller.

Onlara gülümsüyorum. "Acele etseniz iyi olur beyler," diyorum ve kapıya doğru işaret ediyorum. "Açık artırma başlamak üzere."

Takdirle başlarını sallıyorlar ve hızlanıyorlar.

Kapıyı çarptıktan sonra taksi şoförüne "Git," diye bağıyorum. Tereddüt ediyor, dikiz aynasından bana bakıyor. "Lütfen. Lütfen. Gitmemiz gerek," diye yalvarıyorum.

Ve sağ olsun, otoparktan çıkıp ilk otoyol çıkışına sapıyor. Biri yetişir de beni arar diye yere yığılıyorum.

Saniyeler önce beni saran öfke yerini dehşete bırakıyor, her an yakalanacakmışım gibi bir dehşet. Adamların gittiğini fark etmeleri uzun sürmeyecek.

Bunu yaptıklarında, nasıl hissedecekler? İhanete uğramış mı? Kızgın mı? Üzgün mü? Benim gibi suçlu mu hissedecekler?

Ki bu tam bir saçmalık.

Ve eğer öyleyse, neden kalbim kırılıyormuş gibi hissediyorum?

Taksici benim için koltuğun üzerine bir beyzbol şapkası ve kapüşonlu sweatshirt atıyor. "Al," dedi. "Biri bunları unutmuş. Onları teslim edecektim ama ihtiyacın var gibi görünüyor." Eski püskü olsalar da onları giydim. Minnettarım, anlık bir güvenlik katmanına sarıldım.

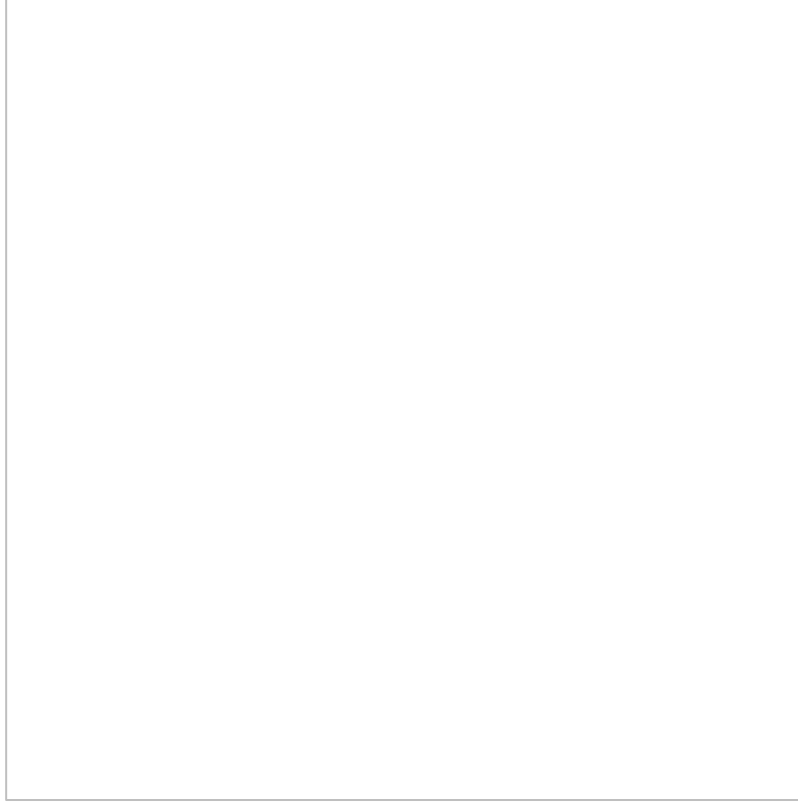
Annemin dediği gibi, Tanrı onu korusun. "Nereye hanımefendi?" diye sordu.

Ona bir adres veriyorum ve o da başını sallıyor. Sonunda şansım dönüyor mu?

Bir sonraki Beauty & the Bratva romanında
Charleigh'e ne olacağını öğrenin:

Acımasız Harabe

Arı kovanına çomak soktum.

İki rakip Bratva grubunu alt edebileceğimi sanmıştım. Ne kadar aptalmışım. Ve şimdi bedelini ödemek zorundayım. Çok yüksek bir bedel.

Ahlaksız, sapkın, saplantılı erkeklerin dünyasının derinliklerine sürüklenerek açık artırmaya çıkarıldım. Tekrar.

Ve bu sefer kaçış yok.

Beni yok etse bile üzerimden para kazanmayı planlayan tehlikeli, kötü adamları alt etmek yok. Etrafım katiller ve psikopatlarla çevrili.

Ve tam da küçük, umutsuz bir umudum olduğunu düşündüğümde.

Hayallerim kontrolden çıkıyor ve hayal ettiğimden çok daha kötü bir şey tarafından elimden alınıyor. Acımasızca ve bana yardım etmeye çalışanlara rağmen,

Belki de mahvolurum.

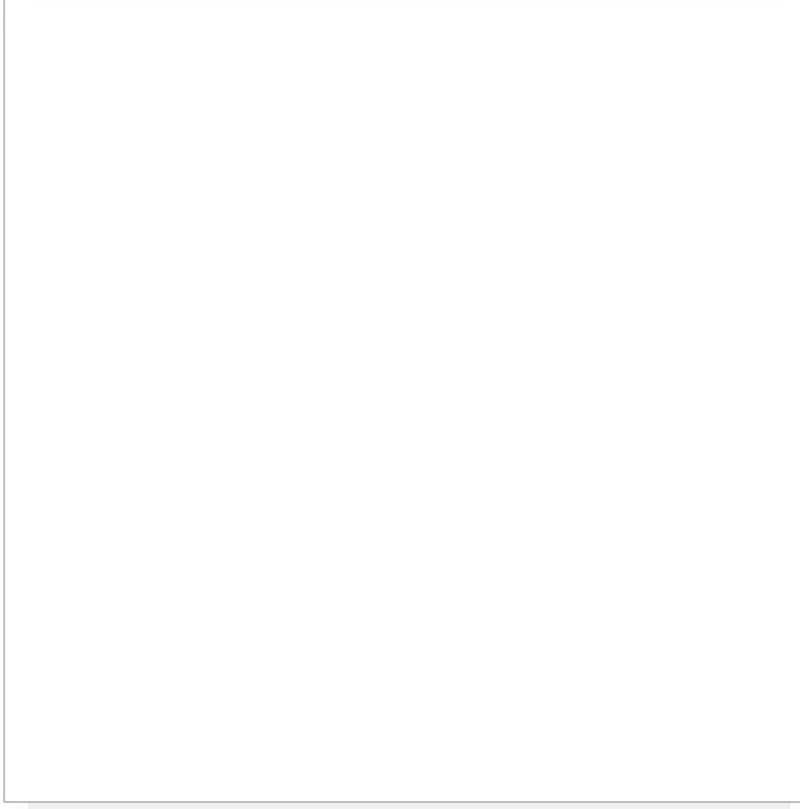
Üç Alekseev kardeş yüzüme gülümseyebilir ama gözlerim kapalıyken başka şeyler yapıyorlar.

Brutal Ruin hakkında daha fazla bilgi edinin

ve... [tüm Mika Lane kitaplarını burada bulabilirsiniz](#)

AB OUT THE AUTHOR

Ben USA TODAY çok satan çağdaş romantizm yazarı Mika Lane ve size mükemmel olmayan kadın kahramanlar ve diz çöktürdükleri kötü adamlarla seksi, arsız hikâyeler getirmekten başka bir şey yapmıyorum. Ve birden fazla erkeğin olduğu romantizm hikâyelerine özel bir sevgim var çünkü neden tek bir yakışıklı erkekle yetinmek zorunda olalım ki?

Lütfen Insider Grubuma katılın ve eşantyonlardan, satışlardan, ön siparişlerden, ARC'lerden ve en önemlisi ücretsiz seksi bir kısa hikayeden ilk siz haberdar olun: <http://mikalane.com/join-mailing-list/>.

Yazmak benim için ezelden beri bir tutku (ilk kitabım *The Day I Ate the Milkyway*, gerçek bir dördüncü sınıf şaheseriydi). Bugünlerde, hem karanlık hem de komik, buharlı romantizm, hayal gücüne meydan okuyan dünyalar ve karakterler yaratırken günlerime ve gecelerime amaç veriyor.

Büyülü Kuzey Kaliforniya'da, bazen Bay Mika Lane olarak da bilinen yakışıklı alfa erkeğim ve Chuck ve Murray adlı iki şeytani kedimle birlikte yaşıyorum. Bu üç erkek de zaman zaman hayal gücüme meydan okuyor.

Parlak şeyleri seven biri olarak, şüphelenmeyen arkadaşlarım üzerinde yeni tarifler denediğim, rahatsız edilmeden kitap okuyabilmek için saklanacak yerler bulduğum ve son paramı bir yere uçak bileti almak için harcadığım biliniyor.

Size her zaman seksi, ateşli ama kusurlu kadın kahramanlar ve günümüzün sonsuza dek mutlu son versiyonlarından birini vaat edeceğim.

Paylaşmak için yaramaz hikâyeler hayal etmediğim zamanlarda okuyuculardan haber almayı SEVİYORUM. Birbirimizi daha iyi tanıyabilmemiz için Insider Grubuma katılın <http://mikalane.com/join-mailing-list> veya benimle buradan iletişime geçin: <https://mikalane.com/contact>.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.